Απόλυτο Κακό

Ημερολόγιο Δέκατο Ένατο
(Μάρτ. - Δεκ. 2015)

Λιζέτα Βρανά

Αυτό το ημερολόγιο αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας.
Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα και γεγονότα
είναι καθαρά συμπτωματική.

ISBN: 978-1534608467 (CreateSpace)

Περιεχόμενα

Φάση 20ή:
Δράση και Αντιδράσεις

Ο τρίτος νόμος
του Νεύτωνα:
Για κάθε δράση
υπάρχει μια αντίδραση.
αντιδράσεις.

Ο πρώτος νόμος
της Υβόννης Φεζάρρη:
Για κάθε δική μου δράση
υπάρχουν χιλιάδες

Τρίτη, 11 Μαρτίου 2015

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Δουλεύω μαζί με άλλους μέσα σ' ένα επιστημονικό εργαστήριο. Ξαφνικά, ακούω ότι εκεί μέσα έχουν κατασκευαστεί επιθετικά ανδροειδή, πολύ επικίνδυνα, που μόλις ξέφυγαν και δεν θ' αφήσουν κανέναν ζωντανό. Αρχίζω να ανησυχώ και αναρωτιέμαι: *Πού μπορώ να κρυφθώ;* Τελικά κλείνομαι σ' ένα δωμάτιο μαζί με άλλες πέντε γυναίκες, όμως αμφιβάλλω αν αυτές θα καταφέρουν να μείνουν σιωπηλές όταν τα ανδροειδή θα περνάνε απέξω.

Έτσι, αποφασίζω να φύγω από εκεί μαζί με την φίλη μου την Ντένια και μια άλλη κοπέλα, ενώ τα ανδροειδή μας καταδιώκουν. Όμως, μόλις βγαίνουμε στο δρόμο, οι διώκτες μας βλέπουν. Εμείς τρέχουμε στην πόλη και καταλήγουμε σε μια μεγάλη υπαίθρια καφετέρια πάνω σε μια στρογγυλή πλατεία. Πιάνουμε ένα στρογγυλό τραπέζι στο κέντρο και θεωρούμε ότι εκεί, ανάμεσα στο πλήθος των θαμώνων, θα είμαστε ασφαλείς. Ωστόσο, τα ανδροειδή μας ανακαλύπτουν και μας σέρνουν πίσω στο εργαστήριο. Εγώ, όμως, βρίσκω και φοράω ρούχα σαν τα δικά τους, γκρίζες στολές με χρωματιστά σειρίτια, κι εκείνοι δείχνουν να με περνούν τα δική τους...

Το βράδι, γύρω στις 9:30, χτυπά το κουδούνι· είναι η Θεώνη, που μας φέρνει τρία μπωλ με ζεστά φαγητά:

γιουβαρλάκια, ρυζόγαλο, τραχανά. Μόλις τα μαγείρεψε, λέει, 5-6 διαφορετικά φαγητά, κι έχει βγει στις γειτονιές για να τα μοιράσει σε 5-6 φιλικά της άτομα, μερικά από τα οποία δεν κατοικούν κοντά της. Την ευχαριστούμε εγκάρδια κι εκφράζουμε το θαυμασμό μας για την καλή της ψυχή. Πιάνουμε κουβέντα και ανάμεσα στα άλλα μας λέει το εξής απίθανο: "Όταν ήταν μικρός ο Αργύρης μου, συνήθιζε να μου φέρνει ψόφιες γάτες στο σπίτι! Νόμιζε πως ήταν ζωντανές!" Μένω κάγκελο αλλά δεν λέω τίποτα.

Αργότερα, όταν φεύγει η Θεώνη, η μαμά δεν μπορεί να μην απορήσει: "Περίεργο, πάντως, να κάθεται τέτοια ώρα να μαγειρεύει τόσα φαγητά για να τα δώσει σε ξένους... Αυτό δεν είναι μόνο καλοσύνη, είναι και παλαβομάρα!"

"Ναι, πράγματι" συμφωνώ εγώ, ενώ σκέφτομαι: *Παλαβομάρα ή τίποτε άλλο; Όπως και να 'χει, μια τέτοια συμπεριφορά είναι πολύ παράξενη για ένα άτομο που δεν δέχεται να του προσφέρεις ούτε ένα ποτήρι νερό...*

"Αμ, το άλλο", συνεχίζω: "Έχεις ξανακούσει για άλλο παιδί, να κουβαλάει ψόφιες γάτες στο σπίτι του; Αυτό κι αν είναι ανωμαλία!"

"Τις περνούσε για ζωντανές", προσπαθεί να τον δικαιολογήσει η μάνα μου.

"Έλα τώρα, ακόμη κι ένα μωρό ενάμιση χρονών μπορεί να ξεχωρίσει μια ψόφια γάτα από μια ζωντανή! Επιπλέον, ένα φυσιολογικό παιδί νιώθει αυθόρμητη απέχθεια για ένα ψόφιο ζώο που έχει ήδη αρχίσει να βρωμάει!" της επισημαίνω.

"Πάντα μου φαινόταν χαζός αυτός ο Αργύρης", λέει η μαμά.

"Δεν είναι χαζός, παμπόνηρος και ψυχανώμαλος είναι!"

Γύρευε με τι σφάλμα της φύσεως έχω μπλέξει πάλι...

Κυριακή, 15 Μαρτίου 2015

☺ Είναι μεσημέρι, έχω πέσει στο κρεβάτι και διαβάζω ένα ενδιαφέρον βιβλίο, όταν ξαφνικά ακούω κροταλίσματα από την κουζίνα. *Περίεργο*, σκέφτομαι. *Σηκώθηκε η μητέρα μου τόσο νωρίς και πλένει τα πιάτα;* Πάω να δω τι γίνεται και βλέπω τον Χαρούλη στο νεροχύτη, να προσπαθεί να πλύνει πιάτα!

“Άστα αυτά Χάρη, πήγαινε μέσα να παίξεις με τα στρατιωτάκια σου”, του λέω γελαστά.
“Κι εγώ πώς θα βοηθήσω;” μου κάνει όλο γλύκα, αλλά τελικά πηγαίνει στο σαλόνι, όπου παίζει ήσυχα -όπως πάντα, κάθε μεσημέρι- για κανένα δίωρο, μέχρι να σηκωθούμε από τα κρεβάτια.

Το απόγευμα έρχεται για παρέα η Θεώνη, η οποία εδώ και μήνες παραπονιέται για συχνούς πονοκεφάλους και ακατάσχετο βήχα· ούτε σήμερα νιώθει καλά, λέει. Στο μεταξύ, ο μικρός έχει πάρει χαρτί και μολύβι και ζωγραφίζει ανθρωπάκια: Τη Θεώνη, τη μητέρα μου και τον πατέρα μου. Από κάτω γράφει τα ονόματα και τις ηλικίες τους, ενώ από πάνω φτιάχνει λεζάντες: “Άου!” (λέει η Θεώνη). “Τι έχεις, Θεώνη;” (ρωτάει η μαμά). Ο Χαρούλης δεν έχει διαβάσει ποτέ του κόμικς, αλλά ήδη έχει μια ιδέα πώς φτιάχνονται τα κόμικς!

Ο παππούς μένει σιωπηλός, δεν τρώει τη σούπα του, βιάζεται να γυρίσει στο κρεβάτι κι εμείς τον μαλώνουμε. Αμέσως τρέχει κοντά του ο Χάρης και του λέει:
“Αν δεν φας όλο το φαΐ σου, δεν θα σηκωθείς!”
Αμέσως μετά, ο μικρός παίρνει το κουτάλι και αρχίζει να ταΐζει τον παππού!
“Έχεις ξαναδεί τέτοιο παιδί;” ρωτάω τη Θεώνη.
“Όχι!” μου απαντά εκείνη.

Λίγο αργότερα έρχεται η μητέρα του μικρού για να τον πάρει. Της εξηγούμε τα κατορθώματά του κι εκείνη χαμογελά και καμαρώνει: “Μου το λένε και οι δάσκαλοι στο σχολείο: Ο Χάρης είναι καλό παιδί, και καλός μαθητής, και καλός ποδοσφαιριστής, και νοικοκύρης!” Πράγματι: Χαρά στη γυναίκα που θα τον πάρει...

Τρίτη, 17 Μαρτίου 2015

♠ Είναι απόγευμα και βρίσκομαι στο αμάξι του Αργύρη, καθ' οδόν για το σπίτι του στην Τερψιθέα, όπου θα κάνω μάθημα στις δίδυμες κόρες του. Η διαδρομή δεν διαρκεί περισσότερο από λίγα λεπτά, ωστόσο μου φαίνεται ατέλειωτη, καθώς δεν είναι πάντα εύκολο να αποφεύγω την κουβέντα με

τον ανισόρροπο. Αυτή τη φορά, μου λέει για εκείνο το φοιτητή στα Γιάννενα που αυτοκτόνησε πρόσφατα επειδή ορισμένοι συμφοιτητές του τον βασάνιζαν και τον βίαζαν συστηματικά – μια περίπτωση που ξεπερνά τα όρια της απλής σχολικής τρομοκρατίας.

"Μα να πάει να πάρει τη ζωή του; Εμάς δεν μας έχουν κοροϊδέψει, δεν τα 'χουμε περάσει κι εμείς αυτά;" κάνει ο Αργύρης με αλαζονικό υφάκι.

Σε βίαζαν και σένα, Ρούλη; σκέφτομαι αυθόρμητα.

"Εμένα ο πατέρας μου έφυγε από το σπίτι όταν ήμουν μικρός, κι αυτό είναι πολύ χειρότερο!"

Ξανά το ίδιο τροπάρι: Ο τύπος νομίζει ότι είναι ήρωας επειδή κάποια στιγμή ο πατέρας του (τεμπέλης) εγκατέλειψε την οικογενειακή εστία – όχι χωρίς λόγο, πάντως: Η Θεώνη τον απατούσε χρόνια με έναν γείτονά τους. Αυτό, όμως, ο Αργύρης φροντίζει να το ξεχνάει...

"Εγώ, όμως, δεν πήγα να αυτοκτονήσω! Τελικά, αυτός ο φοιτητής ήταν αδύναμος, γι' αυτό πέθανε! Εγώ είμαι το ζωντανό παράδειγμα ότι ο δυνατός επιβιώνει! Εγώ είμαι το ζωντανό παράδειγμα, είμαι το ζωντανό παράδειγμα..." παπαρδελίζει ασταμάτητα μέχρι που, επιτέλους, φθάνουμε στο σπίτι. Δεν θα τον άντεχα άλλο το μαλάκα...

Δευτέρα, 23 Μαρτίου 2015

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μέσα στο σπίτι μας κυκλοφορούν βρυκόλακες, που έχουν ανθρώπινη μορφή. Είναι μια ομάδα νεαρών, που επιτίθενται και με κυνηγούν. Τρέχω απεγνωσμένα να τους ξεφύγω πάνω σε ταράτσες, μπαλκόνια, δωμάτια. Ωστόσο δεν βρίσκω διέξοδο.

Καταλήγω στην ταράτσα απ' όπου πετώ πάνω από κεραμιδένιες σκεπές και κήπους, ενώ ακούω μια γυναικεία φωνή να με ειδοποιεί: "Όχι από εκεί, Υβόννη, είναι παγίδα!" Ωστόσο, εγώ συνεχίζω να πετώ προς την ίδια κατεύθυνση, ώσπου περνώ πάνω από τον αυλόγυρο και ξεφεύγω.

Ερμηνεία: Αόρατοι, κρυφοί εχθροί εξακολουθούν να με πολεμούν, κι εγώ ψάχνω απεγνωσμένα να ξεφύγω -εξ ού και η

ανεξήγητη επιδείνωση των υπναγωγικών φαινομένων αυτό το μήνα...

Τι είναι στ' αλήθεια το CERN; Όπως είναι γνωστό, τα πάντα στον κόσμο μας ελέγχονται απο σκοτεινά, υποχθόνια κέντρα εξουσίας που δεν αφήνουν τίποτα ελεύθερο στα χέρια της ανθρωπότητας. Μπορώ να πω ότι ο κόσμος που βιώνω εν έτει 2015 δεν έχει καμία σχέση με τον κόσμο του μέλλοντος που οραματιζόμουν πριν από 20 ή 30 χρόνια. Κάτι δεν πάει καθόλου καλά: Τα θαύματα που περίμενα δεν φάνηκαν ποτέ, ενώ φάνηκαν άλλα, αποτρόπαια φαινόμενα, που δεν θα φανταζόμουν με τίποτα άλλοτε· στο μεταξύ, ο κόσμος συνεχίζει να μεταβάλλεται γοργά, τόσο που κανείς δεν μπορεί πια να τον παρακολουθήσει ή να διαλευκάνει τι ακριβώς συμβαίνει. *Πάντως, ό,τι κι αν συμβαίνει δεν είναι καλό...*

Κάτι έχει παρεισφήσει στον κόσμο μας, κάτι πολύ σκοτεινό και ύπουλο, που διαποτίζει τα πάντα, παντού· τα δηλητηριάζει σταθερά και αμετάκλητα, τα μετατρέπει σε κάτι απρόβλεπτα σατανικό. Έχω την εντύπωση πως οι ερπετοειδείς άρχοντες του κόσμου κατάφεραν να φέρουν *κάτι* εδώ, μια οντότητα δαιμονική από κάποια άλλη κόγχη του σύμπαντος, με σκοπό να αναχαιτίσουν την επέλαση των Ανδρομεδίων και να εδραιώσουν περισσότερο τη δική τους εξουσία. *Έτσι ελπίζουν, δηλαδή...*

Κατά τη γνώμη μου, οι Ανδρομέδιοι τα έχουν βρει πολύ σκούρα: Τα πράγματα δεν εξελίχθηκαν όπως τα περίμεναν, ούτε όπως τα περιμέναμε εμείς. Η "Ώρα Μηδέν" (21η Δεκεμβρίου 2012) ήλθε κι έφυγε μα οι ερπετοειδείς εξακολουθούν να διοικούν τον κόσμο, οι θετικές αλλαγές που αναμέναμε δεν ήλθαν ποτέ, ούτε άνοιξαν οι δρόμοι για το διάστημα. Οι ψυχές βαραίνουν όλο και περισσότερο, παρά τη φαινομενική ευμάρειά τους· το ονείρεμα έχει γίνει πρακτικά αδύνατο, για αστρικές προβολές ούτε λόγος· τα νυχτερινά προβλήματα που αντιμετωπίζω από το 2006 και μετά θα ήταν αδιανόητα πριν το έτος 2000. Σε όλη τη γη, το πνεύμα πολεμάται λυσσαλέα: συγγραφείς που αναγκάζονται να ξεπουλάνε τα έργα τους

δωρεάν, δάσκαλοι που θεωρούνται υπόλογοι των μαθητών τους, ενώ η βλακεία και η τρέλα εξυμνώνται ως ύψιστα προσόντα από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης (πχ, οι νεανικές σειρές του Nickelodeon).

Στη δική μου περίπτωση, παρατηρώ τα εξής: Το φθινόπωρο του 2008, όταν άρχισε να λειτουργεί ο επιταχυντής αδρονίων, η δική μου ψυχική ασθένεια βρισκόταν σε έξαρση: το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση" ερχόταν στα όνειρά μου σχεδόν κάθε νύχτα, έτρεχα στα ψυχιατρεία, έπαιρνα βαριά ψυχοφάρμακα, όμως τα συμπτώματα χειροτέρευαν και η ψυχολογική μου κατάσταση ήταν οικτρή. Επίσης, πολύ συχνά έβλεπα και άκουγα "σημεία", ενώ γνωστά μου πρόσωπα ξεστόμιζαν αυτή τη λέξη κάθε τόσο, έτσι στο ξεκούδουνο, χωρίς καν να το συνειδητοποιούν (ιδίως ο Θάνος και ο Ιάκωβος). Το επόμενο φθινόπωρο, που η απόδοση του LHC έφτασε στα 3,7 TeV, βασανιζόμουν και από οράματα φωτιάς, τα οποία δεν υποχωρούσαν με τίποτα. Παράλληλα, βλέπω ότι η ονειρική μου δραστηριότητα όσο πάει μειώνεται: Δεν βιώνω πια *Περιπέτειες της Νύχτας*, ούτε έχω *Ψυχικές Εμπειρίες*, ενώ θυμάμαι ελάχιστα πια από τα όνειρά μου. Πάντως, και άλλοι άνθρωποι παραπονούνται ότι δεν θυμούνται πια τα όνειρά τους, ενώ κανείς πια δεν μιλάει για το ονείρεμα και τις αστρικές προβολές. Κανείς δεν το δηλώνει δημοσίως, εγώ όμως διαισθάνομαι ότι εδώ και μερικά χρόνια, κάποιος αστάθμητος παράγοντας μπλοκάρει τέτοιους είδους εμπειρίες παγκοσμίως.

Έχω την έντονη ***υποψία*** ότι όλα ξεκίνησαν με την κατασκευή του CERN (1998), του οποίου ο αληθινός σκοπός είναι η διάνοιξη πύλης προς άλλες διαστάσεις, έτσι ώστε να κατέλθουν στη γη στρατιές δαιμονικών οντοτήτων -πείραμα που, δυστυχώς, πέτυχε. Αυτές οι οντότητες δεν διαθέτουν συγκεκριμένες διαστάσεις ή μορφή, ώστε να μπορεί κάποιος να τις εντοπίσει· πρόκειται για *πεδία* που παρεισφύουν παντού, επηρεάζουν και διαμορφώνουν τα πάντα, τη φύση την ίδια, οπότε είναι αδύνατο να τα εντοπίσεις και να τα πολεμήσεις. Ωστόσο, αν ψυχικά βρίσκεσαι σε διάσταση από αυτούς, ο κόσμος αυτός σταδιακά σε αποβάλλει: περιθωριοποιείσαι όλο

και περισσότερο, αρρωσταίνεις ψυχικά ή σωματικά, μέχρι να έλθει το τέλος. Μοναδική ελπίδα η ατομικότητα, η απόσχιση από τα ανθρώπινα κοπάδια...

Στις μέρες μας βιώνουμε ένα τρομερό τεχνολογικό άλμα, που δεν το δικαιολογεί με τίποτα η φυσική εξέλιξη του ανθρώπινου πολιτισμού. Ξαφνικά, μέσα σε 30 μόλις χρόνια, η ανθρωπότητα διαθέτει τεχνολογία που αγγίζει τα όρια της επιστημονικής φαντασίας (κινητά, κομπιούτερς, διαδίκτυο). Πιθανότατα, η τεχνολογία του CERN δεν είναι ανθρώπινο κατασκεύασμα...

Η σύγχρονη ιστορία εν συντομία: Ήδη από την εποχή του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, διάφορες υποχθόνιες ερπετοειδείς φυλές ήρθαν σε επαφή με την ανθρωπότητα προσποιούμενοι τους εξωγήινους κι έδωσαν σαν δώρο την σύγχρονη τεχνολογία. Η πρώτη χώρα που έλαβε αυτή την τεχνολογία η ναζιστική Γερμανία του Αδόλφου Χίτλερ, γι' αυτό και μέσα σε ελάχιστα χρόνια έγινε υπερδύναμη και ξεκίνησε τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο. Η τεχνολογία αυτή συμπεριλάμβανε πυραυλικά συστήματα προώθησης, τεθωρακισμένα άρματα, εξελιγμένες εκρηκτικές ύλες και πτητικές μηχανές αντιβαρύτητας (ιπτάμενοι δίσκοι). Αφού ο Χίτλερ εξυπηρέτησε τον σκοπό των υποχθονίων προκαλώντας έναν πόλεμο που στοίχισε εκατομμύρια θύματα στην ανθρωπότητα, βγήκε από τη μέση όταν πια κρίθηκε άχρηστος για τα σχέδιά τους.

Μόλις δυο χρόνια αργότερα, οι υποχθόνιοι σκηνοθετούν το ατύχημα του Ρόσγουελ (4 Ιουλίου 1947) και οι λεγόμενοι Γκρίζοι πείθουν τους Αμερικανούς ότι είναι εξωγήινοι. Ζητούν να πάρουν τον ιπτάμενο δίσκο πίσω και για αντάλλαγμα δίνουν στην Αμερική την τεχνολογία ολοκληρωμένων ηλεκτρονικών κυκλωμάτων, καθώς και ανώτερη τεχνογνωσία κατασκευής και βελτίωσης πλακετών πυριτίου, διόδων, τρανζίστορς κλπ. Ότι κατασκευάζει σήμερα ο πολιτισμός μας είναι βασισμένο σε εξωγήινη τεχνολογία, μια τεχνολογία που είναι βλαβερή για το περιβάλλον και τον άνθρωπο.

Το CERN είναι το τεχνολογικό αποκορύφωμα της ανθρωπότητας, όμως οι άνθρωποι δεν έχουν κανένα όφελος από

αυτό διότι δεν αποσκοπεί στην δημιουργία ενός καλύτερου κόσμου αλλά στην προώθηση των σχεδίων των σκοτεινών δυνάμεων που εξουσιάζουν τον πλανήτη. Ο αληθινός σκοπός του LHC (Μέγας Επιταχυντής Ανδρονίων, μήκους 27 χλμ) είναι να διανοιχτεί μια *πύλη* σε άλλες διαστάσεις, προκειμένου να κατεβάσουν περισσότερο δαιμονικό στρατό εν όψει της τελικής τους μάχης με τις δυνάμεις του φωτός. Ο ίδιος ο διευθυντής ερευνών του CERN έχει δηλώσει πως τα πειράματα στον επιταχυντή θα μπορούσαν να αποκαλύψουν άγνωστες ακόμη διαστάσεις, όπως και να ανοίξουν αμφίδρομες διόδους διάρκειας 10-26 δευτερολέπτων. *Με δύο λόγια, πρόκειται για πύλες στο χωροχρόνο, μέσα από τις οποίες θα μπορούσε να περάσει κάτι στη δική μας διάσταση...*

Είναι γνωστό ότι οι Αποστάτες ψάχνουν το λεγόμενο "σωματίδιο του Θεού" για να κατασκευάσουν άλλα σύμπαντα, ή να μετασχηματίσουν το δικό μας. Ο συγκεκριμένος επιταχυντής δεν μπορεί να φτάσει σε τέτοιο επίπεδο, άδικα κοπιάζουν! Το γνωστό μας σύμπαν αποτελείται από 96% σκοτεινής ενέργειας, λένε οι επιστήμονες. Ούτε και οι ίδιοι, βέβαια, ξέρουν τι είναι αυτό το 96% της αλλόκοτης ενέργειας, που την ονομάζουν σκοτεινή. Το σύμπαν που βιώνουμε είναι εικονικό, δεν είναι αληθινό, είναι ένα "Matrix", μια *αντανάκλαση* του αληθινού σύμπαντος, το οποίο αποτελείται από αιθερική ενέργεια με απουσία ύλης. Το περιβόητο 96% άγνωστης ενέργειας είναι το ενεργειακό είδωλο του αληθινού σύμπαντος, σαν το είδωλο του φεγγαριού που αντανακλάται σε μια λίμνη...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Μάρτιος 2015):*** Πραγματικά δεν ξέρω τι συμβαίνει αυτό το μήνα: Χωρίς κανένα λόγο, τα νυχτερινά επεισόδια γίνονται όλο και συχνότερα, κατάσταση που χειροτερεύει όσο περνούν οι μέρες – σε σημείο που, μετά τα μέσα του μήνα, σχεδόν κάθε νύχτα έχω τουλάχιστον μια ενόχληση. Δεν ξέρω πώς να το εξηγήσω αυτό, οπότε φαντάζομαι ότι φταίνε διάφορα: Οι σαλάτες που εδώ και λίγους μήνες τρώω για βραδινό, το ότι καμιά φορά ξεχνιέμαι και

ξαπλώνω ανάσκελα, η έκλειψη ηλίου της 20ης Μαρτίου. Στο Διαδίκτυο ανακαλύπτω ότι όντως η έκλειψη ηλίου επηρεάζει αρνητικά τα στοχοποιημένα άτομα, όμως δε νομίζω ότι φταίει μονάχα αυτό στην περίπτωσή μου.

Γύρω στα μέσα του μήνα, ενώ σκουπίζω ένα πρωί τσουγκρίζω κατά λάθος την πυραμίδα οργονίτη που έχω τοποθετήσει κάτω από το κρεβάτι μου· ως αποτέλεσμα, σπάει μια άκρη της και ένα σιδεράκι πετάγεται λίγο έξω. Το καλύπτω με κόλλα, ελπίζοντας ότι αυτό θα διορθώσει κάπως την κατάσταση. Το θέμα είναι ότι έκτοτε τα νυχτερινά μου προβλήματα επιδεινώνονται σημαντικά: ο καθαριστής ακτινοβολιών Rakel είναι σα να μη λειτουργεί καν ή σα να έχει αλλάξει πολικότητα. Αρχικά αδυνατώ να καταλάβω το γιατί, μετά όμως αρχίζω να υποψιάζομαι ότι το επηρέασε αρνητικά η σπασμένη πυραμίδα.

Πάντως, έχω παρατηρήσει ότι η πλειοψηφία των επεισοδίων λαμβάνει χώρα τις πρωινές ώρες, μετά τις 6:00 π.μ. Δοκίμασα να σηκώνομαι νωρίτερα (παλιά κόλπα), όμως τότε οι ενοχλήσεις άρχισαν να έρχονται ακόμη νωρίτερα (αναμενόμενο). Ωστόσο, κρίνω ότι στο εξής πρέπει να σηκώνομαι στις 6:30 το πολύ, για να ετοιμάζω στο κομπιούτερ τα ημερολόγιά μου προς εναπόθεση σε ψηφιακές βιβλιοθήκες. Κατά τη διάρκεια της ημέρας δεν βρίσκω αρκετό χρόνο γι' αυτό το σκοπό επειδή:

α) Ο μπαμπάς είναι πλέον ένα νοσοκομείο μόνος του: τα αναπνευστικά του, οι ενέσεις ινσουλίνης του, τα φάρμακά του, οι ιατρικές εξετάσεις του, απαιτούν ενασχόληση κάθε πέντε λεπτά, επί 24ώρου βάσεως.

β) Η μαμά είναι πια σαράβαλο, οπότε κάνω εγώ σχεδόν όλες τις δουλειές στο σπίτι,

γ) Χώρια τα θελήματα όλη μέρα.

δ) Καθημερινά έρχονται και οι γειτόνισσες για καφέ.

Γύρω στα τέλη του μήνα, και μετά από διάφορες παλιές αλχημείες που φυσικά αποτυγχάνουν (πέτρες τουρμαλίνη κάτω από το μαξιλάρι, το βιομαγνητικό βραχιόλι, λεία πέτρα πάνω στον κρόταφο για αποφόρτιση έντασης, συνεχές μάντραμ),

συνειδητοποιώ ότι πιθανότατα φταίει το Rakel: Όχι μόνο δεν λειτουργεί πλέον, αλλά μάλλον έχει αλλάξει πολικότητα, οπότε με επηρεάζει αρνητικά, αυξάνοντας τη συχνότητα των νυχτερινών επεισοδίων. Τελικά αποφασίζω να το καταργήσω -με κάποια ανακούφιση, θα έλεγα: Απαιτούσε πολλή προετοιμασία, έπιανε πολύ χώρο και με το παραμικρό δυσλειτουργούσε. Το θέμα είναι ότι πρέπει πια να αναζητήσω έναν άλλο τρόπο προστασίας, λιγότερο οχληρό και περισσότερο αποτελεσματικό.

Τέλος πάντων, τα πράγματα δεν πήγαν καθόλου καλά αυτό το μήνα, εφόσον έχω ξαναγυρίσει στα επίπεδα του 2009:

Εφιαλτικό Μήνυμα (hell ή κόλαση): 7 (όλα προφορικά)
Το αντίθετο (παράδεισος): 1 (γραπτό)
Οράματα φωτιάς 3
(+ πολλές σχηματοποιημένες φλόγες)
Καθαρές νύχτες: 11 (μόνο)

☼ ***Αναφορά εκδόσεων (Μάρτιος 2015):*** Όσον αφορά τη νέα συγγραφική μου καριέρα, από τις αρχές του χρόνου έχω αλλάξει κατεύθυνση. Έχοντας πλέον διαπιστώσει ότι δεν πρόκειται να βγάλω δεκάρα από αυτή τη δουλειά, ξαναθυμάμαι τον αρχικό στόχο μου που είναι η εναπόθεση των ηλεκτρονικών ημερολογίων μου σε ψηφιακές βιβλιοθήκες, με σκοπό τη διατήρηση και μακροημέρευσή τους (“e-books are forever”).

Προς το παρόν, έχω εκδώσει με την Amarok τον πρώτο τόμο των ημερολογίων μου στα αγγλικά, με τίτλο “Forbidden Diary I”, καθώς και το παλιό μου βιβλίο “Νέμεσις” στα ελληνικά. Στο απώτερο μέλλον σκοπεύω να κάνω το ίδιο και με το πρώτο μου μυθιστόρημα, τη “Συνομωσία των Σκιών”. Φυσικά, προτεραιότητα έχουν πάντα τα ημερολόγιά μου, που ήδη από αυτό το μήνα αρχίζω να τα εκδίδω στα ελληνικά με τον αρχικό τους τίτλο (“Απόλυτο Κακό”) και με άλλο ψευδώνυμο – αυτό επειδή, λόγω δικών μου λαθών, σε ορισμένες ψηφιακές βιβλιοθήκες αλλά και στην Amarok αποκαλύπτεται το αληθινό μου όνομα. Ξεκινώ, λοιπόν, με τον πρώτο τόμο από το "Απόλυτο Κακό", εκδίδοντάς το ως e-book με την εταιρεία

Luxx. Φυσικά, έχω αλλάξει όλα τα ονόματα, ενώ δεν αναφέρω καθόλου διασημότητες ή τίτλους τραγουδιών και ταινιών (δεν έχω όρεξη να βρω κανένα μπελά). Στο μεταξύ, έχω ήδη ανακαλύψει μερικές ξένες ψηφιακές βιβλιοθήκες, οι οποίες φαίνεται να εξυπηρετούν το σκοπό μου: Internet Archive, Google, e-library.net, OpenLibrary.org.

Γενικότερα, οι περισσότερες ψηφιακές βιβλιοθήκες δεν είναι ανοιχτές σ' ένα τέτοιο εγχείρημα, καθώς αποτελούν κλειστές λέσχες όπου ένας άσημος συγγραφέας δεν γίνεται δεκτός με τίποτα. Επιπλέον, συνήθως ζητούν επιστημονικά έργα, όχι μυθιστορήματα. Ειδικά στις ελληνικές ψηφιακές βιβλιοθήκες, παρατηρώ υπερβολική κωλυσιεργία, δυσκαμψία, επιλεκτικότητα, μπέρδεμα -δύσκολα βγάζεις άκρη. Σε μια από αυτές έστειλα το "Νέμεσις" σε pdf μα δεν μου απάντησαν καν. Σε μια άλλη, έκανα την αίτηση για το ανωτέρω μυθιστόρημα, η αίτηση έγινε δεκτή μα το έργο μου δεν εμφανίζεται πουθενά στο εν λόγω site. Τελικά, δεν μπορείς να κάνεις τίποτα στην Ελλάδα. Ή, μήπως, *εγώ* δεν μπορώ να κάνω τίποτα στην Ελλάδα;

Άμεσες αντιδράσεις του Matrix: Μόλις καταχωρώ τον πρώτο τόμο των ημερολογίων μου στο Διαδίκτυο, πλακώνουν παράξενα προβλήματα που μου τρώνε πολύ χρόνο και φαιά ουσία, ενώ με εμποδίζουν να ασχολούμαι όσο θα έπρεπε: Από τις αρχές του Μάρτη, μόλις ξεκίνησα την έκδοση των ελληνικών ημερολογίων με την Amarok, μου είναι πλέον πρακτικά αδύνατο να συνδεθώ με το Διαδίκτυο. Απλά δεν ανοίγει το Google, κι αν ανοίξει κάνει μία ώρα να βρει έναν ιστότοπο. Πριν δυσκολευόμουν μεν, αλλά κάπως έκανα τη δουλειά μου· για την ακρίβεια, μου έβγαζε debugger (αφαίρεση ιού) κάθε πέντε λεπτά, όποιο site κι αν άνοιγα! Τώρα, όμως, τίποτα. Για την ακρίβεια, όταν το ρούτερ είναι συνδεδεμένο με δυσκολία μπορώ ακόμη και να γράψω! *Τυχαίο; Δε νομίζω...*

Υποψιάζομαι ότι κάποιος, με κάποιο τρόπο, μπλοκάρει το κομπιούτερ μου εξ αποστάσεως, για να μη μπορώ να μπω στο Διαδίκτυο και να κάνω αυτά που θέλω να κάνω. Έχω ακούσει ότι κάτι τέτοιο είναι δυνατόν, αν κάποιος διαθέτει ένα ειδικό

πρόγραμμα χάκερ που σπάει τους κωδικούς των τηλεφωνικών εταιρειών. Δεν ξέρω τι φταίει, πάντως κρίνω ότι πρέπει πια να το πάρω απόφαση: Εγώ δεν μπορώ να έχω την πολυτέλεια της σύνδεσης με το Internet στο σπίτι μου, όπως όλοι οι άλλοι άνθρωποι. Τέλος πάντων, στο εξής θα σερφάρω πια μόνο από το Internet Cafe, όπου έχω πάρει ειδικό εκπτωτικό πρόγραμμα. Ίσως είναι καλύτερα έτσι, από κάθε άποψη...

Όπως και να 'χει, δεν σκοπεύω να συνεχίσω να δουλεύω στο Internet από το σπίτι, ούτε θα ψάξω να βρω πού είναι η βλάβη. Πιθανότατα, κάποιοι με εμποδίζουν να συνδεθώ, οπότε ό,τι και να κάνω η δυσκολία θα εξακολουθήσει να υπάρχει. Ούτε και μπορώ να σπαταλήσω περισσότερα χρήματα για το Διαδίκτυο: Ήδη το antivirus μαζί με το tune-up μου έχουν στοιχίσει γύρω στα 100 ευρώ για δυο χρόνια.

Μεγάλη Τετάρτη, 8 Απριλίου 2015

Η αδελφή μου η Αλίκη έχει άδεια αυτές τις μέρες, οπότε τη βλέπουμε λίγο περισσότερο. Μόλις ήλθε σήμερα το μεσημέρι, θεώρησε καλό να επιστρέψει τη λαμπάδα που μόλις είχα αγοράσει εγώ για το Χάρη, μάλλον επειδή το επισυναπτόμενο δώρο δεν της γέμισε το μάτι: ήταν ένα ψαράκι ρομπότ που κολυμπάει στο νερό, καθόλου άσχημο κατά τη γνώμη μου. Τέλος πάντων, η Αλίκη πήρε το Χάρη και τον πήγε στο κοντινό σούπερ μάρκετ, απ' όπου αγόρασαν μια λαμπάδα μαζί με σετ αυτοκινητάκια, συν ένα ογκώδες παιγνίδι, συν ρακέτες πινγκ-πονγκ, συν γλυκά, συν παπούτσια και παντελόνι του μικρού, συν κρέατα για όλους, συν ένα οικογενειακό παγωτό, συν τέσσερα καλάθια με τούλια για να συσκευάσουμε μπριόζικα τα κουλούρια με τα αυγά. Απορήσαμε πόσο να στοίχισαν όλα αυτά, εκείνη όμως είπε πως τα πήρε όλα σχεδόν τσάμπα. Άλλωστε, τα καλά της αφεντικά προθυμοποιήθηκαν να την πληρώσουν 150 ευρώ για τέσσερις μέρες που δεν δούλεψε αυτή τη βδομάδα, λέει.

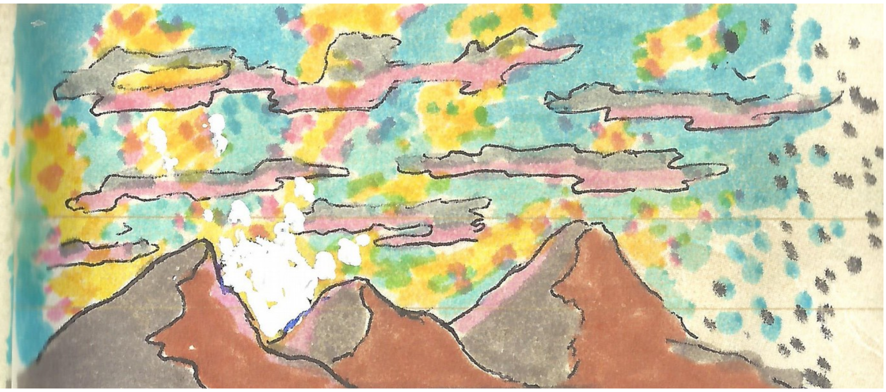
Λεπτομέρεια 1η: Δεν ξέρω τι έγινε με τη δική μου λαμπάδα τελικά, δεδομένου ότι έφεραν πίσω τη σχετική απόδειξη. Σαφώς, η κυρία θα μπορούσε να αγοράσει κάτι έξτρα

για το Χάρη χωρίς να πάει πίσω τη λαμπάδα μου· δεν μου άρεσε ο συμβολισμός αυτής της πράξης της, μα δεν θα κάτσω να σκάσω κιόλας. Ο καθένας εδώ μέσα παίζει το ρόλο του κι εγώ τον δικό μου...

Λεπτομέρεια 2η: Ο ανηψιός Γιάννης μόλις απέκτησε μεγάλη μηχανή Yamaha, σχεδόν καινούργια, η οποία πρέπει να του στοίχισε τουλάχιστον δύο χιλιάρικα. Συμφώνησε μ' έναν ξάδερφό του, λέει, επειδή ο ξάδερφος βαρέθηκε τη δική του μηχανάρα και προτίμησε να την ανταλλάξει με το παλιό παπί του Γιάννη. Άντε βγάλε συμπέρασμα...

Μεγάλη Πέμπτη, 9 Απριλίου 2015

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα ορεινό χωριό και κάνω διακοπές μαζί με την Περσεφόνη και τη Σάσα. Ξαφνικά βλέπω ένα τεράστιο κύμα να έρχεται από τη θάλασσα στο βάθος. Εγώ και η Σάσα παίρνουμε τον δρόμο και ανεβαίνουμε βιαστικά στο βουνό, ενώ το κύμα ολοένα πλησιάζει. Μόλις φθάνουμε στη στροφή, προπορεύομαι για να δω τι γίνεται. Δεν βλέπω πια το κύμα, όμως λέω στη Σάσα να συνεχίσει την ανάβαση· προτιμώ να μη το διακινδυνεύσω.

Εντέλει, φθάνουμε στην κορυφή, όπου υπάρχει κάτι σαν οροπέδιο γεμάτο με διάφορα καταστήματα. Ο καιρός είναι μουντός, το έδαφος κάτω φαίνεται υγρό. “Πες στον κόσμο να μπει μέσα!” ακούω μια ανδρική φωνή, μέσα από ένα μαγαζί. Τότε καταφθάνει ένα πούλμαν· ανάμεσα στον κόσμο βλέπω και την Πέρσα. Νιώθω ότι είμαστε όλοι ασφαλείς εδώ. Μετά από

λίγο, επιχειρώ να κατέβω το βουνό από τον ίδιο δρόμο, όμως μόλις φθάνω στη στροφή βλέπω ότι όλα έχουν πλημμυρίσει, οπότε η κάθοδος είναι αδύνατη...

Λίγο αργότερα συναντώ έναν νέο, ωραίο, ξανθό άνδρα ο οποίος εκδηλώνει την επιθυμία να τα φτιάξει μαζί μου. Πηγαίνουμε οι δυο μας για φαγητό, καθόμαστε σ' ένα τραπέζι και μου σερβίρουν ένα περίεργο πιάτο, τετράγωνα κομμάτια χταπόδι με μια σκούρα σάλτσα. Το γεύμα φαίνεται ακριβό μα εμένα δεν μου αρέσει, σκέφτομαι πώς θα το φάω. Ακόμη, προβληματίζομαι για τη σχέση αυτή, λόγω της κατάστασής μου.

Μεγάλη Παρασκευή, 10 Απριλίου 2015

Το απόγευμα έρχεται η Αλίκη για να κάτσει λίγο μαζί μας. Εντός ολίγου καταφθάνει και ο ανηψιός Θανάσης, ο οποίος αρχίζει αμέσως να μονοπωλεί το ενδιαφέρον με τα δικά του προβλήματα: Δεν έχει φράγκο παρόλο που δουλεύει συνεχώς, η δίαιτά του έχει μείνει πίσω, συχνά μένει μέρες νηστικός, λέει, ενώ τα σημάδια από την ψωρίαση έχουν γεμίσει σχεδόν όλο το σώμα του. Χρειάζεται 60 ευρώ το μήνα για να πηγαίνει στο σολάριουμ (τον βοηθάει σημαντικά με την ψωρίαση), μα δεν τα έχει και λίγο-πολύ γκρινιάζει να του τα δώσουμε εμείς, που δεν μας περισσεύουν φυσικά. Άλλωστε, εξακολουθούμε να πληρώνουμε γύρω στα 500 ευρώ κάθε μήνα για έξοδα των Μαρκάκηδων. Του προτείνω να πάει στο Νοσοκομείο Συγγρού για να μπει σε κάτι ειδικές λάμπες που θα τον βοηθήσουν με τη αρρώστιά του, μα δεν θέλει ούτε να ακούσει επειδή είναι μακριά και δεν έχει χρόνο, λέει.

Στο μεταξύ, η αδελφή μου κροταλίζει νευρικά τα κλειδιά της πλάι στα αυτιά μου και μου τη δίνει· της λέω να σταματήσει, αφήνει τα σιδηρικά στο τραπέζι, αλλά τότε παίρνει ο Θάνος τα δικά του στα χέρια και λέει με στόμφο: “Τώρα θα αρχίσω εγώ να τα χτυπάω!”. Όντως, αρχίζει να χτυπολογάει συνεχώς τα κλειδιά του (τσάκα-τσάκα-τσάκα), επιδεικτικά, νευρωτικά, για μία ώρα τουλάχιστον, μέχρι που έρχεται η ώρα να φύγει...

Εικόνες του Matrix: Πριν από τρεις μέρες σκοτώθηκε σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα ένας παλιός φίλος του Θάνου, ξάδερφος του Πέτρου και του Αντώνη που είχαν σκοτωθεί μαζί το 2007. Πριν από ένα μήνα σκοτώθηκε άλλος ένας ξάδερφός τους. Πριν μερικά χρόνια είχε αυτοκτονήσει άλλος ένας ξάδερφός τους -αλλά το σόι αποφεύγει να μιλάει γι' αυτό. Σύνολο πέντε νέοι άνδρες, όλοι ξαδέρφια από την πλευρά γενιά του πατέρα του Πέτρου, πέθαναν μέσα σε οκτώ χρόνια. Όλοι αυτοί οι θάνατοι νέων ανδρών σε μια οικογένεια δεν μπορεί να είναι απλή σύμπτωση: Είναι σα να έχει πέσει κατάρα στο σόι τους, μια κατάρα που εξοντώνει τους νέους άνδρες! Τι μπορεί να συμβαίνει με αυτούς; Αποτελούν θύματα μαύρης μαγείας ή στόχους κυκλωμάτων;

Δευτέρα, 13 Απριλίου 2015

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περπατώ σε μεγάλη λεωφόρο, μάλλον στη Βουλιαγμένης. Με ακολουθούν κάποιες γυναίκες κακές και απειλητικές, οι οποίες κρατούν μαχαίρια και τις πολεμώ με χτυπήματα καράτε. Απαιτούν να υπογράψω να εκδοθεί ένα βιβλίο μου με άλλο εκδότη, προσφέροντάς μου μονάχα ένα δολλάριο γι' αυτό. “Μα θα αλλάξει και το όνομα του συγγραφέα”, μου λένε. Δεν δέχομαι, δυσανασχετώ.

Στη λεωφόρο δεν υπάρχει κανένα λεωφορείο και πολύς κόσμος κατευθύνεται προς την Αθήνα με τα πόδια. Κοντά στη στροφή με την Αντιστάσεως με περικυκλώνουν τρεις εχθρικές γυναίκες, κραδαίνοντας μαχαίρια. “Παραδίνομαι” τους λέω, αναγνωρίζοντας ότι δεν έχω πια άλλη επιλογή από το να δεχθώ την προσφορά τους. Τότε, εμφανίζεται μια μελαμψή γυναίκα ανάμεσά τους και τους ανακοινώνει: “Αστυνομία Πόλεων! Ακίνητες!”. Καθώς η αστυνομικίνα τις συλλαμβάνει και οι εχθροί μου αποχωρούν, εγώ τους φωνάζω δυνατά: “Go to heeeell!” ...

Το απόγευμα έρχεται ο Χαρούλης στη βεράντα μας. Χωρίς να πει πολλά, πάει και μαζεύεται σε μια καρέκλα, μουτρωμένος και τσαντισμένος.

“Έχει έλθει πάλι η μικρή Μαριτίνα και τώρα όλοι επάνω θα ασχολούνται μαζί της!” παραπονιέται (η Μαριτίνα είναι η δίχρονη αδελφή της Αννέτας, της νέας γκόμενας του Γιάννη· ο Χάρης δεν συμπαθεί καθόλου τη μικρή επειδή κρίνει πως του κλέβει τα πρωτεία).
“Αντί να την κλείσουν στην τουαλέτα!” αστειεύομαι εγώ.
“Να την βάλουν μέσα στην τουαλέτα και να τραβήξουν το καζανάκι!”
“Μα γιατί;”
“Γιατί όλο αυτήν προσέχουν και μένα θα με στείλουν στο δωμάτιό μου!” (πράγμα που σημαίνει ότι ο νεαρός συνηθίζει να ενοχλεί τη μικρή).
“Μα το κοριτσάκι σε συμπαθεί, σου χαμογελάει!” πετάγεται η μαμά.
“Θέλει και να με παντρευτεί!” ξεφυσάει ο μικρός.
“Κακό είναι αυτό;” τον ρωτάω.
“Εγώ δεν θέλω! Και πάμε τώρα να παίξουμε ποδόσφαιρο!”

Τι συμβαίνει (πραγματικά) με το Internet;

Κατ' αρχάς, η ***υποψία:*** Όλες οι πληροφορίες που υπάρχουν στο Διαδίκτυο ανάγονται τελικά σε δύο μόνον σύμβολα: 0 και 1 (δυαδικό σύστημα). Οι εικόνες και τα κείμενα είναι η επιφάνεια, το πρώτο επίπεδο πληροφορίας του Internet. Πίσω από τις εικόνες και τα κείμενα υπάρχει ένα αχανές δίκτυο από δύο μόνον αριθμούς: το 0 και το 1 σε άπειρους συνδυασμούς. Ολόκληρος ο φυσικός κόσμος μπορεί να αναπαρασταθεί ως δυαδική πληροφορία στο διαδίκτυο. Αυτό το ατέρμονο δίκτυο, που αποτελείται μονάχα από 0 και 1, αποτελεί το δεύτερο επίπεδο πληροφορίας του Διαδικτύου, το οποίο προσωπικά μου δίνει την εντύπωση ότι αποτελεί ένα είδος “σχάρας” ή “σκάλας” απείρου μεγέθους, απ' όπου μπορούν να περνούν αθέατες άλλου είδους πληροφορίες ή άλλου είδους οντότητες...

Και τα στοιχεία: Το 1990 το Διαδίκτυο δεν υπήρχε καν. Έναν χρόνο αργότερα δημιουργήθηκε το πρώτο site. Τώρα, μόλις 25 χρόνια αργότερα, το Διαδίκτυο έχει γίνει αχανές κι έχει

μπει σε κάθε σπίτι. Γενικά “αχανές” χαρακτηρίζεται το συμβατικό Διαδίκτυο, αυτό που είναι προσβάσιμο μέσω του Google. Υπάρχει, όμως, και το Σκοτεινό Διαδίκτυο (Darknet), το οποίο είναι 500 φορές μεγαλύτερο από το γνωστό Internet αλλά παραμένει άγνωστο στον πολύ κόσμο και δεν είναι προσβάσιμο με τις συνηθισμένες μηχανές αναζήτησης. Φαντάζομαι ότι δεν θα είναι προσβάσιμο ούτε με τα συνηθισμένα personal computers· η χρήση του θα απαιτεί μηχανήματα πολύ πιο ισχυρά.

Τέλος πάντων, το ερώτημα είναι άλλο: Πότε πρόφθασε το Internet και απέκτησε τέτοιες ασύλληπτες διαστάσεις – τη στιγμή μάλιστα που ο πολύς κόσμος, πριν το έτος 2000, δεν διέθετε καν υπολογιστή στο σπίτι; Πόσοι και ποιοί το έχτισαν και το χρησιμοποιούν, ειδικά το υπεραχανές (μα άχρηστο στους πολλούς) Darknet; Σε γενικές γραμμές, το Internet αποτελεί μια τεράστια τράπεζα πληροφοριών, την οποία ελάχιστοι γνωρίζουν επαρκώς ώστε να την χρησιμοποιούν διεξοδικά. Η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων μπαίνουν στο Internet για να δουν τσόντες, να παίξουν ηλεκτρονικά παιγνίδια, να βρουν φθηνά προϊόντα ή να δικτυωθούν με το facebook.

Επίσης, βρίσκω αρκετά παράξενο το γεγονός ότι κανένας από τους συγγραφείς επιστημονικής φαντασίας του 20ου αιώνα δεν έχει προβλέψει τη δημιουργία του Διαδικτύου! Διάβαζα στις προάλλες ένα βιβλίο του Asimof σχετικό με διαστημικές περιπέτειες, ωστόσο οι αστροναύτες έγραφαν με γραφομηχανές! Οι συγγραφείς επιστημονικής φαντασίας του 20ού αιώνα μιλούν για διαστημικά ή χωροχρονικά ταξίδια, παρουσιάζουν διάφορες απίθανες συσκευές επικοινωνίας, διαστημόπλοια, μηχανές διακτινισμού ή άλλες θαυμαστές εφευρέσεις -που δεν έχουν υλοποιηθεί ακόμη- ωστόσο κανείς τους δεν προβλέπει το Διαδίκτυο! Κι όμως, οι περισσότεροι από αυτούς είναι επιστήμονες, άρα γνωρίζουν την επιστημονική επικαιρότητα. Πώς και δεν πρόβλεψαν το Διαδίκτυο; Μήπως δεν ήθελαν να το προβλέψουν;

Κρίσιμο ερώτημα: Ποιοί συσσωρεύουν τις πληροφορίες και γιατί;

Απάντηση: Σαφώς η elite, και το γιατί το λένε ξεκάθαρα: Θέλουν να συγκεντρώσουν όλη την ανθρώπινη γνώση στο Διαδίκτυο, "ό,τι έχει ποτέ γραφτεί", προκειμένου να την περάσουν στις επόμενες γενιές ή στην επόμενη ανθρώπινη φυλή...

Έντονη Υποψία: Το Internet δεν είναι καινούργια εφεύρεση. Δεν δημιουργήθηκε κατά τις τελευταίες δεκαετίες, όπως μας λένε, μα προϋπήρχε εδώ και χιλιάδες χρόνια! Φαντάζομαι ότι αποτελεί δημιουργία παλαιότερων, υπερανεπτυγμένων, μα τώρα πια χαμένων πολιτισμών και φυλών. Ως πρόσφατα, μονάχα ελάχιστοι, η elite των elite είχαν πρόσβαση σε αυτή την μυστική τράπεζα πληροφοριών και από εκεί έπαιρναν όσα στοιχεία (επιστημονικά, φιλοσοφικά, πολιτιστικά κλπ) τους χρειάζονταν για να αναπτύσσουν τον ανθρώπινο πολιτισμό μέχρι το σημείο που συνέφερε εκείνους σε κάθε δεδομένη στιγμή.

Όποτε το θεωρούν σκόπιμο, οι ισχυροί της γης παρουσιάζουν στον κόσμο "θαυματουργές" εφευρέσεις, ανακαλύψεις και επιστήμες, συνήθως αποδιδόμενες σε ορισμένα υπερχαρισματικά άτομα, που φαίνεται να κάνουν τις ανακαλύψεις με το κιλό (όπως ο Θωμάς Έντισον, ας πούμε). Στη συνέχεια, πάνω σε αυτές τις ιδέες εργάζονται εκατομμύρια άνθρωποι, επιστήμονες ή όχι, οπότε με το πέρασμα του χρόνου οι επιστήμες αναπτύσσονται όλο και περισσότερο, ενώ συσσωρεύονται όλο και περισσότερα γραπτά μνημεία που παρέχουν νέες γνώσεις, οι οποίες μπορούν να προστεθούν στις παλιές.

Κάποια στιγμή, όταν οι "κοινοί θνητοί" γίνουν υπερβολικά πολλοί και ενοχλητικοί, και όταν η συσσωρευμένη γνώση φθάσει σ' ένα σημείο κορεσμού (οπότε τα συμβατικά γραπτά μνημεία αδυνατούν να τη χωρέσουν), τότε έρχεται η ώρα να διευρυνθεί ακόμη περισσότερο η προϋπάρχουσα από αρχαιοτάτων χρόνων τράπεζα πληροφοριών -το "Διαδίκτυο". Πιθανότατα, αυτό είναι τα περίφημα "ακασικά αρχεία", τα οποία λέγεται ότι περιέχουν όλη τη γνώση του κόσμου και είναι προσβάσιμα μονάχα σε ελάχιστους, διαισθητικούς, "χαρισματικούς" ανθρώπους...

Στο σημείο αυτό επιτελείται μια απίθανη πρόοδος των θετικών επιστημών μέσα σε ελάχιστα χρόνια, όση ακριβώς χρειάζεται για να μπορέσει το Internet να αποκαλυφθεί στους πολλούς. Σχεδόν αυτόματα, όλοι ασχολούνται με αυτό, με το δικό του τρόπο ο καθένας, ανάλογα με την πνευματική του εξέλιξη και τα προσωπικά του ενδιαφέροντα.

Όταν το Internet διατίθεται στους πολλούς, τότε πλησιάζει το τέλος του εκάστοτε πολιτισμού. Το Διαδίκτυο λειτουργεί με τέτοιο τρόπο ώστε σύντομα όλοι επιθυμούν διακαώς να αφήσουν το στίγμα τους εκεί, την κάθε μικρή ή μεγάλη γνώση που διαθέτει ο καθένας, πληροφορίες που δεν σβήνονται ποτέ (όπως το facebook και τα e-books). Ύστερα έρχεται ένα πυρηνικό ολοκαύτωμα, ένας μυστηριώδης μετεωρίτης, μια παγκόσμια πανδημία (όλα αυτά πιθανότατα προσχεδιασμένα από την elite) και η υπάρχουσα ανθρώπινη φυλή εξαλείφεται, μαζί με όλα τα υλικά αποδεικτικά στοιχεία του πολιτισμού τους· να γιατί από τους προηγούμενους πολιτισμούς δεν έχει μείνει ούτε ρόδα – κι αν έχει μείνει, οι ισχυροί φροντίζουν να το κρύψουν καλά. Ύστερα ο πολιτισμός ξεκινά από την αρχή, πάντα κρυφά καθοδηγούμενος από την elite, οι οποίοι έχουν τον τρόπο να γλυτώνουν από κάθε είδους παγκόσμια καταστροφή. Πιθανόν, μάλιστα, να κατέχουν και τα μυστικά της αθανασίας.

Εδώ και εκατό χρόνια περίπου, παρατηρούμε μια έκρηξη των επιστημών πέρα από κάθε προηγούμενο: Το 1900 οι άνθρωποι ταξίδευαν με το γαϊδούρι, μέχρι το διπλανό χωριό· το 1969 κάποιοι ταξίδεψαν με πύραυλο και πήγαν στο φεγγάρι. Ειδικά τα τελευταία δέκα χρόνια, επιτελείται μια πρωτοφανής συσσώρευση γνώσης μέσω του Internet. Θυμάμαι, πριν δέκα χρόνια προσπαθούσα να βρω μια ψηφιακή βιβλιοθήκη για να βάλω μέσα τα κείμενά μου, μα δεν μπορούσα να βρω καμία! Τώρα υπάρχουν αναρίθμητες τέτοιες βιβλιοθήκες στο Διαδίκτυο, οι περισσότερες όμως ζητούν επιστημονικά κείμενα (πχ η Europeana). Ωστόσο, υπάρχουν πια αρκετοί ιστότοποι όπως το Google Books, το Internet Archive, το OpenLibrary, αλλά και αμέτρητες ψηφιακές βιβλιοθήκες που δέχονται μυθιστορήματα

και κάθε είδους κείμενα. Το ίδιο συμβαίνει και με όλες αυτές τις ψηφιακές εκδοτικές πλατφόρμες, οι οποίες ενθαρρύνουν τους πάντες να γράψουν οτιδήποτε τους κατέβει στο κεφάλι και να το αποθέσουν εκεί, δημιουργώντας έτσι εκατομμύρια εκατομμυρίων ηλεκτρονικά βιβλία. Τα περισσότερα μπορεί να είναι σκουπίδια, ορισμένα όμως περιέχουν χρήσιμες ιδέες, πληροφορίες, ανακαλύψεις, επιστημονικές γνώσεις.

Αυτό το σκοπό εξυπηρετώ κι εγώ, γι' αυτό γράφω σαν τρελή και έχω φαγωθεί να ανεβάσω τα γραπτά μου δωρεάν στο Διαδίκτυο, κυρίως σε ψηφιακές βιβλιοθήκες. Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς, δεν θέλω να κάνω αλλιώς. Σύντομα τα μυθιστορήματα και τα ημερολόγιά μου θα ανέβουν όλα στο διαδίκτυο, στις κατάλληλες ψηφιακές βιβλιοθήκες. Και, όταν έλθει η ώρα, ίσως μετά από χιλιάδες χρόνια, θα διαβαστούν από τα κατάλληλα μάτια...

Πτώση

Παρασκευή, 17 Απριλίου 2015

Κατά τις 00:15, μόλις ξεκινά η μέρα, ακούω σε όνειρο τη λέξη "κόλαση", που μου τη λέει η Πέρσα! Ξυπνώ αμέσως και απορώ γιατί να συμβεί αυτό, δεδομένου ότι έχω λάβει όλες τις απαραίτητες προφυλάξεις για να μη συμβεί...

Λίγες ώρες αργότερα, ακούμε ένα δυνατό γδούπο και την κραυγή του πατέρα μου στην τουαλέτα· τρέχουμε αμέσως και τον βρίσκουμε πεσμένο πλάι στη λεκάνη, να ουρλιάζει από τον πόνο. Πονάει αλλά κουνάει το πόδι, τον βοηθάμε και περπατάει μέχρι το κρεβάτι του, οπότε ελπίζω ότι δεν έχει σπάσει τίποτα. Ωστόσο, το πρωί ο πόνος χειροτερεύει. Καλούμε ασθενοφόρο και τον διακομίζουμε στο Ασκληπιείο Βούλας. Πριν καν δει την ακτινογραφία, ο γιατρός διαγιγνώσει ότι "έχει σπάσει το ισχίο του". Αυτό σημαίνει ότι ο μπαμπάς πρέπει να εγχειρισθεί – με αποτελέσματα πολύ αμφίβολα, δεδομένου ότι είναι ηλικιωμένος κι έχει ένα κάρο αρρώστιες πάνω του. "Εγώ το περίμενα ότι θα συμβεί, είκοσι φορές σηκώνεται κάθε νύχτα για να πάει τουαλέτα και μου σπάει τα νεύρα!" αναφωνεί η μάνα μου, η οποία εδώ και μερικούς μήνες υποφέρει κάθε νύχτα από τις ολονύχτιες εξορμήσεις του μπαμπά στο μπάνιο.

"Πώς τα κατάφερες κι έπεσες μπαμπά; Πήγες να κάτσεις στη λεκάνη κι έκατσες κάτω;" τον ρωτάω σε μια στιγμή.

"Όχι, δεν έγινε έτσι. Είχα σηκωθεί από τη λεκάνη, είχα πάρει το πι κι ετοιμαζόμουν να βγω από την τουαλέτα, όταν ένιωσα δυο χέρια πίσω μου να με πιάνουν από τους ώμους και να με ρίχνουν με δύναμη πίσω!"

"Σοβαρά μιλάς;"

Ο μπαμπάς γνέφει καταφατικά και ο Νάσος, που στέκεται δίπλα, κουνάει το κεφάλι του: "Αν έγινε έτσι, τρέχα γύρευε! Πρέπει να φύγουμε όλοι απ' αυτό το σπίτι!"

Το θέμα είναι ότι στο εξής θα μπαινοβγαίνουμε στα νοσοκομεία και θα έχουμε ατέλειωτα τρεχάματα και νέες

ταλαιπωρίες – ιδίως εγώ, που είμαι η κύρια επιφορτισμένη με την φροντίδα του κατάκοιτου πλέον πατέρα μου. Μου είναι πια σχεδόν αδύνατο να βρω λίγη ώρα ελεύθερη για να γράψω στα ημερολόγιά μου ή να ασχοληθώ με το Internet, οπότε η συγγραφή και οι εκδόσεις σταματούν επ' αόριστον. Το Matrix εξακολουθεί να αντιδρά στους σκοπούς μου, πολύ βίαια μάλιστα...

Τρίτη, 28 Απριλίου 2015

Σήμερα το απόγευμα ο μπαμπάς επιστρέφει στο σπίτι από το Ασκληπιείο Βούλας. Παρά την απαισιοδοξία των γιατρών λόγω της γενικότερης κατάστασής του, επιβιώνει (ξανά) και προβλέπω να βαστάει για χρόνια ακόμη. Παραδόξως, το μυαλό του λειτουργεί καλύτερα από πριν: Δεν ρωτάει διαρκώς τα ίδια πράγματα, καταλαβαίνει αρκετά κι επικοινωνεί, παρόλο που είναι πια θεόκουφος. Ωστόσο, είναι προφανές ότι θα μείνει κατάκοιτος για μήνες, με το δεξί πόδι μπανταρισμένο. Δεν μπορεί πια να κάνει το παραμικρό μόνος του, αλλά ακόμη κι αν καταφέρει κάποτε να κάνει μερικά βήματα με το πι, δεν θα μπορούμε να τον αφήνουμε καθόλου μόνο του.

Στο εξής, λοιπόν, ο μπαμπάς θα χρειάζεται συνεχή και αδιάλλειπτη φροντίδα 24 ώρες το 24ωρο: τα φάρμακά του, τα γύρισματά του (έχει ανοίξει λίγο στον πισινό και στις φτέρνες), τα πλυσίματά του, οι γυμναστικές ασκήσεις του, το τάισμά του, το ξεσκάτισμά του, τελειωμό δεν έχουν. Επιπλέον, από την ώρα που τον φέραμε στο σπίτι τον έχει πιάσει και συχνοουρία (μάλλον νευρική) και απαιτεί πάπια κάθε ένα τέταρτο, μέρα και νύχτα. Εντέλει θα του βάλουμε καθετήρα. Η νέα κατάστασή του απαιτεί τεράστια έξοδα: Περίπου η μισή του σύνταξη, δηλαδή 600 ευρώ το μήνα, πηγαίνει σε προσωπικά του έξοδα...

Γενικότερες εντυπώσεις: Αρχικά είμασταν στο Νικολούδειο, όπου το κλίμα ήταν αρκετά κουτσομπόλικο, θορυβώδες, αρνητικό: Μερικοί μ' έβαλαν στο μάτι επειδή έκανα συχνά βόλτες στο διάδρομο, ή επειδή φώναζα για να ακούσει ο κουφός πατέρας μου. Όπως και να 'χει, δεν περνούσε μέρα που να μη με πειράξει κάποιος, είτε με παρατήρηση, είτε με κοροϊδία, είτε με

ειρωνία. Ωστόσο, γνώρισα έστω για λίγο ορισμένους ανθρώπους τους οποίους αλλιώς δεν θα γνώριζα ούτε πρόκειται να ξαναδώ ποτέ: Τον Μανώλη, που εγχείρισε το πόδι του λόγω παραμορφωτικής αρθρίτιδας· τον Γιώργο τον καθηγητή, που έσπασε το χέρι του πέφτοντας σ' ένα πεζοδρόμιο· τον Γιώργο τον επιχειρηματία που έκανε εγχείριση στο γόνατο και τη γυναίκα του, άτομα εμφανώς καλοζωισμένα, σκληρόκαρδα, ειρωνικά· η παντρεμένη κόρη τους ερχόταν μαζί με τον άνδρα της για κανένα τρίωρο κάθε μέρα και φρόντιζε να έχει σηκωμένη τη μπλούζα πίσω, έτσι ώστε όταν έσκυβε κατέβαινε το χαμηλοκάβαλο παντελόνι και να φαινόταν φάτσα-κάρτα το στρινγκ.

Αργότερα μεταφερθήκαμε στο "Ειρήνης", όπου το κλίμα ήταν εντελώς διαφορετικό, δηλαδή πιο θετικό και διακριτικό. Μέσα στο τετράκλινο δωμάτιο γνώρισα την Φανή που έχει καλλιτεχνικές τάσεις και φρόντιζε τον πατέρα της, μια Πολωνέζα που συνόδευε επίσης τον πατέρα της και μια Ρωσίδα που συνόδευε τον 53χρονο άνδρα της. Ο σύζυγος της Ρωσίδας, αρκετά εμφανίσιμος, είχε χτυπήσει την πλάτη του και ήταν μια βδομάδα στο κρεβάτι. Εμένα, πάντως, δεν μου φαινόταν να πονάει τόσο πολύ...

Κάθε απόγευμα έρχονταν διάφοροι συγγενείς για να δουν το μπαμπά: Ο θείος Αλέκος με τη θεία Ερμιόνη, ο γιος τους ο Γρηγόρης με τη γυναίκα του, η μητέρα μου, ο ξάδερφος Δαμιανός με την Ανθή, ο ξάδερφος Γιώργος με την Βάσια, η οποία μου μιλά με ενδιαφέρον και κατανόηση.

Σχετικά με την 32χρονη τώρα Βάσια (κόρη του ξάδερφου Δαμιανού), έχω την ***υποψία*** ότι εδώ και πολλά χρόνια είναι ένα στοχευμένο άτομο, εφόσον η ζωή της παρουσιάζει μια ύποπτη νεκρική ακινησία, σαν τη δική μου: α) Εδώ και 15 χρόνια παιδεύεται να τελειώσει το Χημικό Πατρών. Αδυνατεί να περάσει δυο συγκεκριμένα μαθήματα, επειδή ένας μαλάκας καθηγητής αρνείται να της βάλει ένα πεντάρι, β) Δεν στεριώνει σε καμιά δουλειά πάνω από λίγους μήνες παρόλο που μπαίνει με μέσον, γ) Δεν έχει ακουστεί ποτέ με γκόμενο, δ) Ούτε ξέρω αν έχει κοινωνική ζωή. Ως αποτέλεσμα, ήδη αρχίζει να υιοθετεί

αυθόρμητα το ρόλο της υπηρέτριας και baby sitter για την αδελφή της τη Λίνα η οποία μια καθ' όλα φυσιολογική ζωή: Διαθέτει σύζυγο, δυο μικρούς γιούς, δουλειά σε δημόσια υπηρεσία, λεφτά με ουρά, μηδέν προβλήματα.

Αυτή η γενικευμένη αποτυχία στη ζωή της Βάσιας δεν δικαιολογείται με τίποτα: Η κοπέλα είναι ευπαρουσίαστη, ευγενής, μορφωμένη και πολύ πλούσια. Το πιθανότερο είναι ότι κάποτε τσακώθηκε με τον εν λόγω καθηγηταρά και αυτός έκτοτε την εμποδίζει να τελειώσει το πανεπιστήμιο· το θέμα είναι ότι ο κύριος δεν αρκείται σε αυτό αλλά φροντίζει (μέσω βαρβάτων κυκλωμάτων) να σαμποτάρει όλη της τη ζωή -χωρίς αυτή να υποψιάζεται το παραμικρό. Γύρευε πού είναι χωμένος ο καθηγηταράς, δεδομένου ότι ο πατέρας της Βάσιας δεν είναι κανένας τυχαίος, έχει κι αυτός τα κονέ του.

Από την άλλη πλευρά η Βάσια, παρόλο που είναι ομοιοπαθής, δεν είναι ακριβώς για λύπηση: Αν μη τι άλλο, διαθέτει την προστασία και τα άφθονα χρήματα του σούπερ πετυχημένου πατέρα της. Δεν πρόκειται να πεινάσει, ούτε και φαντάζομαι ότι η αδελφή της μπορεί να της τρώει λεφτά...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Απρίλιος 2015):*** Την 1η του μηνός βρίσκω στο δρόμο μου ένα διαφημιστικό χαρτί του Sam Kusba -για δεύτερη συνεχόμενη μέρα. Κοίταξα μήπως έχει μοιράσει και αλλού τέτοια χαρτιά, όμως όχι· προφανώς, εκείνα τα δύο χαρτιά προορίζονταν ειδικά για μένα.

Την επόμενη μέρα κρατάμε τον Χάρη όλο το απόγευμα και μόλις έρχεται η μάνα του να τον πάρει, ο μικρός αναφωνεί τη λέξη “κόλαση” τρεις φορές, έτσι χωρίς λόγο. Λίγες μέρες αργότερα, ο μικρός συμπληρώνει τυχαία πέντε λέξεις μέσα σ' ένα σταυρόλεξο· η μία από αυτές είναι η λέξη “κόλαση”.

Στις μέρες που ακολουθούν δέχομαι καταιγισμό από ***“σημεία”***: Όταν πηγαίνω στο ψιλικατζίδικο, το περιοδικό Hello είναι έτσι τοποθετημένο ώστε να κρύβεται το 'o'. Επιπλέον, υπάρχει απέξω μια μοτοσυκλέτα με αριθμό 539 (= Η ΚΟΛΑΣΙΣ). Γύρω στα μέσα του μήνα τα “σημεία” σταματούν, όμως έχουν ήδη προοιωνίσει κάτι πολύ κακό -που θα έλθει στις

17 Απριλίου...

Κατά τ' άλλα, ο πόλεμος συνεχίζεται: Παρά τις περιπέτειες και τα τρεχάματα στα νοσοκομεία, συνολικά αυτός ο μήνας πήγε καλύτερα απ' όσο περίμενα:

Οράματα φωτιάς: 1
(σχηματοποιημένο· πονούσε πολύ το χέρι μου)
Εφιαλτικό μήνυμα “κόλαση”: 5
το αντίθετο (“παράδεισος”): 3
Καθαρές νύχτες: 21

Τελικά, βγήκε και κάτι καλό από όλη αυτή την ιστορία: αυτό το μήνα κατάφερα να τελειοποιήσω την τεχνική μου, επειδή ακριβώς δεν είχα τον χρόνο να παρακολουθήσω τηλεόραση! Η νέα Τεχνική Ψυχικής Αυτοάμυνας που μόλις έχω εκπονήσει, περιλαμβάνει κατ' αρχήν την εκφορά μιας συγκεκριμένης επίκλησης που βρήκα στο Διαδίκτυο:

Ελληνική Αλφαβητική Επίκληση: Πανάρχαια προσευχή/επίκληση που υπάρχει και λειτουργεί μυστικά στο ελληνικό αλφάβητο από καταβολής του. Η διαδοχή των γραμμάτων στην πλήρη εκφώνηση τους δεν είναι καθόλου τυχαία, αλλά πίσω από αυτήν υπολανθάνει μία πλήρης νοηματική συνέχεια ανώτερης σύλληψης.

Σύμφωνα με την γνωστή εκφώνηση και αφού προσθέσουμε το εξαφανισμένο σήμερα έκτο γράμμα Στίγμα ή Δίγαμμα «F» και προσθέσουμε τα εννοούμενα συνδετικά και ρήματα που παραλείπονται, έχουμε την ανάδυση μιάς θαυμάσιας προσευχής/επίκλησης προς την πηγή του Φωτός:

ΑΛ, ΦΑ, ΒΗ ΤΑ ΓΑ!
ΑΜΑ ΔΕ ΕΛ ΤΑ ΕΨ ΙΛΩΝ!
ΣΤΗ ΙΓΜΑ (ΙΝΑ) ΖΗ ΤΑ, Η ΤΑ, ΘΗ ΤΑ,
ΙΩΤΑ ΚΑ (ΤΑ) ΠΑΛΛΑΝ ΔΑ.
(ΙΝΑ) ΜΗ ΝΥΞ Η, Ο ΜΙΚΡΟΝ (ΕΣΤΙ).
ΠΥΡΟΣ (ΔΕ) ΙΓΜΑ ΤΑΦΗ ΕΨ ΙΛΩΝ.
ΦΥ(ΟΙ) ΨΥΧΗ, Ο ΜΕΓΑ (ΕΣΤΙ).

Απόδοση:

Αλ (Νοητέ Ήλιε), εσύ που είσαι το Φως, έλα στη Γή!
Και εσύ Ελ (Ορατέ Ήλιε),
ρίξε τις ακτίνες σου στην λάσπη που αναβράζει
Ας γίνει ένα καταστάλαγμα
για να μπορέσουν τα Εγώ
να ζήσουν, να υπάρξουν και να σταθούν
πάνω στην παλλόμενη Γή.
Για να μήν επικρατήσει η νύχτα,
που είναι το μικρόν
Και κινδυνεύσει να ταφεί το καταστάλαγμα του πυρός
μέσα στην αναβράζουσα λάσπη.
Και ας αναπτυχθεί η Ψυχή, που είναι το μέγιστο όλων...

Συγκεντρωτική Τεχνική Ψυχικής Αυτοάμυνας

Απόγευμα:

Αποφεύγω το αλκοόλ (ποτά και κολώνιες) όλη μέρα, εφόσον μένει 24 ώρες στο αίμα, ενεργοποιεί τα εμφυτεύματα και επιδεινώνει σημαντικά τα αρνητικά συμπτώματα.

Τρώω κάτι ελαφρύ. Αποφεύγω το αλάτι, τα μπαχαρικά και τα εσπεριδοειδή, επειδή αυτές οι τροφές ενεργοποιούν τα αρνητικά εμφυτεύματα -ιδίως το εφιαλτικό μήνυμα.
Ωστόσο, όταν φοράω τα μαγνητικά δακτυλίδια αθανασίας, οι τροφές αυτές δεν με πειράζουν καθόλου, ούτε μου προκαλούν δυσπεψία τη νύχτα...
Όχι κομπιούτερ μετά τις 18:00.

Βράδι:
Δεν βλέπω καθόλου τηλεόραση ή DVDs, ούτε ακούω CDs, καθώς η λειτουργία τους ενεργοποιεί τα αρνητικά εμφυτεύματα, έστω μετά από ώρες.
Το διάβασμα πριν τον ύπνο ομοίως ενεργοποιεί τα αρνητικά εμφυτεύματα.
Το αργότερο στις 22:30 πηγαίνω για ύπνο.

***Νύχτα**:*
Κατ' αρχήν, εκφέρω την Αλφαβητική Επίκληση μία φορά, όρθια με μάτια κλειστά, ει δυνατόν απέξω.
Πριν πέσω στο κρεβάτι, αλοίφω με οινόπνευμα το σβέρκο, τον αυχένα και το μέτωπό μου. *Παραδόξως, το οινόπνευμα μπλοκάρει τη δράση των αρνητικών εμφυτευμάτων...*
Φορώ τα μαγνητικά δακτυλίδια (immortality rings) για όλη τη νύχτα – γύρω στις οκτώ ώρες.
Κοιμάμαι με δυο μαξιλάρια, όχι με ένα. Το κεφάλι πρέπει να είναι σχετικά ψηλά.
Αποφεύγω κάθε σεξουαλική διέγερση, καθώς ενεργοποιεί άμεσα τα εμφυτεύματα.
Για τον ίδιο λόγο, αποφεύγω την ύπτια στάση ύπνου. Δεν μένω ανάσκελα πάνω από λίγα δευτερόλεπτα.
Το επιτραπέζιο ρολόι δεν πρέπει να είναι κοντά στο κεφάλι μου. Φροντίζω να απέχει τουλάχιστον 70 εκ. Για κάποιο περίεργο λόγο, η μπαταρία του με επηρεάζει αρνητικά και επιδεινώνει τις νυχτερινές ενοχλήσεις μου.
Κάθε φορά που ξυπνώ μέσα στη νύχτα, σηκώνομαι αμέσως και βάζω ξανά οινόπνευμα στον αυχένα, στο σβέρκο και στο

μέτωπο. Το οινόπνευμα καλό είναι να ανανεώνεται κάθε δυο ώρες περίπου...

Σε περίπτωση που δω τηλεόραση αποβραδίς, η ανωτέρω τεχνική λειτουργεί πολύ καλά μέχρι τις 4:45 τα ξημερώματα. Ύστερα, όμως, αρχίζει να μην αποδίδει, οπότε:

Αντίδοτα: 1 ή 2 Norgesic αν δω πολλή τηλεόραση
ή αν δεν καταφέρω να πέσω στο κρεβάτι αρκετά νωρίς
Σόδα αν φάω κάτι βαρύ τη νύχτα

* * * *

Τετάρτη, 6 Μαΐου 2015

Τα "φυσικά επακόλουθα" της περιπέτειας του πατέρα μου έχουν ως εξής: Γίνεται όλο και πιο δύσκολο για μένα να γράφω τα ημερολόγιά μου, εφόσον τα καθήκοντά μου εδώ στην οικογένεια έχουν αυξηθεί υπερβολικά (υπερωρίες, βαρέα και ανθυγιεινά!), άρα δεν διαθέτω πια χρόνο, όπως δεν διαθέτω ούτε χώρο, ούτε μηχανήματα, ούτε υποστήριξη. Ωστόσο, εγώ συνεχίζω: Στο εξής θα σηκώνομαι κατά τις 6:00 το πρωί και θα ξεκινώ τη συγγραφή, ενώ θα γράφω και τις μεσημεριανές ώρες που υπάρχει ησυχία· κουραστικό αλλά δεν γίνεται αλλιώς. Ούτε πολυβλέπουμε τον Χάρη· τώρα πια παίζω μαζί του ρακέτες ή ποδόσφαιρο μόλις μια φορά την εβδομάδα (και αν). Λόγω της ειδικής κατάστασης του πατέρα μου, δεν μας τον αφήνουν πια, ούτε τον πηγαινοφέρνουμε στο σχολείο. Δεν έχουμε τον χρόνο να ασχοληθούμε μαζί του, μα ούτε είναι το σπίτι μας πλέον περιβάλλον κατάλληλο για ένα παιδί.

Το κερασάκι στην τούρτα: Στις αρχές του μήνα ο Νάσος απέκτησε σκύλο, ένα καφετί κουτάβι δυόμισι μηνών, που είναι ντίνγκο Αυστραλίας, αξίας 5000 ευρώ, λέει. Του τον χάρισε η αδελφή του η Μιχαέλα, ξαναλέει. Προς το παρόν το σκυλί είναι ήσυχο, δεν ενοχλεί, όμως έτσι ήταν στις αρχές και ο Λόκι...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος (Ηχητικός Πόλεμος): Κάτι πολύ παράξενο συμβαίνει με τα σκυλιά -λες και είναι αυτά το κυρίαρχο είδος στις πόλεις των ανθρώπων: Παντού πλέον,

ακόμη και σε αριστοκρατικές συνοικίες, ακούγονται συνεχώς διαπεραστικά γαυγίσματα από όλες τις κατευθύνσεις.

Φυσικά, πουθενά δεν γίνεται το μπάχαλο που γίνεται γύρω από το σπίτι μου: Εδώ και λίγους μήνες η περιοχή μου έχει γίνει πολύ θορυβώδης εξαιτίας των πολυάριθμων σκυλιών που μας κυκλώνουν από παντού και γαβγίζουν υστερικά, ασταμάτητα, μέρα και νύχτα – ιδίως από το απόγευμα ως τη μέση της νύχτας, ανά 10 λεπτά το καθένα: μόλις σταματούν τα μεν, ξεκινούν τα δε, σα να κάνουν βάρδιες! Ιδιαίτερα το σπίτι μου το περιτριγυρίζουν δεκάδες σκυλιά από ανατολή, δύση, βορρά και νότο -κάτι που δεν συμβαίνει με κανένα άλλο σημείο της πόλης. Πιθανότατα έχω να κάνω με ένα νέο είδος ηχητικού πολέμου...

Αυτό δεν συνέβαινε κάποτε: Τη νύχτα δεν ακούγονταν γαυγίσματα, και σίγουρα όχι συνεχώς. Τώρα συχνά με ξυπνούν επίμονα γαυγίσματα μέσα στη νύχτα, ενώ καθημερινά αναγκάζομαι να χρησιμοποιώ μια συσκευή λευκού θορύβου που αγόρασα πρόσφατα από την Amazon. Μπορώ να πω ότι βοηθάει αρκετά την κατάσταση.

Σήμερα το απόγευμα κάθησα για καμιά ώρα στη βεράντα μαζί με τη μαμά, την Πόπη και την Θεώνη. Από παντού ολόγυρα αντηχούσαν εκνευριστικά γαυγίσματα, επιθετικά και ασταμάτητα, τόσο που και οι γυναίκες το παρατήρησαν ενοχλημένες. Σύντομα, όμως, διαπίστωσα και κάτι άλλο, κάτι μάλλον ***μυστήριο:*** Μέσα στη μία ώρα που μείναμε στη βεράντα, πέρασαν από μπροστά μας οκτώ καμαρωτοί σκυλοκράτορες με τους σκυλάραπές τους, ο ένας πίσω από τον άλλο, σα να έκαναν παρέλαση! Ως αποτέλεσμα, όλα τα σκυλιά της γειτονιάς ούρλιαζαν συνεχώς σαν τρελά. Μα καλά, όλοι οι σκυλολάτρες από τη Νηρηίδων περνούν; Γίνεται το ίδιο σε όλους τους δρόμους της Γλυφάδας; Αμφιβάλλω...

"Την πρώτη φορά είναι τυχαίο.
Την δεύτερη φορά είναι σύμπτωση.
Την τρίτη φορά είναι εχθρική ενέργεια" *Ίαν Φλέμινγκ*

Παρασκευή, 8 Μαΐου 2015

Η μαμά κι εγώ ξενυχτάμε ακόμη μια φορά από τότε που φέραμε τον μπαμπά στο σπίτι: ο γέρος φωνάζει διαρκώς, ανά δεκαπέντε λεπτά, πότε για να κατουρήσει και πότε για να χέσει. Εμείς του φωνάζουμε (είναι πια θεόκουφος) ότι έχει καθετήρα, εκείνος όμως επιμένει. Όσο για το χέσιμο, τον γυρνάω κάθε τόσο στο πλάι μήπως και κάνει τίποτα, όμως τζίφος. Παράλληλα, συνεχώς μοιρολογάει ότι τον τσούζει ο πισινός του, επειδή έχει ερεθιστεί από την κατάκλιση. Τον πλένω και του βάζω κρέμες όσο πιο συχνά μπορώ, μα εκείνος μέρα και νύχτα δεν σταματά να κλαψουρίζει ότι έχει ανοίξει πίσω. Η μητέρα μου αδυνατεί να κοιμηθεί τις νύχτες εξαιτίας του και κοντεύει να πάθει νευρικό κλονισμό. Στο εξής θα παίρνει μισό Xanax πριν τον ύπνο· ελπίζω να την ηρεμήσει...

Σήμερα τα ξημερώματα, τη 15η φορά που μας σηκώνει όρθιες, ο μπαμπάς ζητάει επίμονα να του αφήσω το πι κοντά του, πράγμα που κάνω για να τον ξεφορτωθώ. Άλλωστε, είμαι σίγουρη ότι δεν μπορεί να σηκώσει το κάγκελο του κρεβατιού -εδώ, με το ζόρι κουνάει τα χέρια του. Λίγο αργότερα μας ξαναφωνάζει για κατούρημα· αυτή τη φορά δεν ανταποκρινόμαστε στις φωνές του κι εκείνος δεν επιμένει. Ωστόσο, η μαμά (που το δωμάτιό της είναι κοντά στου μπαμπά) ακούει κάτι περίεργους ήχους -απανωτά τριξίματα από το κρεβάτι του- και σηκώνεται να δει τι γίνεται. Βλέπει, λοιπόν, το κάγκελο κατεβασμένο κάτω και τον πατέρα μου μισοκρεμασμένο στο κρεβάτι, έτοιμο να κατέβει για να πιάσει το πι! Βάζει τις φωνές κι εγώ τρέχω αμέσως αλαφιασμένη για να τον προλάβω στο τσακ, πριν φάει τα μούτρα του. Ακολουθούν φωνές, σφαλιάρες, φασαρία, κακό: Η μαμά του δίνει δυο χαστούκια, εκείνος της τα αντιγυρίζει, αλληλοβρίζονται και χαλάνε τον κόσμο. Μετά από 53 χρόνια γάμου, οι γέροι παίζουν ξύλο! Εντέλει, τον ξαναβάζουμε στο κρεβάτι και αυτή τη φορά φροντίζω να δέσω το κάγκελο στο κρεβάτι με σχοινιά. Έκτοτε ο μπαμπάς ησυχάζει κάπως και θα μας αφήσει να κοιμηθούμε για κανένα δίωρο.

Διαπιστώσεις και συμπεράσματα: α) Παρά την αδιάκοπη γκρίνια και την ανημπόρια του, ο πατέρας μου όχι μόνο

κατάφερε να κατεβάσει το κάγκελο του κρεβατιού αλλά το έκανε και αθόρυβα, ώστε να μην τραβήξει την προσοχή! Ακόμη, κατάφερε να μισοσηκωθεί μόνος του, αυτός που όταν πάμε να τον καθίσουμε στο κρεβάτι γίνεται εκατό κιλά και φωνάζει ότι υποφέρει! *Άρα, δεν είναι τόσο ανήμπορος όσο μας κάνει να νομίζουμε...* “Ο άνθρωπος είναι τρελός, έχει ψύχωση με την τουαλέτα!” φωνάζει η μητέρα μου κι εγώ τότε συνειδητοποιώ ότι όντως, έτσι είναι: Ο γέρος έχει έμμονη ιδέα με το χέσιμο και το κατούρημα και την έχει εδώ και μήνες, δηλαδή από τότε που τον φέραμε από τον Ευαγγελισμό! Προφανώς, η βαριά αντιβίωση που του έδωσαν για να ξεπεράσει το πνευμονικό οίδημα, του χάλασε τον εγκέφαλο. Να γιατί κάθε μισή ώρα έτρεχε με το πι στην τουαλέτα μέσα στη νύχτα, τρελαίνοντας τη μητέρα μου...

β) Όλοι, συγγενείς και φίλοι, το θεωρούν αυτονόητο ότι εγώ ειδικά οφείλω να εγκαταλείψω ζωή, δουλειά, ασχολίες, τα πάντα, προκειμένου να κάνω όλα όσα χρειάζεται ο πατέρας μου κάθε ώρα και στιγμή: “Να μη τον αφήνετε καθόλου στο κρεβάτι· πρέπει να είναι πάντα καθιστός στην καρέκλα, και να περπατάει με το πι όσο πιο συχνά γίνεται” (κι εγώ, φυσικά, να είμαι διαρκώς δίπλα του, χωρίς να κάνω τίποτε άλλο στο σπίτι) ... “Να του κάνεις τις ασκήσεις του σωστά, χωρίς να τον βοηθάς καθόλου” (παρόλο που αδυνατεί να κάνει οποιαδήποτε κίνηση μόνος του) ... “Να μη τον ταΐζεις, να του δίνεις το πιάτο να τρώει μόνος του” (και να κάνει πέντε ώρες να φάει, αν φάει) ... “Δεν του δίνετε αρκετό νερό, γι' αυτό βούλωσε ο καθετήρας! Πρώτη φορά μου συμβαίνει αυτό, είκοσι χρόνια που είμαι νοσοκόμα, να βουλώσει ο καθετήρας” (λέει η Σταυρούλα, η νοσοκόμα που φωνάζουμε μια φορά τη βδομάδα για να μας βοηθάει· σήμερα τη φωνάξαμε έξτρα, επειδή βούλωσε ο καθετήρας και γέμισε όλο το κρεβάτι κατρουλιό).

Γενικότερα, όλοι -ιδίως ο Θάνος, που τελευταία το παίζει πρύτανης της ιατρικής- κάθε τόσο σπεύδουν να με νουθετήσουν ότι δεν κάνω σωστά τις δουλειές, κανείς όμως δεν κάθεται να αναρωτηθεί πόσες ώρες και πόσο κόπο απαιτεί η φροντίδα ενός κατάκοιτου γέρου με 1500 προβλήματα υγείας. “Δεκάδες

συγγενείς μου έχουν γεράσει κι έχουν πεθάνει, τέτοιο χάλι δεν το 'δα πουθενά!'' λέει η μητέρα μου κι έχει δίκιο.

γ) Πάντως, το μυαλό του μπαμπά έχει παραδόξως καθαρίσει αρκετά μετά το ατύχημα -λες και ταρακουνήθηκε ο εγκέφαλος. Δεν ξεχνάει πια τόσο πολύ, ενώ παρακολουθεί το περιβάλλον με περισσότερο ενδιαφέρον. Φαντάζομαι ότι ο μπαμπάς έχει στανιάρει διανοητικά επειδή κατά βάθος του αρέσει αυτή η κατάσταση, παρόλο που υποφέρει: Ουσιαστικά το απολαμβάνει όλο αυτό, δηλαδή το ότι έχει γίνει πλέον η κύρια απασχόληση όλης της οικογένειας. Άλλωστε, απαιτεί ξεκάθαρα να μην καθόμαστε ούτε λεπτό: Ζητάει να τον γυρίζουμε από δω κι από κει κάθε τριάντα δευτερόλεπτα, άλλοτε θέλει να του κάνουμε έξτρα ασκήσεις στο πόδι, άλλοτε φωνάζει επειδή πονάει ο πισινός του και θέλει ξανά αλοιφές, και μοιρολογάει με τις ώρες όταν κρίνει πως δεν τρέχουμε αυτοστιγμή να τον υπηρετήσουμε.

δ) Από μια ηλικία και μετά, όταν οι γονείς σου μπαινο-βγαίνουν στα νοσοκομεία κατάκοιτοι και ανήμποροι, εσύ δεν μένεις πια ο ίδιος: Τα παραμύθια της νιότης σβήνουν, καθώς τώρα βλέπεις ξεκάθαρα πόσο βδελυρό πράγμα είναι η ζωή και πού πραγματικά καταλήγει...

ε) Τι σημαίνει να είσαι γεροντοκόρη: Όταν εγώ γεράσω δεν θα έχω κανέναν να με σκατοσφουγγίζει, γι' αυτό πρέπει να φροντίσω να μην γεράσω ποτέ έτσι. Από την άλλη, όμως, όταν εγώ θα έχω να πολεμήσω με τα δικά μου γεράματα, δεν θα είμαι υποχρεωμένη να υπομένω τις γεροντικές παραξενιές και τις απίθανες αρρώστιες κανενός άλλου.

στ) Και κάτι ακόμη: Μόλις τώρα συνειδητοποιώ πού καταλήγουν στ' αλήθεια όλοι αυτοί οι μεγάλοι έρωτες, αυτοί που διαρκούν μια ζωή: Μέρα με τη μέρα το αντικείμενο του έρωτά σου μετατρέπεται σε μια σιχαμερή, γέρικη, κρεάτινη μάζα, η οποία υπάρχει μόνο και μόνο για να βασανίζεται και να βασανίζει τους άλλους γύρω του, απομυζώντας από αυτούς κάθε ικμάδα ενέργειας. Σίγουρα, πάντως, δεν θα ήθελα ποτέ να δω τον Γιώργο Φραντζή ή τον Ορέστη να καταλήγουν κάποτε σαν τον πατέρα μου...

Σάββατο, 16 Μαΐου 2015

Εικόνες του Matrix: Το πρωί (όπως κάθε πρωί) ήλθε η θεία Ερμιόνη για καφέ. Ανάμεσα στ' άλλα μας είπε για ένα γνωστό της ζευγάρι που δεν έκανε παιδιά και γι' αυτό αποφάσισαν να υιοθετήσουν ένα γυφτάκι. Δυο χρόνια αργότερα και οι δυο γονείς είχαν πεθάνει από καρκίνο. Τώρα το κοριτσάκι βρίσκεται στο "Χαμόγελο του Παιδιού" και περιμένει να ενηλικιωθεί για να κληρονομήσει την τεράστια περιουσία των θετών της γονέων. Καλά τη βόλεψε το γυφτάκι, όμως δεν μπορώ να μη συνδυάσω την περίπτωση με δυο άλλες παρόμοιες που είχα ακούσει χρόνια πριν (βλ. 12 Σεπτ. 2004, Παντελής και Νότα). Φαίνεται, λοιπόν, ότι οι γύφτοι φέρουν μια εξαιρετικά αρνητική αύρα...

Προβλήματα πλουσίων: Κατά τ' άλλα, η θεία εξακολουθεί να είναι όλο παράπονα και κλάψα για την τύχη της, επειδή σε νεαρή ηλικία παντρεύτηκε από τρελό έρωτα τον θείο Αλέκο, ο οποίος ανέκαθεν της έκανε τη ζωή ποδήλατο αλλά εδώ και πολλά χρόνια είναι τρελός για δέσιμο: Αντί να κοιμάται τις νύχτες, κλωθογυρίζει αδιάκοπα μέσα στο σπίτι ή έξω στους δρόμους, δεν αφήνει ούτε τη θεία να κοιμηθεί και συνεχώς την βρίζει "άχρηστη", "βρωμιάρα", "πουτάνα" και δεν ξέρω τι άλλο. Εδώ και μερικούς μήνες ο θείος έχει παρανοήσει εντελώς και πιστεύει ακράδαντα ότι η γυναίκα του (ετών 74) εκπορνεύεται μαζί με την αδελφή της την Πόπη (ετών 72) και ότι και τις δύο μαζί τις πηδάει ο Ντένις (σύζυγος της Πόπης, επίσης ετών 72), και ότι οι δυο σιτεμένες κυρίες βρίσκουν πελάτες στο Internet!

Η θεία Ερμιόνη έχει πάθει σοβαρή κατάθλιψη με αυτή την κατάσταση, μάλιστα έκανε απόπειρα αυτοκτονίας πριν λίγους μήνες -πράγμα που εμείς μάθαμε πρόσφατα. Παρόλα αυτά, ο θείος Αλέκος συνεχίζει να της σπάει τα νεύρα συνεχώς, μέχρι που της λέει ότι "Αν δεν υπήρχαν συνέπειες, θα σε σκότωνα!" (άλατις, οι μεγάλοι, αιώνιοι έρωτες!). Από την άλλη πλευρά, η θεία ποτέ δεν έκανε πραγματικές προσπάθειες για να διορθώσει οτιδήποτε -άλλωστε αγαπάει τον "Αλεκουλίνι" της όπως είναι.

Τελευταία ο τύπος έχει φαγωθεί με τα δέντρα της Πόπης, που τον ενοχλούν απίστευτα παρόλο που βρίσκονται στην άλλη πλευρά της μάντρας, και απαιτεί να κοπούν. Η Πόπη δεν του κάνει το χατήρι μα κοντεύει κι αυτή να πάθει νευρικό κλονισμό, ενώ ήδη πάσχει από κλειστοφοβία και δεν μπορεί να κάτσει ούτε λεπτό μόνη της στο σπίτι. Η θεία Ερμιόνη κατηγορεί την αδελφή της ότι δεν δείχνει κατανόηση, η Πόπη κατηγορεί την Ερμιόνη που δείχνει αδυναμία στον Αλέκο, γίνονται κάθε τόσο μαλλιά-κουβάρια, ενίοτε μπλέκονται και τα παιδιά τους (ο Γρηγόρης και η Μάντυ) στο μπάχαλο μα άκρη δεν βγαίνει. Στο μεταξύ, όλοι τους δυστυχούν και μουρλαίνονται όλο και περισσότερο, μέρα με τη μέρα.

Και να σκεφτείς ότι όλοι αυτοί έχουν λεφτά με τη σέσουλα, πολλές εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ στην τράπεζα, έχουν σπίτια, οικόπεδα και παχυλές συντάξεις. Ειδικά ο Ντένις εισπράτει τέσσερις συντάξεις ως Αμερικανός βετεράνος στρατιωτικός! Τα παιδιά τους ομοίως: Είναι όλα τους καλοπαντρεμένα, πετυχημένα και πάμπλουτα: Ο Γρηγόρης είναι παντρεμένος με πάμπλουτη κληρονόμο, έχει δύο χαριτωμένα και καλά παιδιά, κι εργάζεται ως διευθυντής σε μεγάλη εταιρεία με μισθό 4000 ευρώ το μήνα (παρόλο που δεν διαθέτει κανένα πανεπιστημιακό ή άλλο δίπλωμα). Όσο για την Μάντυ, εδώ και δεκαπέντε χρόνια εργάζεται σε μεγάλη πολυεθνική εταιρεία κινητής τηλεφωνίας, κατέχει πλέον υψηλή θέση εκεί μέσα, ενώ είναι και αυτή καλοπαντρεμένη με δυο καλά παιδιά. Η μεγαλύτερη αδελφή της, η Ζέτα, χώρισε ύστερα από πολλά χρόνια γάμου, ωστόσο τώρα έχει δυο μεγάλους γιους, καλά παιδιά με καλές δουλειές. Η ίδια έχει πια μετακομίσει στην

Αμερική, όπου ζει σε μια μεγάλη φάρμα μαζί με τον νέο της γκόμενο, ο οποίος την υπεραγαπάει, λέει.

Όλα τα έχουν αυτοί, όλα τέλεια – κι όμως, όλοι τους είναι πολύ πιο τρελοί από τη δική μου οικογένεια: Εμάς δεν μας πιάνουν υστερίες κάθε τόσο, ούτε παίρνουμε αντικαταθλιπτικά για να κοιμηθούμε, ούτε κάνουμε απόπειρες αυτοκτονίας, παρόλο που ούτε ξέρουμε πια από πού μας έρχονται οι αναποδιές και η φτώχεια...

Βεβαίως, υπάρχει και η λογική, ψυχολογική εξήγηση του φαινομένου: Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι η ζωή σου είναι ένας ωραίος, ροζ τοίχος. Μόνο σε μια γωνίτσα, υπάρχει μια μαύρη κοιλίδα. Πού θα πάει η προσοχή σου; Στο μαύρο, φυσικά. Δεν θα σκέφτεσαι τίποτε άλλο, εκτός από το μαύρο. Να γιατί όλοι οι πλούσιοι και οι πετυχημένοι είναι ψυχανώμαλοι και δυστυχείς. Ας υποθέσουμε, τώρα, ότι η ζωή σου είναι ένας μαύρος τοίχος, και κάπου υπάρχει μια ροζ κηλίδα. Πού θα πάει η προσοχή σου. Θα πάει στο ροζ, αν και με μια μόνιμη πικρία: Γιατί να μην είναι όλα ροζ; Να γιατί οι φτωχοί είναι πιο χαρωποί από τους πλούσιους, ωστόσο κάθε τους χαρά σκιάζεται από ένα μόνιμο παράπονο...

Κυριακή, 17 Μαΐου 2015

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε μια σχολή πρακτικής μαγείας. Ο δάσκαλος/μάγος χρησιμοποιεί ένα βιβλίο μαγείας και διάφορα υλικά, με τα οποία πραγματοποιεί οποιαδήποτε επιθυμία των μαθητών του -έτσι τους διδάσκει.
“Ποιός θέλει να αλλάξει κόσμο; Ποιός θέλει τον έρωτα;” ρωτά.
“Εγώ”, απαντώ δειλά.

Μου λέει και κάθομαι σε καρέκλα, στην αψιδωτή εσοχή ενός τοίχου, με το βιβλίο ανοιχτό μπροστά μου. Στις σελίδες του διακρίνω περίεργα σχήματα και ξόρκια. Ξεχωρίζει το σκίτσο ενός δράκου και μια επίκληση σ' αυτόν -πράγμα που δεν μου αρέσει, ωστόσο διστάζω να σταματήσω.

Ο δάσκαλος είναι έτοιμος να ξεκινήσει το τελετουργικό, όμως ξαφνικά ακούγονται ταραχές απέξω. Η μαγεία διακόπτεται πριν καν αρχίσει, ο μάγος αναγκάζεται να βγει έξω να δει τι

συμβαίνει, καθυστερεί πολύ, κι εγώ σκέφτομαι ότι *τό 'ξερα!* Εντέλει, σηκώνομαι από τη θέση μου, κλείνω το βιβλίο, κατεβαίνω μια περιστροφική σκάλα που οδηγεί έξω, στο δρόμο συναντώ τον δάσκαλο που φεύγει, ξανανεβαίνω, όμως τώρα είμαι μόνη και ξέρω πως άδικα περιμένω...

Απογευματινή βόλτα στη Γλυφάδα, στους δρόμους κάτω από τη λεωφόρο Βουλιαγμένης: Λες και εισέρχομαι σ' ένα άλλο σύμπαν, ο κόσμος φαίνεται διαφορετικός εδώ· σε κάθε βήμα απολαμβάνω την ηρεμία, την ησυχία, την καθάρια ατμόσφαιρα, τη σχετική χλιδή. Υπάρχει κόσμος στα μπαλκόνια μα δεν ουρλιάζουν σαν μουρλοί, υπάρχουν και σκυλιά στις αυλές μα δεν γαυγίζουν όλα μαζί συνεχώς, σαν δαιμονισμένα.

Το έχω διαπιστώσει αρκετές φορές: Όταν περπατώ σε αυτούς τους δρόμους οι σκέψεις μου ηρεμούν, η ψυχή μου χαλαρώνει, δεν αισθάνομαι καμία κούραση, όση ώρα κι αν περπατήσω. Όταν περπατώ σε δρόμους της Άνω Γλυφάδας, πάνω από τη Βουλιαγμένης, ακόμη κι όταν υπάρχει απόλυτη ησυχία (που συνήθως δεν υπάρχει), ναι μεν ξεθυμαίνω αλλά οι σκέψεις εξαγριώνονται, η ψυχή φουρτουνιάζει, ενώ μετά από μισή ώρα το πολύ νιώθω κουρασμένη, η μέση μου πονάει, τα πόδια μου επίσης. Τι μπορεί να συμβαίνει; Γιατί υπάρχει τόση ταραχή στην ατμόσφαιρα της περιοχής μας; *Με τι ακτινοβολούν τις γειτονιές μας;*

Όπως και να 'χει, κάποια στιγμή πρέπει να φύγω από την Τερψιθέα. Όσο το σκέφτομαι, τόσο πιο πιθανό μου φαίνεται: Οι περιοχές διαβίωσης των φτωχών ακτινοβολούνται συνεχώς από αρνητικές ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες, έτσι ώστε οι κάτοικοι να πάσχουν κάθε είδους σωματικές, ψυχικές και πνευματικές ασθένειες. Ειδικά το σταυροδρόμι Νηρηίδων και Μετεώρων, εκεί όπου μένω εγώ, είναι το κέντρο του (ηλεκτρομαγνητικού) κυκλώνα...

Τετάρτη, 20 Μαΐου 2015

Αυτή τη φορά πηγαίνω απογευματινή βόλτα στο Πανόραμα Γλυφάδας, η οποία θα διαρκέσει δυο ώρες σχεδόν. Το περιβάλλον εκεί είναι ακόμη πιο πολυτελές από ότι στην

Κάτω Γλυφάδα. Φυσικά, παρατηρώ όμοια φαινόμενα: Όσο κι αν περπατήσω δεν κουράζομαι, δεν πονούν τα πόδια ούτε η μέση μου, αισθάνομαι ανάλαφρη και ήρεμη, οι σκέψεις μου καταλαγιάζουν. Αν βρεθώ ένα στενό πιο μέσα, εκεί όπου ξεκινούν οι πιο λαϊκές συνοικίες, νιώθω αμέσως τη διαφορά -και δεν έχει να κάνει μονάχα με θορύβους ή κίνηση: είναι ένα αλλόκοτο βάρος στην ατμόσφαιρα, κάτι που σου πλακώνει την ψυχή...

Δεν υπάρχουν, λοιπόν, μονάχα στοχευμένα άτομα. Υπάρχουν και στοχευμένες γειτονιές, στοχευμένες περιοχές, ακόμη και στοχευμένες χώρες. Υποψιάζομαι ότι η Ελλάδα είναι μια από τις πιο στοχευμένες χώρες του πλανήτη – ίσως γι' αυτό εδώ τίποτα δεν λειτουργεί σωστά, ενώ κυριαρχούν η ασυδοσία και η παράνοια.

Άλλοτε, όταν ένας άρρωστος αργούσε να θεραπευτεί οι παλιοί γιατροί πρότειναν "αλλαγή περιβάλλοντος": Μάλλον ασυνείδητα, ή καθαρά εμπειρικά, γνώριζαν ότι ορισμένες περιοχές σε αρρωσταίνουν ενώ άλλες σε διατηρούν υγιή. Φυσικά, οι σημερινοί γιατροί (που είναι στα κόλπα και ξέρουν τι ακριβώς συμβαίνει) δεν συστήνουν ποτέ κάτι τέτοιο στον ασθενή τους. Απλά τον πλακώνουν στα φάρμακα και στις εγχειρήσεις...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Μάιος 2015):*** Στις 3 του μηνός μου περνάει από το νου ότι πιθανότατα η σπασμένη πυραμίδα οργονίτη επηρεάζει αρνητικά όλους μας μέσα στο σπίτι, οπότε αποφασίζω να την ξεφορτωθώ. Ακόμη, κάνω κι ένα άλλο πείραμα: Δεν χρησιμοποιώ το οινόπνευμα για λίγες μέρες και διαπιστώνω σχετική επιδείνωση των νυχτερινών ενοχλήσεων. Συνεπώς, η τακτική επάλειψη οινοπνεύματος (κάθε τρεις ώρες περίπου, ιδίως στο σβέρκο, το λαιμό και το μέτωπο) μπλοκάρει τη δράση των εμφυτευμάτων.

Συνολικά, αυτός ο μήνας πήγε λίγο καλύτερα από τον περασμένο:

Όνειρα με φλόγες:	3
Εφιαλτικό μήνυμα:	4
Καθαρές νύχτες:	22

☼ ***Αναφορά εκδόσεων (Μάιος 2015):*** Όλο τον Απρίλιο και τον Μάιο προσπαθώ να εκδώσω το "Forbidden Diary II" με την Luxx μα στέκεται αδύνατον: Το εξώφυλλο (pdf cover) δεν βγαίνει με τίποτα, και όταν τους δίνω δικό μου εξώφυλλο μου απαντούν πως δεν το δέχονται επειδή είναι πειραγμένο (corrupted)! Παράλληλα, προσπαθώ να εκδώσω το ίδιο με την Google, όμως το περιεχόμενο (content) δεν γίνεται δεκτό και δεν μπορώ να καταλάβω το λόγο: τους το στέλνω σε pdf, όπως ακριβώς και τα προηγούμενα που τους έχω στείλει, ενώ ακολουθώ την εκδοτική διαδικασία ακριβώς με τον ίδιο τρόπο. Τελικά, τη δεύτερη φορά που δοκιμάζω δέχονται το περιεχόμενο, μα εξακολουθεί να υπάρχει κάποιο πρόβλημα λέει, δεν κατάλαβα με τι. Εντέλει το βιβλίο θα εμφανιστεί κανονικά στο Διαδίκτυο μετά από λίγες μέρες. Παρόμοιες καθυστερήσεις παρατηρώ και σε συνεργασίες μου με άλλες εκδοτικές πλατφόρμες, όμως τέλος καλό, όλα καλά. Ευτυχώς, πάντως, που για τους ελληνικούς τόμους χρησιμοποιώ άλλο τίτλο και άλλο ψευδώνυμο...

Τρίτη, 9 Ιουνίου 2015

♠ Ακόμη μια φορά πρέπει να υπομείνω την ολιγόλεπτη κούρσα από το σπίτι μου μέχρι το σπίτι του Αργύρη Ξιφαρά. Αυτή τη φορά ρωτά να μάθει για την κατάσταση του πατέρα μου, η οποία πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο: Μέρα με τη μέρα πέφτει ψυχολογικά και σωματικά, η πρόσφατα ανακτημένη πνευματική του διαύγεια έχει πάει περίπατο, αν και τρώει επαρκώς συνεχώς αδυνατίζει, δυσκολεύεται όλο και περισσότερο να κάνει έστω λίγα βήματα με το πι, πάντα με βοήθεια.

"Τα ξέρω αυτά, νομίζεις ότι εγώ δεν τα 'χω περάσει;" μου πετάει ο Αργύρης και μένω κάγκελο. *Πώς τα έχει περάσει, δηλαδή;* "Όταν ήταν τα παιδιά μωρά ποιός τα ξεσκάτιζε, νομίζεις; Και τα μωρά είναι χειρότερα από τους γέρους, ξέρεις!" συνεχίζει ακάθεκτος.

"Οι γέροι, όμως, ανοίγουν από την κατάκλιση. Τα μωρά δεν ανοίγουν", του κάνω ψύχραιμα.

“Αυτό συμβαίνει επειδή το σώμα δεν παίρνει αέρα στο κρεβάτι”, αναγκάζεται να παραδεχτεί.
“Ο πατέρας μου δεν σηκώνεται σχεδόν καθόλου από το κρεβάτι”, του υπενθυμίζω.
“Όχι, μωρέ, με όλα αυτά ο πατέρας σου μπορεί να σπαστεί, να σπαστεί...”
Πετάει ασυναρτησίες, ή μου φαίνεται; Δεν είναι η πρώτη φορά: Ενίοτε πετάει λέξεις που δεν υπάρχουν καν! Παραείναι ψυχανώμαλος ο τύπος, και πρέπει να δω τι θα κάνω με δαύτον...

Ακολουθεί επαναληπτικό μάθημα αγγλικών με τη Μάρθα και τη Θεώνη: Μετά από πρόταση του πατέρα τους, συνεχίζουμε τα μαθήματα ως το τέλος του μήνα με φωτοτυπίες, εφόσον έχουμε τελειώσει τη βασική ύλη από τα τέλη του Μάη. Τα κορίτσια είναι ευγενικά και μελετηρά, δεν έχω ιδιαίτερο πρόβλημα μαζί τους, ωστόσο εξακολουθώ να παρατηρώ ορισμένα περίεργα φαινόμενα: Έτσι και δυσκολευτούν λίγο σε μια άσκηση, κλαψουρίζουν και ξεφυσούν για ώρα πολλή – ιδίως η Θεώνη, η οποία δεν σταματά λεπτό την κλάψα και μου σπάει τα νεύρα.

Σε μια στιγμή η Μάρθα αναλύεται σε δάκρυα και ζητάει να μην κάνουμε μια σελίδα ασκήσεων που της φαίνεται κάπως δύσκολη. Δεν αντέχω και ξεσπάω: “Βάλτε λίγο το μυαλό σας να δουλέψει, δεν είναι όλες οι ασκήσεις τυφλοσούρτες! Θυμηθείτε, πώς κλίνεται ο Αόριστος, πώς γίνεται η ερώτηση, πώς η άρνηση, μην περιμένετε να εμφανιστεί μπροστά σας η λύση ως εκ θαύματος!”

Με τον ίδιο τρόπο αντιδρούν όταν δεν γνωρίζουν μια λέξη ή αν δεν θυμούνται κάτι: “Το να μην ξέρετε κάτι δεν είναι λόγος για να κλαίτε. Όταν δεν ξέρουμε κάτι, το μαθαίνουμε. Αν τα ξέρατε όλα δεν θα χρειαζόταν καν να κάνουμε μάθημα”, τους εξηγώ και το βουλώνουν για λίγο.

Τα κορίτσια (όπως όλα τα σημερινά παιδιά) αντιδρούν με αυτό τον τρόπο επειδή γονείς και δάσκαλοι τούς έχουν περάσει την εντύπωση ότι είναι μεγαλοφυίες. Έτσι, οι μικρές θεωρούν αδιανόητο να μην ξέρουν κάτι ή να μην παίρνουν άριστα 20 σε όλα, κάθε μέρα. Το θέμα είναι ότι κάποια στιγμή πρέπει να

ξεφύγω από τέτοιες αρρωστημένες καταστάσεις πριν να είναι πολύ αργά...

Παρασκευή, 12 Ιουνίου 2015

☼ ***Αναφορά εκδόσεων:*** Σήμερα το πρωί πήγα στο τμήμα εισαγωγής της Εθνικής Βιβλιοθήκης για να καταθέσω τρία αντίτυπα του μυθιστορήματός μου “Νέμεσις”. Το κτήριο είναι τεράστιο, πολυτελές, εντυπωσιακό, με θυρωρείο στην κεντρική είσοδο και πλήθος δωμάτια από δω, πλήθος δωμάτια από κει.

Ανεβαίνω στον πρώτο όροφο, χτυπώ την πόρτα και περνώ μέσα στην τεράστια αίθουσα, όπου διάφοροι κάθονται σε διάφορα γραφεία. Δεν βλέπω, όμως, κανέναν να δουλεύει. “Θα ήθελα να καταθέσω ένα βιβλίο στη Βιβλιοθήκη”, εξηγώ στην αρμόδια κυρία που κάθεται μπροστά-μπροστά.

“Πούν'το;” μου κάνει εκείνη, μάλλον ειρωνικά.

“Εδώ!” της κάνω, δείχνοντας την ασημόχρωμη τσάντα μου.

“Αφήστε δυο αντίτυπα στο τραπέζι πίσω κι ένα στο διπλανό γραφείο”.

Αφήνω τα δύο αντίτυπα στο τραπέζι πίσω μου και προχωρώ προς το διπλανό γραφείο, όπου κάθεται ένας άνδρας.

“Όχι εκεί, στο διπλανό γραφείο, σας είπα!” μου λέει η κυρία δεικτικά.

“Αυτό δεν είναι το διπλανό γραφείο;” απορώ εγώ.

Τότε η κυρία μου δείχνει μια κλειστή πόρτα πίσω της.

Μπαίνω μέσα, επαναλαμβάνω τα ίδια στην κοπέλα που είναι μέσα, όμως εκείνη μου λέει ότι δεν χρειάζεται να της αφήσω τίποτα εφόσον το βιβλίο μου ήδη διαθέτει ISBN από οίκο του εξωτερικού. Λέω να αφήσω δυο CD-ROM του ίδιου μυθιστορήματος μέσα στις θήκες τους, όμως η κοπέλα μου λέει ότι δεν μπορεί να τα δεχτεί επειδή πρέπει να έχουν ετικέτα πάνω στο δίσκο! Αυτό δεν το καταλαβαίνω, αλλά δεν θα ασχοληθώ περισσότερο: “Δεν πειράζει”, της κάνω και ξαναβάζω τα CD-ROM στην τσάντα μου. Αποχαιρετώ ευγενικά και φεύγω. *Αλήθεια, γιατί όλη αυτή η φασαρία με τα CD-ROM; Δεν θα μπορούσε η υποβολή να γίνει μέσω Διαδικτύου, όπως γίνεται σε βιβλιοθήκες του εξωτερικού;*

Λοιπόν, κάτι δεν με έπεισε σ' αυτή την ιστορία: Κατ' αρχήν, κάπως αλλιώς τα είχα φανταστεί τα πράγματα: Περίμενα ότι θα υπήρχαν καμιά τριανταριά άλλοι συγγραφείς μπροστά μου οι οποίοι θα αδημονούσαν να παραδώσουν τα βιβλία τους, ωστόσο ήμουν ολομόναχη. Είδα πολυτέλεια, είδα μεγαλεία, μα δεν είδα ουσία: Δεν θα έπρεπε να μου δώσουν να συμπληρώσω κάποια φόρμα, ένα έγγραφο; Όταν παραδίδω ηλεκτρονικά αρχεία σε ψηφιακές βιβλιοθήκες του εξωτερικού, πάντα συμπληρώνω μια φόρμα υποβολής (submission form). Δεν θα 'πρεπε να συμπληρώσω κάτι τέτοιο κι εδώ; Ουσιαστικά, δεν υπάρχει καμία απόδειξη ότι παρέδωσα οτιδήποτε στην Εθνική Βιβλιοθήκη...

Κατακλείδα: Έναν μήνα αργότερα θα κάνω ένα πείραμα: Θα πάω στα κεντρικά της Αθηναϊκής Βιβλιοθήκης, κοντά στην Ομόνοια, και θα ζητήσω να μου δώσουν να διαβάσω το "Νέμεσις" χωρίς να πω ότι είμαι η συγγραφέας. Αν δω ότι δεν γίνεται δουλειά και ότι τα βιβλία που παραδίδω εξαφανίζονται άγνωστο πού, απλά δεν θα ξανασχοληθώ με την εν λόγω σπουδαία βιβλιοθήκη...

Κυριακή, 14 Ιουνίου 2015

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Η Αννέτα, η καινούργια φιλενάδα του Γιάννη, η οποία συζεί μαζί του εδώ και λίγους μήνες, μόλις έπιασε δουλειά στα "Τρία Κυκλάμινα" (ύστερα από μεσολάβηση της αδελφής μου) και μας πληροφορεί τα εξής: Τώρα πια σε όλες τις επιχειρήσεις, οι υπάλληλοι δουλεύουν 8, 10, 12 ώρες επί έξι μέρες τη βδομάδα και όλες αυτές τις ώρες δεν τους επιτρέπεται να καθήσουν σε καρέκλα, ούτε καν στο διάλειμμα! "Αυτό γίνεται για να υπάρχει η εντύπωση πως ο υπάλληλος βρίσκεται διαρκώς υπ' ατμόν", επισημαίνω αλλά μάλλον κανείς δεν το κατανοεί.

Επιπλέον, οι εργαζόμενοι είναι υποχρεωμένοι να κάνουν πολλές διαφορετικές δουλειές, όλοι ασχολούνται με όλα, ενώ παράλληλα πρέπει να υπομένουν διαφόρων ειδών υποτιμητικά σχόλια, βρισιές, πιέσεις, ίντριγκες από αφεντικά και συναδέλφους. Ωστόσο, είναι ευχαριστημένοι εφόσον πληρώνονται

έστω 500 ευρώ το μήνα, δεδομένου ότι σε πολλές επιχειρήσεις οι υπάλληλοι δεν πληρώνονται καθόλου ή υποπληρώνονται -λόγω της οικονομικής κρίσης, και καλά. Ακόμη, ζουν συνεχώς με το άγχος της ξαφνικής απόλυσης, εφόσον τα αφεντικά δεν τους κρατάνε πια πάνω από μερικούς μήνες, για να μην αποκτούν αποκτούν δικαιώματα. Και όμως, όλοι αυτοί όχι μόνο αντέχουν αλλά και τη βρίσκουν με όλα αυτά. *Αυτοί δεν ενοχλούνται από τίποτα -μονάχα από άτομα σαν εμένα ενοχλούνται...*

Δευτέρα, 15 Ιουνίου 2015

Καταιγιστικές εξελίξεις: Σήμερα το βράδι η Αλίκη διοργανώνει αποχαιρετιστήριο τραπέζι για τον Θανάση, ο οποίος αύριο αναχωρεί για την Αμερική! Εκτός από την οικογένεια, παρευρίσκονται φίλοι του νεαρού, ο πατέρας του ο Χαράλαμπος και τα ετεροθαλή αδέλφια του. Ο σκύλος του ο Μαξ κλωθογυρίζει διαρκώς στα πόδια μας ευελπιστώντας σε κανένα κόκκαλο, αλλά δεν μας ενοχλεί καθόλου. Είναι ένα ήσυχο σκυλί, καθόλου ενοχλητικό, το οποίο ο ανηψιός μου απέκτησε μόλις μια μέρα πριν του γίνει η πρόταση να φύγει για Αμερική. Ανάμεσα στα άλλα που ακούγονται, ο Λάμπης μας πληροφορεί ότι πρόσφατα πέθανε η Ελένη Λ., καλή φίλη της αδελφής μου προ τριακονταετίας. Η είδηση με θλίβει, μαζί της έκανα κι εγώ παρέα εκείνες τις αθώες εποχές. Η κοπέλα πέθανε από καρκίνο μέσα σε έξι μήνες, πριν καλά-καλά καταλάβουν οι γιατροί από τι έπασχε...

Σε μια στιγμή, ενώ τσουγγρίζουμε τα ποτήρια κι ευχόμαστε όλοι καλό ταξίδι στον ανηψιό μου, ο Χαρούλης ζητάει χαρτί και μολύβι, κάθεται στον καναπέ μόνος του και γράφει ένα γράμμα: "Θάνο, σου εύχομαι καλή τύχη στην Αμερική. Να τους σκίσεις όλους στη γυμναστική. Να βρεις μια ωραία γκόμενα. Να κερδίσεις πολλά λεφτά και να γίνεις πλούσιος. Και να θυμάσαι ότι σε αγαπώ". Όλοι θαυμάζουμε τον μικρό για την πρωτοβουλία του και για το ωραίο γράμμα του, που υποδηλώνει συγγραφικό ταλέντο. "Σε ποιόν μοιάζει;" ρωτώ και όλοι συνοφρυώνονται. Πάντα μουσκλώνουν όταν διαπι-

στώνουν ότι ο Χάρης μου μοιάζει σε οτιδήποτε. "Έχει πάρει από όλους μας όλα τα καλά στοιχεία", παραδέχεται τελικά ο Γιάννης.

Παρακολουθώ χαλαρά τις συζητήσεις, δεν πολυμιλώ γιατί δεν με παίρνει, άλλωστε δεν θα μείνω για πολύ επάνω. Μετά από μιάμιση ώρα περίπου, αναγκάζομαι να κατέβω επειδή ο μπαμπάς αδημονεί και φωνάζει διαρκώς στη Θεώνη, η οποία έχει προσφερθεί να τον κοιτάζει όση ώρα διαρκεί το δείπνο. Έτσι, κατόπιν απαίτησης του Θάνου, κατεβαίνω εγώ κάτω και μένει πάνω η μητέρα μου ως τις 2:00 μετά τα μεσάνυχτα...

Τρίτη, 16 Ιουνίου 2015

Μετά από αρκετή ώρα συγκινητικών αποχαιρετισμών, σήμερα το μεσημέρι ο Νάσος αναχωρεί για την Αμερική. Θα φιλοξενηθεί από τη 45χρονη Ρόμπυ, αδελφή ενός φίλου του, η οποία είναι πάμπλουτη, έχει δικά της εστιατόρια και κατοικεί μαζί με τον Αμερικανό σύζυγό της σε πολυτελή βίλλα με πισίνα, σ' ένα αριστοκρατικό προάστιο κοντά στο Νιού Τζέρσεϋ. Ο ανηψιός μου θα δουλέψει εκεί σαν σερβιτόρος και θα βγάζει γύρω στα 4000 δολλάρια το μήνα. Τους πρώτους τρεις μήνες τυπικά θα είναι εκεί σαν τουρίστας, μετά όμως θα πρέπει να βρει γυναίκα να παντρευτεί, έστω με λευκό γάμο. Ευελπιστεί να γίνει γρήγορα πλούσιος και να ασχοληθεί ακόμη πιο επαγγελματικά με το body building, για να κερδίσει ακόμη περισσότερα χρήματα και να γίνει διάσημος.

Όλα έγιναν πολύ γρήγορα: Την πρόταση του την έκανε ο φίλος του ο Τζίμης (επίσης μποντιμπιλντεράς και μάλλον ύποπτη φάτσα) πριν από δεκαπέντε μέρες – πράγμα που σημαίνει ότι ο Νάσος πήρε αμέσως την απόφαση και μέσα σε δυο βδομάδες ετοίμασε όλα τα απαραίτητα χαρτιά. Πάντως, μόλις σήμερα μάθαμε ότι στο ίδιο εστιατόριο εργάζεται άλλος ένας παλιός φίλος του ανηψιού μου, ο οποίος έφυγε από την Ελλάδα πριν από οκτώ μήνες. *Μήπως, τελικά, η απόφαση δεν ήταν τόσο ξαφνική;*

Η όλη διαδικασία (εισητήρια, βίζες, διαβατήρια, χρήμα για τα πρώτα έξοδα) έχει στοιχίσει πάνω από 2000 ευρώ τα

οποία οι Μαρκάκηδες βρήκαν -ακόμη μια φορά- σε χρόνο ρεκόρ: Κάποιοι τους δάνεισαν κι άλλοι τους χάρισαν 200, 300, 500 ευρώ και συγκεντρώθηκε το ποσό εύκολα και γρήγορα, όπως πάντα. Ειδικά ο φίλος του ο Πάνος, παιδί μάλλον φτωχό, του χάρισε 1000 ευρώ, λέει ο Νάσος...

Λεπτομέρεια: Μέχρι τελευταία στιγμή ο Θανάσης έλεγε πως θα μου έφερνε στο σπίτι το μεγάλο κομπιούτερ του, το οποίο είναι Mackintosh και δεν πιάνει ιούς, λέει, για να μπορούμε να τον βλέπουμε και να μας βλέπει στο Skype. Τελικά, ο νεαρός αναχώρησε χωρίς να μας κατεβάσει το κομπιούτερ· όμως, ούτε επάνω θα μπορώ να πηγαίνω για να δουλεύω, επειδή ο σκύλος είναι μπάστακας μέσα στο διαμέρισμα. Όταν, τελικά, θα κατεβάσει ο Γιάννης το κομπιούτερ κάτω, θα ανακαλύψουμε ότι τα προγράμματα Mackintosh είναι τόσο δύσκολα και δύσχρηστα, οπότε δεν θα μπορούμε να τα χρησιμοποιούμε...

Οι προβλέψεις είναι γενικά πολύ καλές, επικρατεί αισιοδοξία στην οικογένεια, κι εγώ προτιμώ να μη σκέφτομαι ότι *κανένας δεν φεύγει ποτέ από αυτό το σπίτι.* Μου αρέσει να βλέπω την όλη φάση θετικά κι ελπίζω ο Θανάσης να τα πάει καλά και να μείνει εκεί μόνιμα: Μπορεί να είναι ένα άνοιγμα για όλους μας, μια δίοδος προς μια καλύτερη ζωή. Ήδη αρχίζω να σκέφτομαι το ενδεχόμενο να βρεθώ κι εγώ στην Αμερική κάποια στιγμή -αν και θέλει πολλή σκέψη το πράγμα: Ήδη η Αλίκη μου το 'χει σκάσει το παραμύθι, ότι αν πάω εκεί θα μπορώ να δουλεύω μέσω διαδικτύου και θα βάζω τα χρήματα που τα κερδίζω στον τραπεζικό λογαριασμό του Νάσου! Όπως και να 'χει, ακόμη κι αν τελικά δεν φύγω, θα έχω έναν Μαρκάκη λιγότερο εδώ. Και αυτό κέρδος θα είναι για μένα...

Παρασκευή, 19 Ιουνίου 2015

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι στο σπίτι με φίλους (τη Μαρίνα και τον Ηλία από το σήριαλ “Μην Αρχίζεις τη Μουρμούρα”!) όταν κοιτάζω έξω από το παράθυρο και βλέπω μαύρη καπνιά να σκεπάζει γοργά το βουνό.
“Τι είναι αυτό;” απορεί η Μαρίνα.

“Μαύρη βροχή, έρχεται γρήγορα!” απαντώ εγώ.

Την επόμενη στιγμή τρέχουμε να βγούμε από το σπίτι, αφού πρώτα βρίσκω και παίρνω μαζί μου ό,τι πολυτιμότερο έχω – δηλαδή το μεταλλικό κουτί όπου φυλάω τα στικάκια με τα πολύτιμα κείμενά μου. Βγαίνουμε βιαστικά στη βεράντα, όμως είναι ήδη πολύ αργά: Ο ουρανός είναι ήδη κατάμαυρος, σα νύχτα, ενώ μαύρη πλημμύρα έχει καλύψει τα πάντα γύρω μας και η στάθμη του νερού έχει ήδη ανέβει μέχρι τα σκαλιά της βεράντας. “Τι κάνουμε τώρα;” ρωτάει ο Ηλίας ανήσυχος.

“Τι να κάνουμε αγάπη μου; Θα πάρουμε βαθιά ανάσα και θα βουτήξουμε” απαντά η Μαρίνα μάλλον επιπόλαια, ενώ αγκαλιαζόμαστε και οι τρεις σε αλληλεγγύη.

Δεν φαίνεται πουθενά διαφυγή. Αυθόρμητα πισωπατώ κι ευελπιστώ ότι στο σπίτι θα είμαστε ασφαλείς -αν τα νερά δεν ανέβουν κι άλλο...

Ερμηνεία: Ακόμη ένα όνειρο που με προειδοποιεί ότι έχω μαύρα μεσάνυχτα σχετικά με πράγματα που γίνονται γύρω μου και εναντίον μου. Πιθανότατα, άτομα του στενού κοινωνικού ή οικογενειακού μου κύκλου συνομωτούν εναντίον μου με τρόπους που δεν φαντάζομαι. Μόνο στο σπίτι μου είμαι ασφαλής, αλλά κι αυτό μέχρι πότε;

Το πρωί μας παίρνει τηλέφωνο ο Νάσος, ακούγεται πολύ ενθουσιασμένος και μας ανακοινώνει τα εξής απίθανα: Τα πράγματα είναι πολύ καλύτερα απ' όσο περίμενε, η περιοχή λέγεται Haworth, είναι πολύ αριστοκρατική και πανάκριβη, γεμάτη βιλάρες και πολύ πράσινο, στους δρόμους κυκλοφορούν ελάφια. Η Ρόμπυ και ο Κρις, ο άνδρας της, τον έχουν σαν παιδί τους και θα τον πάρουν μαζί τους σε τριήμερη εκδρομή με το ιδιωτικό τζετ του Κρις! Το σπίτι όπου μένουν δεν είναι βίλα, είναι τριώροφο παλάτι, 600 μ2 ο κάθε όροφος, και το δωμάτιο του Θανάση είναι μεγάλο σαν το σπίτι μας!

Όσο για τη δουλειά, θα εργαστεί κατευθείαν σαν σερβιτόρος και όχι σαν βοηθός, επειδή η Ρόμπυ έκρινε ότι ο ανηψιός μου μιλάει αρκετά καλά αγγλικά (με το ζόρι απόφοιτος D' class, προ δεκαετίας) και θα του δίνουν γύρω στα 4000 $ το μήνα! Ακόμη, του έχουν ήδη βρει τρία ή τέσσερα άτομα για να

τους κάνει ο Νάσος personal training, και με αυτά θα βγάζει γύρω στα 10.000 $ το μήνα (!) "Να μη σας απασχολούν πια τα λεφτά, θα σας βοηθήσω όλους, δεν θα ξαναστενοχωρηθείτε ποτέ πια για λεφτά", λέει με σιγουριά ο νεαρός και μάλλον το εννοεί. Πήγε και σ' ένα κοντινό γυμναστήριο, όπου έμεινε έκθαμβος με τον εξοπλισμό που είδε εκεί. "Τα πράγματα που είδα εδώ, στην Ελλάδα δεν θα έλθουν ούτε μετά από 200 χρόνια", λέει.

Εγώ, πάντως, δεν μπορώ να μη διακρίνω ορισμένα ***μυστήρια***: Αλήθεια, τόσο απλά σε δέχονται σ' ένα παλάτι και σου δίνουν 10.000 ευρώ το μήνα; Εγώ, ας πούμε, ασχολούμαι με την Amarok (αμερικάνικη πολυεθνική) εδώ και ενάμιση χρόνο και δεν έχω βγάλει πεντάρα... Ειδικότερα, για να προσληφθεί κανείς ως σερβιτόρος σε τέτοια αριστοκρατικά εστιατόρια συνήθως απαιτείται πτυχίο από σχετική ανώτερη σχολή, άπταιστα αγγλικά, δυο άλλες ξένες γλώσσες και ανάλογη προϋπηρεσία. Αν πήγαινα εγώ (ας πούμε) να δουλέψω εκεί, σίγουρα θα μου έλεγαν ότι δεν έχω τα τυπικά προσόντα και ότι τα αγγλικά μου δεν είναι αρκετά καλά.

Άλλωστε, αυτό που είναι ευκαιρία για έναν άνθρωπο, μπορεί να είναι παγίδα για κάποιον άλλο. Για χ, ψ, ω λόγους, σε έναν δεδομένο χώρο δεν έχουν όλοι οι άνθρωποι την ίδια μεταχείριση: Η αντιμετώπιση που έχει κάποιος κάπου εξαρτάται κυρίως από τις διασυνδέσεις και τα κυκλώματα που τον προστατεύουν ή τον πολεμούν...

Πέρα από αυτά, θέλω να πιστεύω ότι ο Θανάσης τελικά θα τα καταφέρει και θα φτιαχτεί στην Αμερική, αν και δεν μπορώ να παραβλέψω το πλήθος από σκοτεινά σημεία που έχει αυτή η υπόθεση: Κατ' αρχάς, ο ανηψιός μου τον Τζίμη τον γνωρίζει εδώ και χρόνια, γιατί του έκανε την πρόταση τώρα; Μήπως ο Νάσος μπήκε πρόσφατα σε χοντρά κυκλώματα, πιο χοντρά από αυτά όπου ανήκε ως χθες;

Όσο για μένα, καλά θα κάνω να προσέξω πώς θα χειριστώ την υπόθεση στο μέλλον, σε περίπτωση που όλα πάνε καλά και ο Θάνος πλουτίσει στην Αμερική. Καλό είναι να επωφεληθώ όπως μπορώ, αλλά να έχω το νου μου ώστε μη

μπλέξω χειρότερα απ' όσο είμαι μπλεγμένη τώρα. Ο χρόνος θα δείξει...

Κυριακή, 21 Ιουνίου 2015

Έχοντας κλείσει πια τα επτά του χρόνια, ο Χαρούλης αρέσκεται να εκφράζει τα συναισθήματά του με τον γραπτό λόγο και να γεμίζει σελίδες ολόκληρες με μικρές ιστορίες προσεκτικά γραμμένες. Σήμερα, που έχω τα γενέθλιά μου, μέσα σε δέκα λεπτά της ώρας έγραψε τα παρακάτω, με ακριβώς αυτή την ορθογραφία:

“Ο παπούς όλο κημάτε σαν μορό, ποτέ δεν έχει πάψει να ροχαλίζει. Ο παπούς πάντα όταν ξυπνάει ποτέ δεν μας αφήνη ίσηχους. Και όλο μας λέει σήκοσέ με ή κάνει κακά πάνο του και όταν σηκόνεται με το ζώρι περπατάει.
Μπαμπά σ' αγαπώ πάρα πολή
Μαμά σ' αγαπώ πολύ
Νονά καλά γεναίθλημα.
Να πας μέχρη 100 χρονών με πολύ αγάπη.
Και σου έφχομε καλί τίχη. Χρώνια πολά, καλή τίχη
Το βαφτηστήρι σου Χάρης Μαρκάκης
Δεν θα παντρευτούμε ποτέ γιατή έχεις άλον άντρα σε αφήσα”

Αν έλεγε κάποιος στην 10χρονη Θεώνη να τα γράψει αυτά, η μικρή θα κλαψούριζε καμιά ώρα, θα της έπαιρνε κανένα δίωρο να τα τελειώσει και η ορθογραφία της θα ήταν χειρότερη από του Χάρη. Τέλος πάντων, αν το αγαπητό μου βαφτιστήρι γράφει μια ολόκληρη σελίδα στα επτά, στα δεκαεπτά θα γράφει βιβλίο! Σε ποιόν μοιάζει άραγε;

Δευτέρα, 22 Ιουνίου 2015

Πριν καν κλείσει μια βδομάδα στην Αμερική, τα πράγματα για τον Θανάση αρχίζουν να μην είναι τόσο ρόδινα. Για την ακρίβεια, άλλες εντυπώσεις του είχαν δημιουργηθεί στην αρχή, άλλα διαπιστώνει τώρα: Κατ' αρχήν, είχε κανονίσει να πάρει μαζί του τον Μαξ, ο οποίος θα έφθανε στην Αμερική μια βδομάδα αργότερα με φορτωτική, τάχα ως δώρο στην οικοδέσποινα. Δεν τον πήρε κατευθείαν μαζί του, μην τυχόν και

υποψιαστούν οι αρχές ότι δεν πάει για τουρίστας.

Τέλος πάντων, του έκανε όλα τα απαραίτητα εμβόλια, του έβγαλε εισητήριο, του αγόρασε και ειδικό κλουβί αξίας 115 ευρώ, για να του πει στο τέλος η Ρόμπυ ότι ένα τέτοιο σκυλί θα απαιτεί πολύ μεγαλύτερα έξοδα και χώρο απ' όσο νόμιζαν, οπότε δεν θα μπορέσει να το δεχθεί στο σπίτι της. Λογικό μου φαίνεται, η κυρία φιλοξενεί ήδη ένα άγνωστό της άτομο, δεν είναι υποχρεωμένη να ανεχθεί και το σκύλο του. Γιατί, όμως, δεν του το ξεκαθάρισε από την αρχή; Εντέλει, το σκυλί θα μείνει μόνιμα εδώ, θα κλωθογυρίζει στο μπαλκόνι αλλά θα μπαίνει και μέσα στο διαμέρισμα του Νάσου και θα μασουλάει ό,τι βρει μπροστά του, εφόσον αφήνουν συχνά τη μπαλκονόπορτα ανοιχτή. Τη φροντίδα του θα την αναλάβει ο Γιάννης. Ας ελπίσουμε, μόνο, ότι ο καλόβολος ως τώρα Μαξ δεν θα εξελιχθεί σε Λόκι Νο 2...

Ακόμη, μετά από νέα τηλεφωνήματα του Θανάση στην Αλίκη και στον Γιάννη, μαθαίνουμε τα εξής: Τα εστιατόρια και τα πλούτη δεν ανήκουν στην Ρόμπυ αλλά στον Κρις, που δεν είναι σύζυγος αλλά γκόμενός της. Ο Θάνος αρχικά θα εργαστεί σαν βοηθός σερβιτόρου, όχι σαν σερβιτόρος (είπα κι εγώ) επειδή δεν γνωρίζει καλά τη γλώσσα και δεν καταλαβαίνει τι του λένε οι πελάτες. Η δουλειά είναι 12ωρη και πολύ κουραστική, οπότε δεν θα έχει χρόνο για να ασχολείται επαγγελματικά με το bodybuilding. Από χρήματα θα βγάζει γύρω στα 4000 $ το μήνα, δεν ξέρει όμως ακόμη τι έξοδα θα έχει, καθότι το κόστος ζωής στην περιοχή είναι πανύψηλο. Αν δουλέψει σκληρά για πέντε-έξι χρόνια, αν αποταμιεύσει αρκετά χρήματα και αν καταφέρει να παντρευτεί Αμερικανίδα για να πάρει την υπηκοότητα, τότε θα μπορέσει ίσως να ξανασχοληθεί με τον πρωταθλητισμό στο bodybuilding.

Όσο για τα personal, η Ρόμπυ απλά έχει μιλήσει σε κάποιες φιλενάδες της, όχι πως τα έχει κλείσει κιόλας. Παράλληλα, του ξεκαθάρισαν ότι στην Αμερική τα standards για τους αθλητές είναι πολύ υψηλά· στην Ελλάδα μπορεί ο Θάνος να είναι πρωταθλητής, εκεί όμως δεν είναι τίποτα – το διαπίστωσε με τα μάτια του σε κοντινά γυμναστήρια που

επισκέφθηκε: Εκεί οι απλοί γυμναζόμενοι είναι διπλοί από αυτόν σε μέγεθος -πόσο μάλλον οι επαγγελματίες γυμναστές. Μα πώς είναι δυνατόν, αλήθεια, όλοι οι Αμερικανοί που γυμνάζονται να είναι ντουλάπες; Μήπως του στήσανε κανένα "θέατρο γυμναστηρίου" του Θάνου ώστε να τον αποθαρρύνουν;

Πέμπτη, 25 Ιουνίου 2015

Έπεται, όμως, και συνέχεια: Με νέο τηλεφώνημα, ο Νάσος μας πληροφορεί πως η Ρόμπυ μόλις τσακώθηκε και χώρισε από τον Κρις, ο οποίος είναι μέθυσος και πίνει δέκα μπουκάλια κρασί την ημέρα -ωστόσο καταφέρνει και διοικεί μια τεράστια επιχείρηση! Έτσι, σύντομα η κυρία θα αποχωρήσει από το παλάτι και το εστιατόριο του πάμπλουτου Κρις και θα πάει να δουλέψει ως υπάλληλος αλλού κι αλλού, συγκεκριμένα στην Καλιφόρνια (όπου, εντελώς τυχαία, βρίσκεται η καρδιά του bodybuilding), μαζί με τον Θανάση που είναι πρόθυμος -αλλά και υποχρεωμένος- να την ακολουθήσει!

Μυστήρια πράγματα: Τώρα βρήκε η Ρόμπυ να χωρίσει από τον Κρις, μόλις πήγε εκεί ο Νάσος; Επιπλέον, η κυρία πάσχει από καρκίνο του μαστού και στα τέλη Ιουλίου θα κάνει μαστεκτομή, λέει. Δηλαδή, ο ανηψιός μου πήγε εκεί για να της κάνει το νοσοκόμο; Κοίτα να δεις, που μέσα σε μια βδομάδα, το όνειρο έγινε εφιάλτης! *Ή έτσι μας τα παρουσιάζει ο Θανάσης... Τι ακριβώς συμβαίνει; Πιασ' το αυγό και κούρεφ' το! Στ' αλήθεια, πάντως, τι ακριβώς πήγε να κάνει ο Νάσος στην Αμερική, και μάλιστα με άτομα της υψηλής κοινωνίας;*

Κατακλείδα: Λίγες μέρες μετά η Ρόμπυ θα τα ξαναφτιάξει με τον Κρις (αν υποθέσουμε ότι τα χάλασαν ποτέ), οπότε δεν θα χρειαστεί να αποχωρήσει από την χλιδή ούτε αυτή, ούτε ο Σάκης...

Παρασκευή, 26 Ιουνίου 2015

Μας έχει γίνει πλέον ξεκάθαρο ότι ο πατέρας μου θα μείνει οριστικά κατάκοιτος, καθώς εξακολουθεί να αδυνατίζει μέρα με τη μέρα, τόσο πνευματικά όσο και σωματικά, παρόλο που τρώει το φαγητό του και παρά τις έξτρα βιταμίνες που του

δίνουμε. Επιπλέον, οι πληγές στον πισινό και στις φτέρνες του έχουν αρχίσει να τον πονάνε, δεν μπορεί να γυρίζει καθόλου στο πλάι για να τις ανακουφίζει, μετά βίας κινείται πάνω στο κρεβάτι, και κάθε τόσο ζητάει να τον καθίζουμε για λίγο στην άκρη του κρεβατιού -παρόλο που ακόμα κι έτσι εξακολουθεί να πονάει. Προσπαθούμε να τον ανακουφίζουμε με αλοιφές και αναλγητικά, μα αυτά δεν φέρνουν σπουδαίο αποτέλεσμα.

Επιπλέον, εδώ και λίγες μέρες ο μπαμπάς έχει γίνει πολύ ενοχλητικός: Του έχει γίνει έμμονη ιδέα ότι μπορεί να πάει μόνος του στην τουαλέτα, συνεχώς φωνάζει πότε εμένα και πότε τη μάνα μου, και δεν σταματάει αν δεν παρουσιαστεί μια από μας μπροστά του. Μόλις μας δει, απαιτεί να του βγάλουμε το κάγκελο του κρεβατιού για να πάει μόνος του στην τουαλέτα – με μια βραχνή, αλλόκοτη φωνή που δεν θυμίζει καθόλου τον πατέρα μου. Αναγκάζομαι να τον καθίζω στην άκρη του κρεβατιού κάθε λίγο και λιγάκι, επειδή δεν βολεύεται σε καμία άλλη στάση. Μετά τρομάζει να τραβηχτεί από το βραχίονα του κρεβατιού για να επανέλθει ψηλά στη θέση του, καθώς έχει γίνει πολύ δυσκίνητος. Ωστόσο, δέκα λεπτά αργότερα, ξαναρχίζει τις φωνές για να πάει τουαλέτα, κ.ο.κ. Η μητέρα μου εκνευρίζεται, τον βρίζει, χάνει την υπομονή της, ενώ εμένα με πονάει η πλάτη μου από τα πολλά σηκώματα και τραβήγματα του μπαμπά. Δεν έχω ιδέα πού θα καταλήξουμε, πάντως σήμερα το πρωί η μητέρα μου βρήκε τον μπαμπά καθισμένο στο κρεβάτι και γερμένο προς τα έξω, έτοιμο να πηδήξει κάτω! “Θέλω να πάω στην τουαλέτα!” της έλεγε, ενώ εκείνη τον έβριζε έξω φρενών. Στο τσακ τον προλάβαμε πριν πάρει τη βουτιά.

Και όμως, προτιμώ αυτή την κατάσταση στο σπίτι παρά να δούλευα σε κάποια επιχείρηση! Εδώ μπορεί να υπάρχει κούραση, απογοήτευση και ματαιοπονία (όπως πάντα), όμως δεν υπάρχει κακία, πονηρία, λαγνεία. Προτιμώ χίλιες φορές να ξεσκατίζω τον πατέρα μου παρά να εργάζομαι σε εταιρείες-μπουρδέλα! Προτιμώ τα σκατά παρά τους ανθρώπους! Ίσως οι γονείς μου να είναι αδύναμοι, αποτυχημένοι, ηλίθιοι, δεν είναι όμως κακοί, ούτε πονηροί, ούτε πόρνοι χωμένοι στα κυκλώματα

μέχρι το λαιμό. Ο σημερινός κόσμος είναι γεμάτος από “ξύπνιους” και πετυχημένους, ενώ οι καλοί άνθρωποι αποτελούν είδος προς εξαφάνιση. Οι γονείς μου είναι από τους τελευταίους που απομένουν. Όταν θα φύγουν από τη ζωή, μαζί τους θα φύγει μια αθώα θαλπωρή που δεν θα ξαναβρώ ποτέ πια, πουθενά. Γι' αυτό ας εκτιμώ το λίγο χρόνο που μου μένει να ζήσω μαζί τους...

☼ ***Αναφορά εκδόσεων (Ιούνιος 2015):*** Παρά τις δυσκολίες, συνεχίζω την έκδοση των ελληνικών τόμων “Απόλυτο Κακό”: Στα τέλη του Ιουνίου εκδίδω και τον τρίτο τόμο με την Amarok. Ύστερα βάζω τα βιβλία μου στο Internet Archive και στο Google. Πάντως, δεν τρέφω ψευδαισθήσεις: Η έκδοση των ημερολογίων μου στα ελληνικά δεν θα έχει πολλά downloads, εφόσον η ανταπόκριση των Ελλήνων αναγνωστών στα e-books είναι ελάχιστη.

Πραγματικά, αναρωτιέμαι: Πώς τα καταφέρνουν ορισμένοι σούπερ εκδοτικοί οίκοι και όλα τους τα βιβλία κάνουν τιράζ δεκάδων χιλιάδων αντιτύπων, παρόλο που τα περισσότερα από αυτά είναι μέτρια και κοστίζουν γύρω στα 15-20 ευρώ; Αλήθεια, διαθέτει ο σημερινός μέσος Έλληνας της κρίσης γύρω στα 20 ευρώ για να αγοράσει ένα βιβλίο, όσο καλό κι αν είναι, τη στιγμή που στη σημερινή εποχή εκδίδονται πλέον εκατομμύρια βιβλία, πολλά από τα οποία διατίθενται στην ταπεινή τιμή των 5 ευρώ ή λιγότερο;

Έχω, λοιπόν, την έντονη ***υποψία*** ότι οι περισσότεροι εκδοτικοί οίκοι (ελληνικοί και ξένοι) χρησιμεύουν περισσότερο ως κάλυψη για το ξέπλυμα μαύρου χρήματος: Λένε ότι πουλάνε τόσα εκατομμύρια βιβλία το χρόνο, για να δικαιολογήσουν τα εκατομμύρια ευρώ που κερδίζουν από διάφορες σκοτεινές δοσοληψίες. Κατά πάσα πιθανότητα, τον ίδιο σκοπό εξυπηρετούν όλες οι τέχνες...

Υπερκλιμάκωση

Σάββατο, 27 Ιουνίου 2015

Η ιστορία ουσιαστικά ξεκινά από χθες τη νύχτα, με μια περίεργη ακουστική υπναγωγική παραίσθηση που με προβλημάτισε αρκετά, καθώς μου ήλθε χωρίς καμία απολύτως αφορμή: "hellcrusher". Το νόημά της εξηγείται γρήγορα, πριν καν χαράξει: Γύρω στις 3:30 τα ξημερώματα επιστρέφει η αδελφή μου από τη δουλειά και μας πληροφορεί τα εξής απίθανα: Πριν από λίγο ο Τσίπρας εξήγγειλε δημοφήφισμα για τις 5 Ιουλίου, όπου ο λαός θα πρέπει να ψηφίσει "Ναι" ή "Όχι" στα νέα μέτρα που προτείνουν οι Ευρωπαίοι, άρα "Ναι" ή "Όχι" στο ευρώ.

Το θέμα είναι πως ό,τι κι αν βγει, οι μικρομεσαίοι Έλληνες θα βγουν χαμένοι: Αν υπερισχύσει το "Ναι", θα παραμείνουμε στην ευρωζώνη αλλά θα είμαστε υποχείρια των Ευρωπαίων, οι οποίοι θα μας επιβάλουν ακόμη πιο σκληρά μέτρα για την πληρωμή του εθνικού χρέους (γιατί, τώρα δεν είμαστε υποχείρια; δεν μας βάζουν όλο και σκληρότερα μέτρα;). Αν βγει το "Όχι", η Ελλάδα θα βγει από την ευρωζώνη, θα επιστρέψει στη δραχμή, θα κηρυχθεί εθνική χρεωκοπία και θα κουρευτούν όλες οι τραπεζικές καταθέσεις (με δυο λόγια, θα μας κατακλέψουν κανονικά). Οι συνέπειες θα είναι ανεξέλεγκτες εφόσον η χώρα μας, λόγω γεωφυσικών και άλλων ιδιαιτεροτήτων, βρίσκεται πάντοτε πάνω στη μπούκα του κανονιού.

Ως άμεσο αποτέλεσμα, υπάρχουν ήδη τεράστιες ουρές στα ATM των τραπεζών καταμεσής της νύχτας, καθώς όλοι τρέχουν να σηκώσουν όσα χρήματα προλάβουν. Η αδελφή μιας συναδέλφου της Αλίκης έπαθε καρδιακή προσβολή και πέθανε μόλις άκουσε τα νέα! Το ίδιο πρωί, έρχεται στο σπίτι μας η Θεώνη και μας λέει πως ο γιος της ο Αργύρης έκλαιγε στο τηλέφωνο επειδή πήγε να σηκώσει λεφτά από το ATM αλλά δεν τα κατάφερε. Του στοίχισε του μάγκα, καθότι είναι καλομαθημένος στο πολύ χρήμα...

Δευτέρα, 29 Ιουνίου 2015

Οι τράπεζες είναι κλειστές και θα παραμείνουν έτσι μέχρι τις 7 Ιουλίου τουλάχιστον, οπότε υπάρχει σοβαρό πρόβλημα ρευστότητας: Μπορεί κάποιος να σηκώνει 60 ευρώ την ημέρα από το ATM και 120 ευρώ την εβδομάδα από τη σύνταξή του. Προς το παρόν διατηρώ την ψυχραιμία μου, δεν φαντάζομαι να φθάσουν στα άκρα τα πράγματα, απλά ανησυχώ κάπως για τα 24.000 ευρώ που έχω στον τραπεζικό λογαριασμό μου.

Τέλος πάντων, τρέχω σε δυο κοντινά ATM τρεις φορές μέσα στο πρωί, μα δεν λειτουργεί κανένα. Την τέταρτη φορά, γύρω στις 2:00 το μεσημέρι, ανακαλύπτω ότι τα μηχανήματα λειτουργούν αλλά το NAT δεν έχει καταβάλει ακόμη τις συντάξεις. Και ξαφνικά, μια ***υποψία:*** Μήπως ο Θανάσης πήγε στην Αμερική άρον-άρον και πάνω στην ώρα, για να κρύψει χρήματα (ποιός ξέρει πόσα) μακριά από την επικίνδυνη πια ευρωζώνη; Αν επιστρέψει γρήγορα, σίγουρα αυτό συμβαίνει...

Τρίτη, 30 Ιουνίου 2015

Συντονισμός του Πλέγματος: Νωρίς το πρωί ξαναπηγαίνω στο πιο κοντινό ATM. Βάζω μέσα την κάρτα, ζητάω ανάληψη 60 ευρώ και περιμένω το θαύμα. Η κάρτα βγαίνει έξω αλλά τόσο τσίμα-τσίμα που δεν μπορώ να τη γραπώσω με τα δάχτυλά μου! Ξαναμπαίνει αυτόματα μέσα, ξαναβγαίνει, τα ίδια! Εντέλει, το μηχάνημα μου τραβάει την κάρτα μέσα! Παθαίνω σοκ! Όχι μόνο δεν κατάφερα να σηκώσω χρήματα, αλλά έχασα και την κάρτα! Επιστρέφω σπίτι όλο νεύρα, εκτοξεύοντας ένα κάρο μπινελίκια στο, “θεό” αυτού του κόσμου, τον περιβόητο Γιαχβέ *που είναι δαίμονας και μεγάλη πουστάρα, αλλά τη βρίσκει και με σκυλιά...*

Λίγο αργότερα, ενώ καθόμαστε με τη μητέρα μου στη βεράντα, έρχεται ένας γύφτος και ζητάει να του δώσουμε το ψυγείο που σαπίζει στην αυλή μας εδώ και έναν χρόνο. Εμείς θα το δίναμε ευχαρίστως, όμως ο Γιάννης το θέλει εκεί να το καμαρώνει σαν τοτέμ, οπότε λέμε όχι. “Μήπως, όμως, μπορείς να πάρεις αυτό το παλιό ντουλάπι;” προτείνει η μάνα μου στον

γύφτο, ο οποίος φυσικά αρνείται. Μόνο αν του δώσουμε δέκα ευρώ θα το πάρει, λέει. Η μαμά είναι πρόθυμη, εγώ απορώ κι εξίσταμαι: "Σου περισσεύουν δεκάρικα;" της κάνω αυστηρά. Τότε ο γύφτος κατεβάζει την τιμή στα πέντε ευρώ, εγώ λέω ότι δεν έχω ψηλά, εκείνος δηλώνει ότι έχει να μας δώσει ρέστα, βγάζει μάλιστα ένα μάτσο χαρτονομίσματα και τα ανεμίζει με καμάρι μπροστά μας! "Εσύ έχεις περισσότερα λεφτά από μας", διαπιστώνει η μαμά αλλά επιμένει να πάω να φέρω το πεντοευρώ αμέσως. Εκείνος βουτάει το χαρτονόμισμα, πετάει ένα "πάω να φέρω το αυτοκίνητο" κι εξαφανίζεται εν ριπή οφθαλμού. Το ανωτέρω περιστατικό με ωθεί να καταλάβω επιτέλους σε τι περιβάλλον έχω μεγαλώσει: Ο πατέρας ήταν πάντα αδύναμος και απών, η μάνα ηλίθια, η αδελφή και τα ανήψια λαμόγια ολκής, εγώ μάλλον εύπιστη, η τύχη μας σκατά...

Σα να μην έφταναν όλα αυτά, πρέπει να τρέχω και τον μπαμπά άρον-άρον στο Ασκληπιείο Βούλας, επειδή έχει φουσκώσει πολύ η περιοχή κάτω από το δεξί αυτί του και δεν ξέρουμε τι είναι. Φοβόμαστε μήπως τον κρατήσουν μέσα κι έχουμε πάλι νοσοκομεία, εγχειρήσεις, τρεχάματα και ιστορίες για αγρίους, όμως τελικά οι γιατροί διαγιγνώσκουν φλεγμονή παρωτίτιδας, του γράφουν διπλή αντιβίωση και τον στέλνουν σπίτι. Στο μεταξύ, έχει έλθει η Θεώνη στο σπίτι, η μητέρα μου έχει ακυρώσει το τελευταίο μάθημα στο σπίτι του Αργύρη (γιούπι!), το οποίο όμως τελικά μου το πληρώνουν. Τέλος καλό, όλα καλά...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούνιος 2015):*** Ο Ιούνιος αποδεικνύεται πολύ παράξενος μήνας: Κάθε μέρα έχει συννεφιά ή βροχή, ιδίως τα απογεύματα, γεγονός πρωτοφανές για την Αττική αυτή την εποχή. Δεν ξέρω αν αυτό σημαίνει κάτι, πάντως αν αυτός ο καιρός συνεχιστεί και τον επόμενο μήνα, κάτι παράξενο συμβαίνει και δεν μας το λένε...

Στα τέλη του μήνα εξαγγέλλεται από την κυβέρνηση δημοψήφισμα για τις 5 Ιουλίου, πράγμα που σημαίνει ότι η Ελλάδα μάλλον θα επιστρέψει στη δραχμή και θα χρεωκοπήσει,

με συνέπειες απρόβλεπτες. Ωστόσο, έχω την εντύπωση πως όλη αυτή η υπόθεση είναι μια ακόμη σπασμωδική ***Μετάλλαξη του Πλέγματος***, έτσι ώστε να συνθλίψει όχι τους πολλούς αλλά τους λίγους διαφορετικούς -σαν εμένα. Οι πολλοί δεν κινδυνεύουν, παρά τη συνεχή γκρίνια τους· μια χαρά είναι βολεμένοι στα κυκλώματα. Η δική μου οικογένεια, όμως, αντιμετωπίζει πλέον καταστροφή μέσα (οι πολλαπλές αρρώστιες του μπαμπά) και καταστροφή έξω (η επικείμενη χρεωκοπία της χώρας).

Εγώ, πάντως, προχωρώ ακάθεκτη στην έκδοση των ημερολογίων μου παρά τις αφύσικες αντιξοότητες, ενώ επιτυγχάνω σημαντική πρόοδο στην αντιμετώπιση των νυχτερινών μου προβλημάτων. Συγκεκριμένα, αυτό το μήνα είχα:
Οράματα φωτιάς: 1
[στις 15/6, δηλαδή μια μέρα πριν φύγει ο Νάσος για την Αμερική, είχα μια υπναγωγική παραίσθηση με θάλασσα φωτιάς που αναδεύεται κάτω από τετράγωνη διατομή]
Εφιαλτικό μήνυμα “κόλαση”: 2-3 μα όχι ξεκάθαρα
[ειδικότερα στις 11/6, δούλεψα στο Internet από τις 4:30 ως τις 5:10 το απόγευμα· από τις 11:00 τη νύχτα που έπεσα στο κρεβάτι ως τις 2:00 το πρωί μισοάκουγα ή μισοέβλεπα τη λέξη “κόλαση” ή “hell” διαρκώς, σε όνειρα ή σε υπναγωγίες]
Καθαρές νύχτες: 24

Ακόμη, φαίνεται ότι η επίδραση των δακτυλίων αθανασίας ενισχύεται όσο περνούν οι μήνες: Βρίσκω ότι βοηθούν σημαντικά την πέψη (ό,τι κι αν έχω φάει αποβραδίς, δεν έχω καούρες τη νύχτα), χαλαρώνουν το σώμα και ηρεμούν το υποσυνείδητο.

Δευτέρα, 1 Ιουλίου 2015

Μετά από αρκετή ταλαιπωρία με τα λεωφορεία, γύρω στις 9:30 καταλήγω στο κατάστημα ασφαλείας της Alpha Bank στο Ελληνικό για να εισπράξω τα περίφημα 120 ευρώ τη βδομάδα που διαθέτει το κράτος στους συνταξιούχους, ωστόσο με πληροφορούν ότι το σύστημα του ΝΑΤ δεν έχει ανοίξει ακόμη. *Τα νεύρα μου...*

Δεν ξέρω τι να κάνω, μπορεί το σύστημα να ανοίξει σε

κανένα δίωρο, μήπως να γύριζα πίσω; *Νέα μπινελίκια κατά του Γιαχβέ...* Εντέλει αποφασίζω να κάνω μια βόλτα στα πέριξ, ανακαλύπτω ένα ήσυχο Internet Cafe, μπαίνω μέσα και καταχωρώ το τρίτο βιβλίο των ημερολογίων μου στο Google και στο Internet Archive. Ύστερα από μιάμιση ώρα περίπου επιστρέφω στην τράπεζα, το σύστημα έχει ανοίξει επιτέλους, παίρνω το παραδάκι και αποχωρώ ευτυχής. Περνώντας απέναντι στη Βουλιαγμένης, φθάνει αμέσως το λεωφορείο A3 -δεν χρειάζεται να περιμένω κανένα μισάωρο, ως συνήθως. *Μήπως ο θεός αυτού του κόσμου καταλαβαίνει μονάχα από μπινελίκια;*

Παρασκευή, 3 Ιουλίου 2015

☺ Λίγο μετά το μεσημέρι γευματίζω μαζί με τον Χαρούλη κι έχουμε ανοίξει συζήτηση επί παντός επιστητού:
“Λοιπόν, Χάρη, έχεις ερωτευθεί καμία πιτσιρίκα;”
“Δεν σου λέω!” μου κάνει πονηρά.
“Μήπως, όμως, είναι ώρα να ερωτευθώ εγώ κανέναν;”
“Όχι, να μην ερωτευθείς κανέναν!”
“Γιατί όχι;”
“Επειδή θα καυγαδίζεις μαζί του όπως καυγαδίζει ο μπαμπάς με την Αννέτα! Οι ερωτευμένοι όλο καυγαδίζουν!”
“Εσύ δεν μαλώνεις με τις φιλενάδες σου;”
“Όχι, εγώ απλά τις ερωτεύομαι!”

Λίγο αργότερα το θέμα αλλάζει: “Θέλεις, Χάρη, να κάνει ο μπαμπάς σου άλλο ένα παιδί με την Αννέτα για να έχεις αδερφάκι;” τον ρωτάω.
“Όχι, δεν θέλω αδερφάκι! Τι να το κάνω;”
“Θα παίζεις μαζί του...”
“Θα είναι πολύ μικρό και δεν θα μπορεί να παίζει ποδόσφαιρο!”
“Μα επειδή θα είναι μικρό, θα του βάζεις ένα σωρό γκολ!”
“Έχω εσένα για αδελφάκι, εσύ παίζεις ποδόσφαιρο αρκετά καλά!”

Όταν τελειώνω το φαγητό, η κοιλιά μου έχει φουσκώσει και νιώθω πρησμένη. “Πάλι έφαγα πολύ και φούσκωσα! Τι λες, Χάρη, έχω μεγάλη κοιλιά;”

“Ναι, είναι μεγάλη! Μοιάζεις με στρώμα θαλάσσης!” μου κάνει γελαστά.
“Πρέπει να αδυνατίσω, λοιπόν!”
“Α, όχι, καλύτερα έτσι, καλύτερα! Θα σε βάζω μέσα στη θάλασσα, θα ανεβαίνω πάνω σου και θα κάνω σέρφινγκ!”
Μετά από αυτή τη διαφωτιστική συζήτηση με το Χαρούλη, μάλλον πρέπει να κάνω λίγο κράτει με τη μάσα...

Κυριακή, 5 Ιουλίου 2015

Η κρίσιμη μέρα έφτασε. Μετά από αρκετή αναποφασιστικότητα, προτιμώ τελικά να ψηφίσω “Ναι”. Σαφώς, μία δική μου ψήφος δεν θα αποφασίσει το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος, ωστόσο εμένα προσωπικά με συμφέρει να μείνουν τα πράγματα και οι αποταμιεύσεις μου ως έχουν. Δεν έχω καμία όρεξη να χάσω ξαφνικά τα μισά μου χρήματα ή παραπάνω, ούτε να βρεθεί η οικογένειά μου χωρίς σύνταξη και μισθούς για τα επόμενα δύο-τρία χρόνια. Το “Όχι” είναι για τους αχαΐρευτους που χρωστάνε πολλές χιλιάδες ευρώ στις τράπεζες και είναι τόσο ηλίθιοι ώστε να ελπίζουν πως με μια εθνική χρεωκοπία θα τους χαριστούν τα χρέη. Ούτε το “Ναι” είναι καλό, μα από τα δύο κακά προτίμησα το μικρότερο. Στο κάτω-κάτω, τα τσιράκια των κυκλωμάτων που έφεραν τη χώρα σε αυτό το σημείο ας το σκέφτονταν καλύτερα...

Δευτέρα, 6 Ιουλίου 2015

Τα αποτελέσματα: Ο λαός ψήφισε “Όχι” σε ποσοστό 61,2% περίπου, ωστόσο η κυβέρνηση θα υπογράψει τελικά τη συμφωνία με τους Ευρωπαίους εταίρους, λέγοντας “Ναι” στα καινούργια μέτρα καρμανιόλες: Οι συντάξεις και οι μισθοί θα πέσουν ένας διάβολος ξέρει πόσο, μάλλον θα κουρευτούν και οι καταθέσεις -ελπίζω από τις 100.000 ευρώ και πάνω. *Αν αυτό δεν είναι χρεωκοπία, τότε τι είναι;* Προφανώς, θα αργήσω πολύ να ξαναβάλω χρήματα στην τράπεζα, δεν ξέρω τι άλλο να κάνω, τα πράγματα δεν τα βλέπω καθόλου καλά από καμία άποψη. Από πού να πρωτοπροστατευτώ αλήθεια; Από την πατρίδα; Από την οικογένεια; Ή από τη θρησκεία;

Ήδη ξεκινούν παράδοξα προβλήματα: Σήμερα λάβαμε τη νέα χρεωστική μας κάρτα, παραδόξως όμως δεν μπορώ να τη χρησιμοποιήσω ξέγνοιαστα: Κάθε φορά που τη βάζω στο ΑΤΜ, το μηχάνημα μόλις που τη βγάζει έξω μετά -μετά βίας μισό εκατοστό· δεν μπορώ να την πιάσω καλά, γλυστράνε και τα δάχτυλά μου, οπότε αναγκάζομαι να φωνάζω όποιον περιμένει πίσω μου στην ουρά για να μου την τραβήξει! Ωστόσο, οι άλλοι καταφέρνουν να τραβάνε την κάρτα. Δεν καταλαβαίνω τι γίνεται: Παίρνω χρήματα με την κάρτα εδώ και δέκα χρόνια τουλάχιστον, τέτοιο πρόβλημα δεν είχα ποτέ. Γιατί να έχω τώρα; Πάντως, έχει γίνει θέμα και στην τηλεόραση: πολλοί χάνουν την κάρτα στο μηχάνημα. Πιθανότατα, έχουν σφίξει επίτηδες το μηχανισμό από μέσα, έτσι ώστε να μην πετάει την κάρτα καλά έξω, για να την ξανατραβάει μέσα και να δυσκολεύονται ορισμένοι σαν εμένα...

☺ Η κατάσταση στην Ελλάδα είναι πια πολύ μπερδεμένη, δεν ξέρουμε πλέον πού στεκόμαστε, ωστόσο ο Χαρούλης έχει πιάσει σωστά το νόημα. Αφού του εξήγησα λίγα πράγματα για τη Γερμανία, τον Χίτλερ, την Μέρκελ και τον Σόιμπλε, μέσα σε πέντε λεπτά της ώρας ο μικρός έκατσε κι έγραψε ένα γράμμα στη γερμανική κυβέρνηση, όπου τα λέει χύμα και σταράτα, με αυτή ακριβώς την ορθογραφία:

"Χίτλερ κότα, αντί να πολεμίσεις με την κολογερμανία σου, που κάνατε τον πόλεμο, θα πληρόσετε ακριβά που κρίφτηκες στον πόλεμο. Μια κότα ίσε, μεγαλήτερη κότα δεν υπάρχει από σένα! Αν περιμένης πος θα πληρόσουμε για αυτό το πόλεμο ίσε γελασμένος. Κύριε Σόημπλερ και κηρία Μέγκελ νομίζις πως θα πληρόσουμε από πάνο για αυτά που κάνατε, όχι ληπόν, εσείς θα πληρόσετε, ούτε δεκάρα δεν σας αξίζει, μην ξεχάσετε το σημαντηκότερο, θα πληρόσετε εσείς όλες τις τράπεζες από 1000 εβρό και 10 εκατομήρια. Χάρης Μαρκάκης, 7 ετόν".

Τρίτη, 7 Ιουλίου 2015

Πιθανότατα λόγω της διπλής αντιβίωσης που πήρε πρόσφατα ο μπαμπάς για τη φλεγμονή παρωτίτιδας, η υγεία του

έχει επιδεινωθεί δραματικά: Δεν μπορεί πια να μείνει καθιστός, ούτε να γυρίσει στο πλάι, παρά μόνο αν τον βαστάμε με όλη μας τη δύναμη. Ο εγκέφαλός του φαίνεται να μη δίνει πια εντολή για τίποτα, δυσκολεύεται ακόμη και να καταπιεί, πνίγεται σχεδόν σε κάθε μπουκιά. Παράλληλα, μέρα με τη μέρα αδυνατίζει και οι μυς του νερουλιάζουν, παρόλο που εξακολουθεί να τρώει επαρκώς. Επιπλέον, από την πολύωρη ακινησία η πληγή στον κόκκυγα έχει ανοίξει ακόμη περισσότερο, τώρα ματώνει και μαυρίζει. Σα να μην έφταναν όλα αυτά, εδώ και δυο-τρεις μέρες μοιάζει να έχει χάσει και τα μυαλά του: Όλη μέρα κι όλη νύχτα φωνάζει διαρκώς να τον σηκώσουμε να πάει τουαλέτα. Δεν ησυχάζει λεπτό, δεν κοιμάται σχεδόν καθόλου, φωνάζει μόνο με μια φωνή υπόκωφη, βραχνή και παράξενα ρυθμική, σα να είναι κασετόφωνο.

Με τα πολλά, αποφασίσαμε σήμερα να καλέσουμε ασθενοφόρο για να τον πάμε σε κανένα εφημερεύον, αλλά οι τραυματιοφορείς μόλις τον είδαν είπαν ότι δεν έχει νόημα να τον πάρουν επειδή “Κανείς δεν πρόκειται να ασχοληθεί μαζί του, ο Ευαγγελισμός είναι το μοναδικό νοσοκομείο που εφημερεύει σήμερα, εκατοντάδες άτομα περιμένουν στην ουρά και οι γιατροί δίνουν προτεραιότητα σε επείγουσες περιπτώσεις. Ένας 84χρονος που τα έχει ψιλοχάσει και φωνάζει συνεχώς δεν είναι κάτι επείγον. Άντε να τον δει ένας παθολόγος μετά από δέκα ώρες και δεν θα του δώσει τα σωστά φάρμακα, βέβαια” μου εξηγούν και δεν έχω λόγο να μη τους πιστέψω. Έτσι, ο μπαμπάς μένει εδώ κι εγώ νιώθω ανακούφιση...

“Σημείον”: Όλο το απόγευμα σήμερα, έξω από το σπίτι μας είναι σταθμευμένο ένα αμάξι με αριθμό κυκλοφορίας 2925 = ΕΙΣ ΤΟ ΠΥΡ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΟΝ. Δεν δίνω σημασία, τα κόλπα του Matrix δεν με τρομάζουν, ούτε καν με εντυπωσιάζουν πια -γιατί τώρα ξέρω πόσο στημένα είναι όλα...

Τετάρτη, 8 Ιουλίου 2015

Κι άλλο ***“σημείον”:*** Το μεσημέρι πηγαίνει η αδελφή μου για ψώνια και μας φέρνει δυο αποδείξεις με καθόλου τυχαία ποσά: 29,25 ευρώ και 27,10 ευρώ [2710 = ΤΟ ΠΥΡ ΤΟ

ΕΞΩΤΕΡΟΝ]. Σαφώς δεν μπορώ να αγνοήσω τα συγκεντρωμένα πια σημεία: Σίγουρα κάτι προοιωνίζουν, κάτι καθόλου καλό -και ξέρω τι: Μέρα με τη μέρα ο μπαμπάς αποτρελαίνεται, έχει ψύχωση με το κατούρημα και το χέσιμο (εδώ και πολλούς μήνες, μα μόλις τώρα που χειροτέρεψε το συνειδητοποιήσαμε), εξακολουθεί να φωνάζει αδιάλειπτα να τον σηκώσουμε για να πάει τουαλέτα, ενώ πετάει και ασυναρτησίες. Δεν κοιμάται πια ούτε μέρα ούτε νύχτα, κοντεύει να τρελάνει και μας. "Τέτοια γεράματα δεν έχω ξαναδεί σε κανέναν δικό μου μέχρι τώρα! Ό,τι χειρότερο και ανώμαλο, εδώ μέσα πάντα συμβαίνει!" αγανακτεί η μάνα μου -με το δίκιο της.

Εντέλει, μετά από αρκετές διαπραγματεύσεις με την Αλίκη ("Όταν ο Θάνος χρειάζεται 500ριές για λούσα, τα βρίσκουμε στο άψε-σβήσε! Για τον μπαμπά, όμως, δεν μπορούμε να βρούμε 80 ευρώ να φωνάξουμε έναν γιατρό!" είπα στην αδελφούλα μου, που γκρίνιαζε για το νέο αυτό έξοδο), πήραμε την απόφαση και καλέσαμε μια ψυχίατρο συστημένη από μια φίλη της Αλίκης: Μένω κατάπληκτη μόλις διαπιστώνω πως είναι η ίδια στην οποία είχα απευθυνθεί εγώ 7-8 χρόνια πριν, για τα δικά μου απίθανα προβλήματα!

"Πού σας ξέρω; Μήπως πηγαίνατε στο ΙΚΑ; Μήπως στην Εφορία;" με ρωτάει χαμογελαστά μόλις με βλέπει.

"Μάλλον στο ΙΚΑ", απαντώ εγώ ήρεμα.

Όντως δεν θυμάται, ή κάνει ότι δεν θυμάται; Όπως και να 'χει εγώ δεν έχω όρεξη να ξύνω παλιές πληγές και να εξηγώ τι και πώς, οπότε κάνω το κορόιδο. Εντέλει, η ψυχίατρος γράφει στο μπαμπά φάρμακα για σχιζοφρένεια και άνοια. Μένει να δούμε τα αποτελέσματα...

Δευτέρα, 13 Ιουλίου 2015

Ο μπαμπάς δεν πολυφωνάζει πια, ούτε πολυκουνιέται, καθώς τα νέα φάρμακα τον ηρεμούν αλλά και τον αποκοιμίζουν για τα καλά. Όλο και περισσότερο μοιάζει με μούμια πάνω στο κρεβάτι. Μόλις ήλθε και τον είδε η Σταυρούλα, η νοσοκόμα, άρχισε να φωνάζει -με την εκνευριστική, αργόσυρτη, δεσποτική φωνή της- ότι δεν τον περιποιούμαστε σωστά γι' αυτό

κατήντησε έτσι, ότι δεν τον γυρίζουμε (λες και μπορεί να μείνει γυρισμένος πάνω από μερικά δευτερόλεπτα), ότι δεν τον σηκώνουμε (λες και μπορεί να σηκωθεί), δεν του κάνουμε ασκήσεις στα πόδια (λες και μπορεί να τις κάνει) χωρίς να υπολογίζει καθόλου την κατάσταση του μυαλού του, που έχει γίνει πολτός. Το μόνο που κοίταζε ήταν πώς θα μας φορτώσει το φταίξιμο για την κατάσταση του μπαμπά -λες και αυτή έχει προσλάβει εμάς και όχι εμείς αυτήν! "Η Σταυρούλα θέλει να διατηρείται ο γέρος σε αυτή την κατάσταση επ' άπειρον, έστω κι αν αρρωστήσουμε όλοι μας, για να την έχουμε ανάγκη και να τη χρυσοπληρώνουμε!" λέει η μαμά. Όντως, η κυρία χρεώνει 25 ευρώ για μιάμιση ώρα περίπου. Σαν πολλά δεν είναι; Δεν κάνει και τίποτα που να μη μπορώ να το κάνω εγώ: ένα μπάνιο πάνω στο κρεβάτι, ένα ξύρισμα, ένα λούσιμο, αλλαγή σεντονιών. Για ποιό λόγο, λοιπόν, να δίνουμε 25 ευρώ κάθε βδομάδα και να την ακούμε να μας κατηγορεί για τα πάντα και να κάνει την έξυπνη;

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Τέτοια πράγματα δεν συνέβαιναν κάποτε, ας πούμε στις δεκαετίες του '80 και '90. Εκείνες τις εποχές υπήρχε περισσότερη λογική στον κόσμο: Για παράδειγμα, όταν είχες έναν κατάκοιτο γέρο στο σπίτι σου, δεν χρειαζόταν να απολογείσαι κάθε ώρα και στιγμή. Κανείς δεν σου έλεγε ότι φταις εσύ που κατήντησε έτσι, ούτε ότι είσαι υποχρεωμένος να βρίσκεσαι από πάνω του 24 ώρες το 24ωρο, να μην τρως, να μην κοιμάσαι, να μην δουλεύεις, να μην κάνεις τίποτε άλλο παρά να ασχολείσαι μαζί του. "Ήταν καλός πατέρας, έχετε υποχρέωση να είστε συνεχώς από πάνω του" λέει η Ανθή. "Να τον σηκώνετε καθιστό κάθε ώρα και στιγμή, πάση θυσία" μας μηνύει δια τηλεφώνου ο ξάδερφος Βασίλης από την Κεφαλλονιά. "Ο παππούς έχει αναπνευστικό, πρέπει να τον έχετε συνεχώς καθιστό, από καρέκλα σε καρέκλα" μας έλεγαν οι γιατροί στη Βούλα. Όταν, όμως, ο μπαμπάς βρισκόταν σε θάλαμο στο νοσοκομείο, μας τα έλεγαν αλλιώς: "Είναι μεγάλος άνθρωπος, 84 ετών, έχει πάρα πολλά προβλήματα υγείας, δεν μπορούμε να εγγυηθούμε για τίποτα, μπορεί να καταλήξει από στιγμή σε στιγμή!"

Ακόμη: "Όλοι οι γέροι μετά τα 70 πάσχουν από άνοια", υποστηρίζουν οι γιατροί και μάλλον έχουν δίκιο. Όλοι οι ηλικιωμένοι σήμερα έχουν άνοια, Alzheimer, σχιζοφρένεια, παράνοια, ή όλα αυτά μαζί -όχι ότι οι νεότεροι είναι πιο λογικοί. Κάποτε, προ τριάντα χρόνια, ας πούμε, δεν ήταν έτσι. Οι περισσότεροι γέροι τότε είχαν σχετικά σώας τας φρένας. Τι έχει αλλάξει τώρα; Γιατί καταστρέφεται ο ανθρώπινος εγκέφαλος μετά τα 70; Φταίνε οι ψεκασμοί; Τα εμφυτεύματα; Τα φάρμακα που παίρνουν όλοι από μια ηλικία και μετά για καρδιά, πίεση, ζάχαρο κλπ; Ή μήπως οι εγχειρήσεις που κάνουν όλοι από τα πενήντα τους ακόμη, στα γόνατα, στη μέση, στην πλάτη, δεν ξέρω πού αλλού, για ψύλλου πήδημα;

Ο σημερινός κόσμος μου φαίνεται παράλογος και αποτρόπαιος: Όσο είσαι νέος, ζωντανός και υγιής σε σαμποτάρουν διαρκώς στο κάθε σου βήμα, δεν σε αφήνουν να ζήσεις. Όταν είσαι γέρος, άρρωστος, κατάκοιτος, δεν σε αφήνουν να πεθάνεις. Όπως και να 'χει, με κάθε πτώμα που σήμερα διατηρείται πάση θυσία στη ζωή, ορισμένοι κάνουν χρυσές δουλειές: γιατροί, νοσοκόμες, γηροκόμοι, φαρμακευτικές εταιρείες, κλινικές, φαρμακεία, όλοι τρώνε με χρυσά κουτάλια...

Τετάρτη, 15 Ιουλίου 2015

Προαίσθηση: Σήμερα έκανα το πρώτο μου μπάνιο στη θάλασσα για φέτος, στην παραλία Yabanaki στη Βάρκιζα. Ενώ περίμενα στη στάση το λεωφορείο του γυρισμού, ξαφνικά που ήλθε μια έντονη φαντασίωση:

"Αυτός ο άνδρας μου αρέσει, έχει ό,τι θέλω: Αυτοκινούμενο τροχόσπιτο και μεγάλη μηχανή τύπου Honda Goldwing!" λέω σ' έναν συνομιλητή.

"Και πώς συνδυάζονται αυτά τα δυο;" με ρωτάει.

?! *Τότε, εκείνη τη στιγμή ακριβώς περνά από μπροστά μου ένα ωραίο αυτοκινούμενο τροχόσπιτο. Το οδηγεί ένας εμφανίσιμος πενηντάρης, ενώ στη θέση του συνοδηγού κάθεται μια γυναίκα. Καθώς το όχημα απομακρύνεται, βλέπω ότι στο πίσω μέρος του υπάρχει στερεωμένη μια μεγάλη μηχανή...*

Παρασκευή, 17 Ιουλίου 2015

Προφητικό Όνειρο: Περπατώ γοργά προς την κάτω Γλυφάδα. Πηγαίνω να συναντήσω την αδελφή μου σε μια ωραία πετρώδη παραλία, η οποία σε κάποιο σημείο έχει άμμο. Τότε με πλησιάζει ένας νέγρος, που ξέρω ότι είναι ο αδελφός του Sam Kusba. Με πιάνει και με ακουμπά στο σβέρκο -προφανώς θέλει να μου κάνει κάτι κακό. Εγώ ανατριχιάζω με απέχθεια και του φωνάζω: “Ξέρω τι είσαι, είσαι ένας μαύρος μάγος!” Εκείνος δεν πτοείται και με ακολουθεί σε μια σκάλα. “Ξέρω τι κάνεις και πώς να το αντιμετωπίσω! Δεν μπορείς να μου κάνεις τίποτα!” του φωνάζω με σιγουριά. Μετά ξυπνώ, κάπως ταραγμένη.

Επαλήθευση: Το απόγευμα στις 6:30, χωρίς καθόλου να το έχουμε προγραμματίσει, μου τηλεφωνεί η αδελφή μου και κανονίζουμε να πάμε για μπάνιο σε μια πλάζ της Γλυφάδας η οποία είναι πετρώδης αλλά σε κάποιο σημείο έχει άμμο. Θα μείνουμε μόνο μισή ώρα επειδή η Αλίκη δουλεύει στις 8:00. Καθώς πηγαίνω στην καμπίνα για ν' αλλάξω, βλέπω εκεί απέξω να με κοιτάζει ένας νέγρος, που μοιάζει αρκετά με τον αδελφό του Sam Kusba...

Σήμερα φορώ ένα ωραίο, πολύχρωμο φόρεμα που αφήνει αρκετό από το στήθος ακάλυπτο. Η μητέρα μου γκρινιάζει ότι παραείναι προκλητικό.
“Όταν η κόρη σου η Αλίκη τα φοράει ακόμη πιο ξώβυζα, δεν της λες κουβέντα!” της κάνω. Ύστερα γυρνάω στο Χαρούλη, ο οποίος κάθεται και μας ακούει με ενδιαφέρον. “Νομίζεις ότι είμαι σέξι με αυτό το φουστάνι;” τον ρωτάω.
“Όχι, δεν είσαι σέξι!” μου απαντάει απότομα.
“Δεν είμαι; Και πώς είναι οι σέξι γκόμενες δηλαδή;”
“Οι σέξι έχουν μακριά μαλλιά και τα 'χουν όλα έξω, σουτιέν και βρακί!”
“Α, εγώ τα 'χω μέσα, το σουτιέν και το βρακί”, του κάνω.
“Δεν πρέπει να είσαι σέξι, το σεξ είναι κακό!”
“Μπα; Και γιατί είναι κακό;”
“Γιατί ο άνδρας και η γυναίκα δείχνουν τα πουλιά τους!” μου

λέει σοβαρά ο σπόρος και μου κόβει την κουβέντα.

Τετάρτη, 22 Ιουλίου 2015

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ένας δαιμονικός επικίνδυνος τύπος, που θυμίζει τον Freddy Krueger, απειλεί την περιοχή και επιτίθεται σε νέες κοπέλες. Αναλαμβάνω να τον σταματήσω, τον πολεμώ με ξύλα τύπου gigong, εκείνος όμως είναι σαν άυλος

και δεν πληγώνεται, ούτε φεύγει. *Χρειάζεται κάτι άλλο*, συνειδητοποιώ και τότε μου έρχεται η ιδέα να απαγγείλω δυνατά την επίκληση "Αλ, Φα...". Την απαγγέλλω ολόκληρη, αντηχεί τριγύρω θριαμβευτική και διώχνει το τέρας...

Χθες ήλθε η κυρία Λεμονιά από το χωριό της στη Λακωνία, επειδή έπιασε φωτιά το διπλανό βουνό, τους έκαψε όλα τα δέντρα και γέμισε καπνιά το σπίτι. Θα μείνει για λίγες

μέρες εδώ δίπλα μας, στου γιου της του Φώτη, ο οποίος ετοιμάζει το σπίτι για να παντρευτεί το φθινόπωρο.

Δεδομένων των συνθηκών, η κυρία Λεμονιά χρειάστηκε να αδειάσει τα ψυγεία της και ορισμένα πράγματα δεν χωρούν στου Φώτη, οπότε τα έδωσε στη Θεώνη με εντολή να πάρουμε εμείς δυο μεγάλα αλλά μισοφαγωμένα κουτιά παγωτό. Μας φάνηκε περίεργο το ότι μελέτησε ειδικά για μας αυτά τα παγωτά, ωστόσο τα δεχθήκαμε με χαρά – άλλωστε, εγώ ειδικά αδυνατώ να αντισταθώ στον πειρασμό του παγωτού. Μόνο που καθώς τα τρώγαμε, βρήκαμε μέσα πέντε ή έξι κομμάτια γυαλιού, τα οποία άνετα θα μπορούσαν να περάσουν για πάγος και να τα καταπιούμε κανονικά! Εγώ, μάλιστα, σε μια στιγμή έκοψα το κάτω χείλι μου!

Εκτιμήσεις: Αυτό τώρα είτε είναι κάποιο είδος μαύρης μαγείας, είτε καθαρή απόπειρα φόνου! Φυσικά, δεν θα πούμε τίποτα σε κανέναν· η κυρά Λεμονιά θα ισχυριστεί ότι είναι αθώα ως περιστερά και θα μας βγάλει ψεύτες συκοφάντες. Κατά τ' άλλα, η κυρία είναι θρήσκα, τρέχει στις εκκλησίες, κάνει μεγάλους σταυρούς και κοινωνάει κάθε Κυριακή, αφού πρώτα εξομολογείται σε βλοσυρούς παπάδες.

Ωστόσο, εγώ δεν θα το αφήσω έτσι το πράγμα: Σήμερα το βράδι φόρεσα γάντια, πήρα μια αυτοκόλλητη ετικέττα 5x3 εκ κι έναν κόκκινο μαρκανδόρο, έγραψα γράφω πάνω με μεγάλα κεφαλαία γράμματα τη λέξη ΚΟΛΑΣΗ και αργά τη νύχτα κόλλησα την ετικέτα πάνω στην εξώπορτα των καλών μας γειτόνων, προσέχοντας να μη με δει κανείς. Αυτό θα πει να πολεμάς τον εχθρό με τα ίδια του τα όπλα... Το χαρτάκι θα μείνει κολλημένο στην εξώπορτα της Λεμονιάς τρεις μέρες. Ύστερα θα εξαφανιστεί.

Σάββατο, 25 Ιουλίου 2015

“Σημείον”: Εδώ και δυο μέρες, στη γωνία Μετεώρων και Νηρηίδων, πολύ κοντά στο σπίτι μου, είναι πεταμένο ένα κόκκινο μεταλλικό κουτί αναψυκτικού που ονομάζεται HELL. Τα μεγάλα, κεφαλαία, λευκά γράμματα τραβούν την προσοχή αμέσως πάνω στο κόκκινο φόντο, καθώς μάλιστα το κουτί είναι

επίτηδες πατημένο ώστε να μην τσουλάει από δω κι από κει. Χθες το γύρισα επίτηδες από την άλλη μεριά, όπου η επιγραφή καλύπτεται εν μέρει από τη στραβωμένη στρογγυλή βάση. Σήμερα, όμως, που ξαναπέρασα από το ίδιο σημείο, το κουτί ήταν γυρισμένο από την πρώτη μεριά ξανά, ώστε να φαίνεται φάτσα-κάρτα το HELL. Το εν λόγω αναψυκτικό δεν κυκλοφορεί σε κανένα γνωστό σούπερ μάρκετ, δεν το έχω ξαναδεί πουθενά, μάλλον είναι από το εξωτερικό. Πώς βρέθηκε εδώ, άραγε;

Ωστόσο, υπάρχει και συνέχεια: Καθώς πήγαινα στο σούπερ μάρκετ, διασταυρώθηκα με μια γνωστή η οποία όποτε με βλέπει μου πετάει σπόντες του τύπου "Εγώ είμαι παρθένα!". Σήμερα, όμως, ήταν πιο επιθετική:
"Χαιρετώ την παρθένα!" μου κάνει καμαρωτά και ειρωνικά.
"Επίσης!" της απαντώ ψύχραιμα.
"Να 'σαι καλά!" λέει και συνεχίζει το δρόμο της.

Εκείνο που μου αρέσει στις πόλεις είναι ότι μπορώ να περπατώ με σχετική ελευθερία, δηλαδή να πηγαίνω κάθε μέρα στα ίδια μέρη χωρίς να με γνωρίζει κανένας. Τουλάχιστον, αυτή η εντύπωση μου δίνεται. Είναι έτσι όμως; Το γεγονός ότι εγώ δεν τους γνωρίζω, δεν σημαίνει καθόλου πως δεν με γνωρίζουν ούτε αυτοί. *Αυτοί ίσως να με γνωρίζουν όλοι...*

Δευτέρα, 27 Ιουλίου 2015

Το απόγευμα πηγαίνουμε για μπάνιο μαζί με την Αλίκη και μαθαίνω τα εξής συνταρακτικά: Στο τελευταίο του τηλεφώνημα ο Νάσος φαινόταν πολύ απογοητευμένος από την όλη κατάσταση εκεί, στην Αμερική: "Αν ήθελα να κάνω το χαμάλη, θα τον έκανα και στην Ελλάδα!" είπε στη μητέρα του, εξηγώντας της ότι τα αφεντικά του απαιτούν να δουλεύει σκληρά ως βοηθός σερβιτόρου δώδεκα ώρες την ημέρα και να αφήσει εντελώς το bodybuilding για τα επόμενα τρία χρόνια τουλάχιστον. Εκείνος, φυσικά, αρνείται να χάσει όσα έχει πετύχει εδώ και μερικά χρόνια, οπότε συνεχίζει τη σκληρή προπόνηση, τις δίαιτες και τα αναβολικά. Ως αποτέλεσμα, δεν είναι τόσο αποτελεσματικός στη δουλειά του -λογικό. Στο

μεταξύ δεν έχει βγάλει σπουδαία λεφτά, δεν κερδίζει πολύ περισσότερα απ' όσα κέρδιζε στην Ελλάδα, και όσα χρήματα έχει βγάλει ως τώρα τα έχει ξοδέψει για δίαιτες και αναβολικά, λέει. Επιπλέον, η Ρόμπυ του ανακοίνωσε ότι σύντομα θα πρέπει να της πληρώνει ενοίκιο 600 δολλάρια το μήνα!

Φαίνεται, λοιπόν, ότι του την έφεραν για τα καλά του Νάσου: Όντως, το παιδί δεν έφυγε από την Ελλάδα με το σκεπτικό να δουλεύει δώδεκα ώρες την ημέρα ως χαμάλης και να εγκαταλείψει τη γυμναστική. Αλλιώς του τα έλεγαν στην αρχή, μέχρι που τον παραμύθιαζαν ότι θα βγάζει ένα βουνό λεφτά με τα personal training στην Αμερική -πράγμα που δεν έγινε, φυσικά. Από την άλλη πλευρά, μια και βρέθηκε εκεί, δεν θα μπορούσε να βάλει κι αυτός λίγο νερό στο κρασί του, να συνεχίσει μεν τη γυμναστική αλλά με μέτρο για λίγα χρόνια, μέχρι να δει τι άλλο μπορεί να γίνει; Ή, μήπως, ο Θανασάκης πήγε στην Αμερική μόνο και μόνο για να κρύψει λεφτά (γύρευε πόσες χιλιάδες ευρώ) εν όψει επικείμενης χρεωκοπίας στην Ελλάδα, οπότε σκαρφίστηκε όλο αυτό το σενάριο για να δικαιολογήσει τη φυγή του και τα σχετικά έξοδα;

Τέλος πάντων, την Πέμπτη το πρωί ο Θάνος θα είναι εδώ, πίσω στην Ελλάδα και στο σπίτι. Το εισητήριό του θα το πληρώσει η Χριστίνα, λέει, με την οποία τα έχει ξαναφτιάξει -για πολλοστή φορά. Σαν στρείδι του κολλάει αυτή η ψυχωτική, παρά τα τραγελαφικά και βίαια επεισόδια που δημιουργούνται διαρκώς μεταξύ τους.

Κατά τ' άλλα, η αδελφή μου είναι πυρ και μανία με τη μαμά: Πιστεύει ότι εκείνη φταίει για όλα, επειδή κακόμαθε τα παιδιά με τα χατήρια και τα λεφτά αβέρτα. Ωστόσο, την εποχή που οι γιοί της μας τα ροκάνιζαν ασύστολα, η κυρία γούσταρε και καμάρωνε σαν παγώνι. Εγώ, από τη μεριά μου, δεν παίρνω ξεκάθαρη θέση. Συνεχίζω την πορεία μου με ψυχραιμία και μυστικότητα, στο κάτω-κάτω, εγώ υπάλληλος είμαι...

Παρασκευή, 30 Ιουλίου 2015

Από χθες το βράδι ο Νάσος βρίσκεται εδώ, πίσω στην Ελλάδα, μόνο που τώρα μένει στο σπίτι της Χριστίνας -καθότι ο

αδελφός της έχει μετακομίσει στης γκόμενάς του. Όμως ο Μαξ παραμένει εδώ επειδή η Χριστίνα τυχαίνει να έχει γάτα. Ας ελπίσουμε ότι τώρα που θα βλέπει το αφεντικό του, ο σκύλος θα σκάσει και δεν θα μας ξεκουφαίνει τις νύχτες.

Παραδόξως, ο Θανάσης δεν μου φαίνεται καθόλου πεσμένος ή απογοητευμένος· αντίθετα, είναι ψύχραιμος, ροδοκόκκινος και πιο φουσκωτός από πριν! Μου θυμίζει μπαλόνι τόσο φουσκωμένο, ώστε είναι έτοιμο να σκάσει!

"Πώς τα κατάφερες, ενώ δούλευες σκληρά δώδεκα ώρες την ημέρα, να φουσκώσεις ακόμα περισσότερο;" τον ρωτώ σε μια στιγμή.

"Στην Αμερική υπάρχουν πράγματα που εδώ στην Ελλάδα δεν θα τα δούμε ούτε σε διακόσια χρόνια!" μου κάνει με καμάρι. *Αναβολικά, εννοεί; Ή τίποτε άλλο;* Ακόμη, δηλώνει με στόμφο ότι: "Εγώ πήγα στην Αμερική για να ασχοληθώ με αυτό που αγαπάω! Αν ήταν να μην ασχοληθώ με αυτό που αγαπάω, καθόμουν κι εδώ!"

Αλήθεια, τι περίμενε; Πως θα τον δέχονταν με ανοιχτές αγκάλες σ' ένα παλάτι, θα του έδιναν και 10.000 δολλάρια το μήνα για να κάνει γυμναστική και να το παίζει βαρύ πεπόνι; Σα να μη μας τα λέει καλά ο Θανασάκης. Μάλλον πήγε να κρύψει λεφτά στην Αμερική, έτσι όπως έφυγε εντελώς ξαφνικά, μόλις δυο βδομάδες πριν το κλείσιμο των τραπεζών στην Ελλάδα...

Η αδελφή μου είναι ήδη όλο νεύρα, ανησυχεί για την υγεία του γιού της και μας νουθετεί να μη του δίνουμε χρήματα, ώστε να μη μπορεί να παίρνει αναβολικά. Η μαμά είναι αναστατωμένη, η ψύχωσή της με τον Θάνο έχει παραφουντώσει και ήδη σκέφτεται πώς θα δώσει στο παιδί όσο περισσότερα φράγκα γίνεται. Εγώ, από τη μεριά μου, σκέφτομαι πώς θα συνεχίσω να πληρώνομαι κανονικά χωρίς να με πάρει κανείς χαμπάρι – εφόσον πια η κατάσταση στην οικογένεια αλλά και στην πατρίδα είναι μάλλον έκρυθμη...

Και μια πρωτοφανής, θετική εμπειρία για μένα: Σήμερα το πρωί πήγα μαζί με τον Θανάση στο Γαλαξία για ψώνια και -για πρώτη φορά στη ζωή μου- διαπίστωσα πόσο απολαυστικό είναι για μια γυναίκα να πηγαίνει για ψώνια με έναν δυνατό

άνδρα δίπλα της, εκείνος να σπρώχνει το καρότσι κι εκείνη να το γεμίζει! Αν πλήρωνε κιόλας, θα ήταν η τέλεια εμπειρία -αλλά ας μην είμαστε πλεονέκτες...

Όσο για τον μπαμπά, παρά τα χάπια που παίρνει η ψύχωσή του χειροτερεύει, φωνάζει συνεχώς τα ονόματά μας και ζητάει να τον ξύνουμε σε διάφορα σημεία του σώματος, μέρα και νύχτα, ανά δυο λεπτά! Του αυξάνουμε τη δόση του αντιψυχωσικού, ησυχάζει για δυο-τρεις μέρες, μετά πάλι τα ίδια. Άλλοτε, πάλι, φωνάζει και μετά δεν θυμάται καν το γιατί, απλά θέλει να μας βλέπει γύρω του. Ας ελπίσουμε ότι κάποια στιγμή θα βρούμε την κατάλληλη δόση του φαρμάκου που θα τον ηρεμήσει. Εντάξει, και αλλού υπάρχουν κατάκοιτοι, μα τέτοια κατάσταση πουθενά: *Και* έχει ανοίξει, *και* έχει τρελαθεί, *και* φωνάζει διαρκώς, και *χρειάζεται* οξυγόνα, *και* ινσουλίνες, *και* ένα κάρο χάπια, *και* κοντεύει να πάθει αγκύλωση στα πόδια παρά τις ασκήσεις που του κάνω κάθε τόσο, *και... και... και...* ωστόσο δεν τον βλέπω να ξεμπερδεύει γρήγορα, εφόσον τρέφεται κανονικά. Μπορεί να τραβήξει χρόνια αυτή η κατάσταση...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούλιος 2015):*** Αυτός ο μήνας είναι, ελπίζω, ο τελευταίος του συστηματικού ψυχικού πολέμου που έχει εξαπολυθεί εναντίον μου εδώ και εννέα χρόνια περίπου. Δεδομένου ότι δεν έχω πια υπναγωγικές ή υπνοπομπικές παραισθήσεις φωτιάς, ενώ το εφιαλτικό μήνυμα “κόλαση” έρχεται στα όνειρά μου το πολύ μια-δυο φορές το μήνα, συχνά αντικρουόμενο από το αντίθετό του (“παράδεισος”), δεν το θεωρώ πλέον σκόπιμο να συνεχίσω άλλο την καταγραφή αυτών των φαινομένων. Κατά τον Ιούλιο οι καθαρές νύχτες ανήλθαν στις 29 (!), οπότε θεωρώ το όλο πρόβλημα λήξαν...

☼ ***Αναφορά εκδόσεων (Ιούλιος 2015):*** Στις 21 του μήνα, δηλαδή πέντε βδομάδες από τότε που παρέδωσα το βιβλίο μου “Νέμεσις” στο Τμήμα Εισαγωγής της Εθνικής Βιβλιοθήκης, σήμερα πήγα στα κεντρικά και ζήτησα να το βρω. Φυσικά, δεν αποκάλυψα ότι είμαι η συγγραφέας του βιβλίου. Δεν άργησα να

διαπιστώσω ότι το μυθιστόρημά μου δεν εμφανίζεται πουθενά στην Εθνική Βιβλιοθήκη. Συνεπώς, δεν σκοπεύω να ξανασχοληθώ ποτέ πια με αυτήν...

Τελευταία ανακάλυψα ένα ενδιαφέρον site στο διαδίκτυο, το bestsellersebooks.net, όπου διαπιστώνω τα εξής απίθανα:

α) Η εταιρεία Amarok διαθέτει ως free e-books τα βιβλία που εγώ εκδίδω ως print-on-demand ή ως paid e-books.

β) Απ' ό,τι φαίνεται, έχω πουλήσει χιλιάδες αντίτυπα των βιβλίων μου -πάντα δωρεάν βέβαια.

γ?) Τα ηλεκτρονικά βιβλία που εγώ διατιμώ πχ στα 0,99 δολλάρια, η Amarok τα διαθέτει δωρεάν σε διάφορα άλλα μεγάλα sites, όπως το Playster ή το MyThemeShop, που περιλαμβάνουν εκατομμύρια free e-books. Τα βιβλία είναι δωρεάν, ωστόσο τα εν λόγω sites είναι συνδρομητικά και οι αναγνώστες πληρώνουν 60-300 ευρώ το χρόνο, ανάλογα τη γκάμα που επιθυμούν! Να πώς οι εκδοτικές εταιρείες κερδίζουν τελικά από τα δωρεάν ηλεκτρονικά βιβλία, χωρίς να δίνουν δεκάρα στους συγγραφείς!

δ) Το bestsellersebooks.net παρουσιάζει εξαιρετικά αλλόκοτη συμπεριφορά: Για το ίδιο βιβλίο βγάζουν διαφορετικό αριθμό downloads κάθε φορά, άλλοτε όμως δεν βγαίνει καμία καταχώρηση: Για παράδειγμα, πότε βγάζει 7000 downloads, πότε 5000, πότε 1500, στο τέλος δεν βγάζει τίποτα! Αυτό μου δημιουργεί υποψίες σχετικά με την αξιοπιστία του εν λόγω ιστότοπου, ωστόσο αν ήθελαν απλά να σερβίρουν ένα ψέμα, αυτό θα έπρεπε να μένει σταθερό, πχ στα 5000 downloads. Ίσως, όμως, ότι δεν θέλουν να σερβίρουν απλά ένα ψέμα, μάλλον θέλουν να αποθαρρύνουν την όποια έρευνα...

ε) Το περίφημο site “Alexa” (site overview) δηλώνει ότι δεν γνωρίζει τίποτα για το bestsellersebooks.net: Ούτε ποιοί το δημιούργησαν, ούτε από πού αντλούν στοιχεία, ούτε με μια links συνδέεται, ούτε ποιοί το διαβάζουν, ούτε πόσο δημοφιλές είναι, τίποτα. Τέλος πάντων, προς το παρόν κρίνω σκόπιμο να ξεχάσω οτιδήποτε σχετικά με το θέμα των downloads. Ασχολούμενη με αυτό, απλά χάνω το χρόνο μου...

* * * *

Δευτέρα, 3 Αυγούστου 2015

Κατά τη διάρκεια της νύχτας μου έρχεται το ***εφιαλτικό μήνυμα*** “in hell” προφορικά, σε υπνοπομπική παραίσθηση. Το απόγευμα χρειάζεται να πάμε το μπαμπά στη “Σωτηρία” επειδή παρουσιάζει υψηλούς σφιγμούς (γύρω στους 100, παρά το βηματοδότη) και μειωμένο οξυγόνο (72% παρά το νεφελοποιητή), ενώ τρέμει διαρκώς. Οι γιατροί διαγιγνώσκουν λοίμωξη του αναπνευστικού, του δίνουν αντιβίωση, ωστόσο σύντομα παρουσιάζονται κι άλλα προβλήματα: Η πληγή από την κατάκλιση στον κόκκυγα χειροτερεύει, του βάζουν επιθέματα αλλά συνεχίζει να ανοίγει και σε άλλα σημεία του σώματος (γοφοί, φτέρνες, αυτί), τα πόδια του έχουν πάθει αγκύλωση και δεν μπορεί να κουνηθεί. Επιπλέον, αδυνατεί να καταπιεί, οπότε τον ταΐζουν με ορούς. Ωστόσο, μετά από τρεις μέρες παρουσιάζει σχετική βελτίωση και του δίνουν εξιτήριο...

Δευτέρα, 10 Αυγούστου 2015

Γύρω στο μεσημέρι αποφασίζουμε να ξαναπάμε τον μπαμπά σε νοσοκομείο, στο Νιμιτς αυτή τη φορά, επειδή από το πρωί βρίσκεται σε αφασία: Δεν κινείται καθόλου και το στόμα του χάσκει σαν σπηλιά. Την ώρα που φθάνει το ασθενοφόρο, τυχαίνει να είναι εδώ η θεία Ερμιόνη. Λίγα δευτερόλεπτα πριν φύγω μαζί με τον μπαμπά και το ασθενοφόρο, να σου και ο Γρηγόρης παρών και ανήσυχος.

“Γρηγόρη; Πώς βρέθηκες εδώ; Δεν πήγες στη δουλειά;” τον ρωτά η μητέρα του.

“Ξέρω γω... ξέρω γω πώς βρέθηκα εδώ; Ήμουν μέσα στο αμάξι, κόντευα να φθάσω στη δουλειά μου στα Σπάτα και πριν καταλάβω καν πώς και γιατί, έκανα μεταβολή και βρέθηκα εδώ...” ξεφυσά ο Γρηγόρης προβληματισμένος.

Να δεις που αυτή είναι η τελευταία φορά που ο Γρηγόρης βλέπει τον νονό του, συλλογίζομαι αλλά διώχνω τη σκέψη αμέσως, ενώ ένας από τους τραυματιοφορείς με φωνάζει να φύγουμε.

... “Πνευμονία εξ εισροφήσεως” λένε τώρα οι γιατροί, θα

του δώσουν ξανά αντιβίωση, όμως κάθε φορά που ο γέρος παίρνει αντιβίωση χάνει κάτι από το μυαλό του. Το ίδιο έχω παρατηρήσει σε διάφορους άλλους γέρους που παίρνουν ισχυρή αντιβίωση με ορούς: Μπαίνουν στο νοσοκομείο περπατώντας, αλλά μετά από λίγες μέρες αδυνατούν καταλήγουν κατάκοιτοι με άνοια...

Το θέμα είναι πως ο μπαμπάς έχει καταντήσει πια φυτό και η περίπτωσή του έχει ξεπεράσει κατά πολύ "τα αναμενόμενα", εφόσον:

- Εξακολουθεί να βρίσκεται σε αφασία, δεν μπορεί πια ούτε να μιλήσει, μόνο βγάζει άναρθρες ψυθιριστές φωνές.
- Αδυνατεί εντελώς να καταπιεί, οπότε του βάζουν levin σίτισης.
- Επειδή όμως έχει την τάση να το βγάζει, του δένουν τα χέρια σε γροθιές με επιδέσμους.
- Τα πόδια του έχουν πάθει αγκύλωση, παρά τη γυμναστική που του έκανα καθημερινά.
- Δεν μπορεί να κινηθεί, όπου τον αφήσεις εκεί μένει.
- Φυσικά, του έχουμε βάλει καθετήρα.
- Παρουσιάζει άνοια και ψύχωση, παίρνει ισχυρά αντιψυχωσικά φάρμακα.
- Συν τα ήδη παλιά γνωστά προβλήματα: καρδιακή ανεπάρκεια (έχει βηματοδότη), καρδιακή μαρμαρυγή, χρόνια αποφρακτική πνευμονοπάθεια (έχει συμπυκνωτή οξυγόνου και νεφελοποιητή με μάσκα), νεφρική ανεπάρκεια, ζάχαρο, πίεση, κλπ.
- Επιπλέον, συνεχίζει να ανοίγει παντού, παρά τα επιθέματα που του βάζουν στο νοσοκομείο. "Ό,τι κι αν του κάνετε, θα συνεχίσει να ανοίγει επειδή δεν αναπνέει καλά, δεν τρέφεται αρκετά, τίποτα δεν δουλεύει σωστά στο σώμα του", εξηγούν οι γιατροί.

Τις πρώτες δύο μέρες στο Νιμιτς ο μπαμπάς απλώς αφήνεται ανάσκελα ακίνητος στο κρεβάτι, με το ίδιο πάμπερ στον πισινό, ενώ η κατάκλιση στον κόκυγγα κοντεύει να σαπίσει. Μιλώ επανειλημμένα στις νοσοκόμες να κάνουν κάτι, όμως εκείνες απαντούν πάντα το ίδιο: "Περιμένουμε οδηγίες". Υποψιάζομαι ότι τον αφήνουν επίτηδες να σαπίσει για να τελειώνει, όμως την τρίτη μέρα, που πηγαίνει εκεί η αδελφή μου, τα βρίσκει εντελώς διαφορετικά τα πράγματα: Τον έχουν

αλλάξει, τον έχουν πλύνει, τον έχουν ξυρίσει, του έχουν βάλει επιθέματα, όλα τέλεια. "Ο μπαμπάς έγινε τζιτζί", λέει η Αλίκη χαρακτηριστικά. *Τι έγινε αλήθεια; Άλλαξαν οι εντολές ξαφνικά; Ή μήπως, απλά είδαν ότι ο γέρος δεν θα πέθαινε μέσα σε 3-4 μέρες;*

Λεπτομέρεια: Όταν πήγα στα γραφεία να κανονίσω τα χαρτιά του πατέρα μου για την εισαγωγή, η αρμόδια υπάλληλος μου τα μάσησε περίεργα: "Ήταν διπλωματούχος καπετάνιος ο πατέρας σας; Μήπως ήταν πρακτικός; Αν ήταν πρακτικός δεν δικαιούται να νοσηλεύεται εδώ, οπότε θα πρέπει να πληρώσει!" Μετά την αρχική έκπληξη που με άφησε άναυδη (απ' όσα νοσοκομεία έχουμε βρεθεί, το στρατιωτικό Νιμιτς είναι το μοναδικό όπου τέθηκε τέτοιο θέμα) εξήγησα στην υπάλληλο ότι ο πατέρας μου έχει βγάλει κρατική σχολή πλοιάρχων, έχει το ανάλογο δίπλωμα, κι αν το θέλει μπορώ να της το φέρω. Τελικά, το θέμα θα μείνει εκεί. Πάλι καλά...

Εντέλει, του δίνουν εξιτήριο μετά από μια βδομάδα. Μόλις φθάνουμε σπίτι, αποφασίζουμε να του ελευθερώνουμε τα χέρια από τους επιδέσμους, επειδή έτσι κι αλλιώς δεν μπορεί να τα κουνήσει για να βγάλει το levin. Τότε βλέπουμε ότι οι νοσοκόμες έχουν ξεχάσει εκεί την βελόνα από τον ορό, που είναι περασμένη ακόμα στο χέρι του! Αν είναι δυνατόν...

Πέρα από "τα αναμενόμενα": Όπως και να 'χει, αυτό το πράγμα στο κρεβάτι δεν είναι ο πατέρας μου. Δεν είναι το σώμα του και σίγουρα δεν είναι το πνεύμα του. Είναι απλά ένα ζωντανό πτώμα που μου έχουν αναθέσει να το περιποιούμαι. Κάνω ό,τι μπορώ φυσικά, είμαι συνεπής στα καθήκοντά μου αλλά δεν σκοπεύω να πεθάνω εγώ γι' αυτό – παρόλο που οι επιταγές της κοινωνίας προστάζουν αυτό ακριβώς: "Ήταν καλός πατέρας, γι' αυτό έχετε υποχρέωση να ξεκληριστείτε όλοι οι υπόλοιποι για να ζήσει αυτός έστω λίγο παραπάνω!" ακούω συχνά-πυκνά από συγγενείς και γνωστούς.

Επιπλέον, από το οικογενειακό μας σήριαλ δεν λείπουν ορισμένα ***μυστήρια***: α) Εντελώς αναπάντεχα, η Αλίκη μου προτείνει στο εξής να βάζω στην άκρη 150 ευρώ από τη

σύνταξη του μπαμπά και να τα κρατάω δικά μου, χωρίς να λέω σε κανέναν τίποτα. “Ωραία ιδέα!” της απαντώ, δήθεν αθώα. Από δω και πέρα λοιπόν, οποτε ρωτάει η Αλίκη θα της λέω ότι: "Ναι μεν βάζω στην άκρη ένα ποσό, ωστόσο δεν μου μένει τελικά τίποτα επειδή οι ανάγκες του μπαμπά και του σπιτιού είναι αυξημένες". Αν δεν κάνω έτσι, σίγουρα μετά από κανένα χρόνο η κυρία θα μου πει: “Βάζεις στην άκρη 150 ευρώ, επί 12 μήνες μας κάνουν 1800 ευρώ, άρα δώσε πχ 1000 ευρώ για να αγοράσει ο Νάσος ή ο Γιάννης εκείνο που του γυάλισε”.

β) Η καλή μας φίλη η Θεώνη είναι πάντα εδώ και μας συμπαραστέκεται όπως μπορεί: Μας βοηθάει να σηκώνουμε και να μετακινούμε τον μπαμπά, ενώ μας δανείζει όσα χρήματα χρειαζόμαστε, χωρίς να μας πιέζει να τα επιστρέψουμε ατάκα κι επί τόπου. Μέχρι τώρα μας έχει δανείσει 1200 ευρώ, χωρίς καν να τα ζητήσουμε. Επιπλέον, κάθε μέρα -εδώ και σαράντα χρόνια- έρχεται σπίτι και μας φέρνει πάντα κάτι: Φαγητό, γλυκά, ή ρούχα που της χαρίζουν οι κυράδες στις οποίες δουλεύει. Ωστόσο, εκείνη δεν δέχεται ποτέ τίποτα από εμάς, ούτε ένα ποτήρι νερό! Καμιά φορά πνίγεται στο βήχα, της έρχεται να μείνει ξερή, όμως δεν δοκιμάζει ούτε γουλιά από το ποτήρι νερό που της φέρνουμε! Δεν είναι αλλόκοτο αυτό, για κάποιον που μπαινοβγαίνει στο σπίτι εδώ και σαράντα χρόνια, και είναι πολύ φίλος; Μας σιχαίνεται, άραγε; Ή, μήπως, συμβαίνει κάτι άλλο, ακόμη πιο παράξενο;

γ) Τα βουνά από τζάτζαλα που πλημμυρίζουν τις αυλές μας εδώ και χρόνια είναι γνωστό παράδοξο, ωστόσο εδώ και λίγο καιρό υπάρχει κάτι ακόμα πιο παράδοξο: Τώρα που ο Νάσος έχει επιστρέψει από την Αμερική, μένει στης Χριστίνας μα ο σκύλος του ο Μαξ εξακολουθεί να κατοικεί στο σπίτι του ανηψιού μου, στον δεύτερο όροφο! Τον έχουν στο μπαλκόνι μα αφήνουν την πόρτα ανοιχτή ώστε ο σκύλαρος να μπορεί να μπαινοβγαίνει στο διαμέρισμα όποτε του γουστάρει! Ως αποτέλεσμα, έχει ρημάξει τα πάντα: έπιπλα, βιβλία, αντικείμενα, το στρώμα και δεν ξέρω τι άλλο! Επιπλέον, η αδελφή μου είναι υποχρεωμένη να καθαρίζει κάθε μέρα τα σκατά του σκύλου! Αμφιβάλλω αν υπάρχει άλλος τέτοιος καλομαθημένος

σκύλος σε όλη την Ελλάδα!

δ) Από τότε που ο μπαμπάς μπήκε στο νοσοκομείο, η μαμά παρουσιάζει βραδυκαρδία: Έχει μόλις 36-40 παλμούς από 80 που είχε, και ο γιατρός της συνέστησε να βάλει βηματοδότη! Αυτό μας έλειπε τώρα! Φυσικά αρνήθηκα κάθετα: Αν βάλει βηματοδότη σ' αυτή την ηλικία, θα χάσει τα μυαλά της όπως άρχισε να τα χάνει κι ο πατέρας μου από την ημέρα που έβαλε βηματοδότη. Η νάρκωση (ακόμη και η τοπική) σε ανθρώπους άνω των 80 προξενεί άνοια, οπότε, κάθε εγχείρηση πρέπει να αποφεύγεται. Εντέλει, ο γιατρός της υπέδειξε να κάνει εξετάσεις για θυρεοειδή.

Πράγματι, σύντομα ανακαλύπτουμε πως η μαμά έχει ελαφρό υπερθυρεοειδισμό, ο οποίος μάλλον της προκαλεί και τη βραδυκαρδία. Στο εξής θα παίρνει χάπια Τ4, οι παλμοί της καρδιάς θα επανέλθουν στο φυσιολογικό αλλά η κατάσταση θα χρειάζεται τακτική παρακολούθηση.

ε) Εκτός από 24ωρη non-stop φροντίδα, ο πατέρας μου απαιτεί πια γύρω στα 800 ευρώ το μήνα έξοδα (φάρμακα, νοσοκόμες και γιατροί που έρχονται στο σπίτι, τρεχάματα στα νοσοκομεία, ιατρικά και φαρμακευτικά είδη, κλπ). Έτσι, γύρω στις 12 του μήνα ξεμένουμε εντελώς από λεφτά. Αναρωτιέμαι, πάντως: Εδώ και πολλά χρόνια, πολύ πριν αρρωστήσει ο μπαμπάς, την ίδια μέρα περίπου ξεμέναμε από λεφτά παρόλο που τότε η σύνταξή του ήταν κατά 1/3 μεγαλύτερη κι εγώ κέρδιζα γύρω στα 500-800 ευρώ το μήνα από τα ιδιαίτερα μαθήματα. Γύρευε τι απίθανα ποσά μας έτρωγαν οι Μαρκάκηδες τόσα χρόνια! Και τώρα, που λόγω της κατάστασης του μπαμπά τα φράγκα δεν φτάνουν πια ούτε για ζήτω, η αδελφούλα μου παραπονιέται ότι "η μαμά μας κατάστρεψε, επειδή δεν έλεγε ποτέ όχι και μας έδινε όσα λεφτά ζητάγαμε!". Όταν μας τα μασούλαγαν όμως, ήταν καλά. Τώρα που ο Πακτωλός στέρεψε, της ξινοφαίνεται...

Πολλοί άνθρωποι, γνωστοί και συγγενείς, έχουν πεθάνει από τότε που ήμουν μικρή· τέτοιο πράγμα δεν έχουμε ξαναδεί πουθενά. Όλοι οι φίλοι, γνωστοί και γείτονες απορούν με αυτή την κατάσταση, που όμοιά της δεν έχουν ξανασυναντήσει

πουθενά. *Γιατί πρέπει να υποφέρει τόσο αυτός ο άνθρωπος πριν πεθάνει;* απορούν όλοι. “Δεν ήταν τόσο κακός άνθρωπος!” ψελίζει η μητέρα μου γεμάτη θλίψη.

Το θέμα είναι πως δεν μπορούμε καν να καταλάβουμε τι συμβαίνει αυτό το μήνα: “Αυτό είναι κατάρα!” λέει η αδελφή μου και μάλλον έχει δίκιο. Ποιοί μας καταριούνται όμως; Και με ποιό τρόπο; Είμαι πεπεισμένη ότι εγώ και οι γονείς μου είμαστε θύματα μαύρης μαγείας (δηλαδή αθέατης δράσης κυκλωμάτων) σε όλη μας τη ζωή...

Πέρα από αυτά, νιώθω ότι μια μεγάλη εποχή της ζωής μου πλησιάζει στο τέλος της. Σύντομα, ίσως πιο σύντομα απ' όσο φαντάζομαι, δεν θα έχω γονείς άρα ούτε δουλειά (εφόσον η πραγματική δουλειά μου είναι εδώ, στην οικογένεια), ούτε σύνδεση με τον κόσμο (εφόσον οι γονείς μου ήταν ο σύνδεσμός μου με τον κόσμο). Ωστόσο, νιώθω ότι έτσι πρέπει να γίνει. Οι γονείς έχουν παραγεράσει, πρέπει να φύγουν, κι εγώ πρέπει να δω πώς θα κινούμαι στο εξής...

Κυριακή, 17 Αυγούστου 2015

Η κατάσταση του μπαμπά επιδεινώνεται σταθερά και απίστευτα: Έχει αρχίσει πια να ανοίγει παντού, όπου ακουμπάει ανοίγει πληγές, τα χέρια του έχουν φουσκώσει, έχουν μελανιάσει και βγάζουν υγρά, ενώ βρίσκεται πια σε σχεδόν μόνιμη αφασία: Δεν μιλάει, δεν κινείται, όπου τον αφήσεις εκεί μένει. Μάλλον δεν νιώθει πολλά πράγματα, οπότε πιθανότατα δεν υποφέρει πια. “Όλα τα σπάνια, τα παράξενα, τα κακά και τα δύσκολα εδώ μέσα μαζεύονται”, λέει με πίκρα η μητέρα μου κι έχει απόλυτο δίκιο. Τέλος πάντων, περισσότερο για να μη μας κατηγορήσουν για αδιαφορία, σήμερα το μεσημέρι ξαναπήγαμε το μπαμπά σε νοσοκομείο, αυτή τη φορά στον Ερυθρό Σταυρό.

Μόλις μπήκαμε στο δωμάτιο, είδα πως δίπλα στο κρεβάτι του πατέρα μου ήταν ξαπλωμένος ένας άνδρας γύρω στα 30, συνοδευόμενος από τη μητέρα του. Όπως έμαθα σύντομα από την ίδια, μέχρι πέρυσι ο γιος της ο Μάρκος ήταν υγιής, μέχρι που έπαθε ξαφνικά καρδιακό επεισόδιο. Πριν τέσσερις μήνες έπαθε εγκεφαλικό που τον έχει αφήσει στο κρεβάτι. Τώρα έχει

μείνει κατάκοιτος, φοράει μονίμως πάνα, δεν μιλάει, δεν τρώει παρά μόνο υγρά με σύριγγα, έχει και αγγειολογικά προβλήματα. Δηλαδή, εδώ κι ένα χρόνο ο Μάρκος παθαίνει πράγματα που παθαίνουν οι 85άρηδες -και όσο πάει χειροτερεύει. Ήδη κοντεύει ν' ανοίξει, λέει η μητέρα του. Επιπλέον, ο τύπος εκνευρίζεται και μουγκρίζει με το παραμικρό, ιδίως όταν βλέπει τη μητέρα του να μιλάει με άλλους ανθρώπους. Μετά από δυο μέρες θα φύγουν, θα αλλάξουν δωμάτιο επειδή το αγγειολογικό πρόβλημα θα χειροτερέψει και θα χρειαστεί επέμβαση. Πολύ παράξενη περίπτωση, *ποιός ξέρει τι ή ποιοί του φταίνε κι αυτουνού...*

Ξαφνικά θυμήθηκα την εποχή που νοσηλευόταν ο Νάσος στο Νοσοκομείο Παίδων, σε αναμονή επέμβασης για οστεοχονδρίτιδα. Στο διπλανό του κρεβάτι ήταν ένα παιδί γύρω στα δώδεκα, με μια μόνιμη έκφραση πόνου στο πρόσωπο και ένα σοβαρό πρόβλημα στα πόδια εκ γενετής. Είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του στα νοσοκομεία, κάνοντας τη μία εγχείριση πίσω από την άλλη, και τότε περίμενε να κάνει άλλη μια επέμβαση. Μια Παρασκευή απόγευμα είχαμε παίξει οι τρεις μας μερικές παρτίδες "Αγωνία" στα χαρτιά, και το παιδί φαινόταν να διασκεδάζει πραγματικά. "Εκείνη η κυρία που ήλθε την Παρασκευή, θα ξανάρθει;" μου έλεγαν ότι ρωτούσε για μένα τις επόμενες μέρες. Δεν τον ξαναείδα. Καμιά φορά τον σκέφτομαι, όμως, όπως όλους τους (ελάχιστους) καταραμένους ανθρώπους που έχω γνωρίσει στη ζωή μου...

Παρασκευή, 22 Αυγούστου 2015

Εκτός από τα χέρια, τώρα έχουν φουσκώσει τα πόδια και ο κορμός του μπαμπά. Εξακολουθεί να βρίσκεται σχεδόν συνέχεια σε αφασία, δεν κουνιέται, δεν μιλάει, δεν νοιάζεται για τίποτα, *μάλλον είναι καλύτερα έτσι.* Οι γιατροί λένε κατηγορηματικά ότι δεν είναι πια για σπίτι, "άλλωστε ο νεφελοποιητής που έχετε δεν αρκεί πια για να καλύψει τις ανάγκες του πατέρα σας, χρειάζεται νοσοκομειακό μηχάνημα" μας εξηγούν, και μας δίνουν μια λίστα με ειδικές κλινικές χρονίων παθήσεων για να τον πάμε εκεί μόλις βγει από τον Ερυθρό. Τελικά, η μόνη

κλινική που τον δέχεται σε αυτά τα χάλια είναι η “Αγία Ειρήνη” στο Αιγάλεω και θα μας στοιχίζει 200 ευρώ τη βδομάδα.

Στο μεταξύ, οι γειτόνισσες πηγαινοέρχονται στο σπίτι όλο αυτό τον καιρό, με τη Θεώνη μπροστάρισσα. Μόνο η Πηνελόπη δεν έχει πατήσει επειδή θέλει να τον θυμάται όπως ήταν, λέει. Άλλωστε, κι αυτή τα χάλια της έχει: Τα πόδια της είναι μονίμως πρησμένα και μελανιασμένα, δεν μπορεί να περπατήσει, λέει, στη λαϊκή όμως πηγαίνει. Μας μήνυσε μόνο, με τη Θεώνη, ότι “ο κουμπάρος δεν ήταν κανονικός καπετάνιος, δεν ήταν της σχολής, ήταν πρακτικός, γι' αυτό παίρνει τόσο μειωμένη σύνταξη!”. Δηλαδή, μετά από 55 χρόνια που μας γνωρίζει, ακόμη δεν έμαθε ότι ο μπαμπάς έχει βγάλει ειδική σχολή εμποροπλοιάρχων, έχει δώσει όλες τις αντίστοιχες εξετάσεις κι έχει πάρει το ανάλογο δίπλωμα εδώ και σαράντα χρόνια; Ή μήπως βρισκόμαστε στο έτος 1800, οπότε γίνονταν δεκτοί και πρακτικοί καπετάνιοι; Και δεν μπορώ να μη συνδυάσω το γεγονός ότι ο σύζυγος της θείας Πηνελόπης ήταν στρατιωτικός με μεγάλο βαθμό, με το επεισόδιο στο Τμήμα Εισαγωγής του Νιμιτς...

Αναμνήσεις: Ο μπαμπάς πήρε το δίπλωμα του πρώτου καπετάνιου το 1971. Το 1972 γεννήθηκε η Ελπίδα, που ήταν τετραπληγική, κι έκτοτε ως οικογένεια πηγαίνουμε σταθερά από το κακό στο χειρότερο. Σα να μου φαίνεται ότι έχουμε πληρώσει πολύ ακριβά αυτή την “απαράδεκτη” επιτυχία του πατέρα μου. Ή μήπως ο μπαμπάς είπε κάποτε ένα “όχι” σε κάποιους;

“Γύρευε τι παρασκήνιο παίζεται πίσω από την πλάτη μας όλα αυτά τα χρόνια”, επισημαίνω στη μαμά, ενώ η Θεώνη είναι παρούσα. “Όλα τους ενοχλούν σε μας: Τους πειράζει που ο μπαμπάς έγινε καπετάνιος, τους πειράζει που εγώ παραδίδω ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών, τους πειράζει που η Αλίκη σπούδασε δασκάλα! Υπάρχει, βέβαια, μια εξήγηση γι' αυτό: Εκείνοι, όσα πετυχαίνουν τα πετυχαίνουν χάρη στα κυκλώματα και στις ύποπτες δοσοληψίες! Για να κάνουν εκείνοι έστω δυο βήματα, πρέπει να λειτουργήσουν δέκα διαφορετικά κυκλώματα! Ενώ εμείς, αυτά τα λίγα που καταφέρνουμε, τα

καταφέρνουμε με την αξία μας! Γι' αυτό σκυλιάζουν!" Παραδόξως, η Θεώνη ακούει χωρίς να μιλάει και χωρίς να εκπλήσσεται, μ' ένα βλέμμα παράξενα βλοσυρό. Πιθανότατα, γνωρίζει καλά για ποιό πράγμα μιλάω. Ίσως δεν έπρεπε να μιλήσω μα δεν άντεξα...

Η Πρώτη Απώλεια

Τρίτη, 25 Αυγούστου 2015

Ο μπαμπάς πέθανε σήμερα τα ξημερώματα, στις 2:25 το πρωί. Ως αιτία θανάτου αναφέρονται “οξείες λοιμώξεις του αναπνευστικού”, οι οποίες επέφεραν “σηπτική καταπληξία”. Την προηγούμενη μέρα του είχαν κάνει γαστροστομία και τον είχαν καθαρίσει χειρουργικά από τις κατακλίσεις, ώστε να είναι έτοιμος να μεταφερθεί σε κλινική χρονίων νοσημάτων. *Μάλλον πάνω στην ώρα πέθανε...*

Το πρωί πήγα στο νοσοκομείο μαζί με την Αλίκη, πήραμε το εξιτήριο και το πιστοποιητικό θανάτου και μετά αγοράσαμε φθηνά μαύρα ρούχα από ένα μαγαζί στην Ομόνοια και, αργότερα, από την λαϊκή αγορά της περιοχής μας. Καθώς περιμέναμε το μετρό στη στάση, ήλθε και κάθησε δίπλα μου η μητέρα του Μάρκου. Δεν μου μίλησε καθόλου, έκανε σα να μη με γνώριζε. Ούτε εγώ της μίλησα. Θεώρησα την συμπεριφορά της αρκετά περίεργη, δεδομένου ότι ήταν καλή γυναίκα και οι δυο μας τα πηγαίναμε καλά.

Καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας πηγαινοέρχονται στο σπίτι μας γείτονες, φίλοι και συγγενείς. Κατά τις 2:30-3:00 το απομεσήμερο καθόμαστε ένα τέταρτο να φάμε σουβλάκια οικογενειακώς, και τότε ακριβώς η κυρία Λεμονιά και ο γιος της από δίπλα αρχίζουν να κοπανάνε δυνατά τους τοίχους με σφυριά. *Βρίσκουν πάντα την ώρα, εδώ και χρόνια: Κοπανάνε και ξυλοχαλάνε ασταμάτητα, εδώ και δέκα χρόνια τουλάχιστον!* Πόσο στενά μπορεί να μας παρακολουθούν και με ποιόν απίθανο τρόπο;

Μυστήρια που παρατηρήθηκαν γύρω από την ημέρα θανάτου του πατέρα μου: α) Στις 21 του μήνα πήγα ν' αγγίξω μια μεγάλη ελιά που έχω πίσω στην πλάτη, μέσα από το σουτιέν, κι εκείνη μου έμεινε στο χέρι! Συχνά με προβλημάτιζε αυτή η ελιά, επειδή άλλαζε σχήμα, κοβόταν, μάτωνε. Τώρα στη θέση της υπάρχει μόνο ένα κάκαδο. Αν ξαναγίνει η ελιά, θα

πρέπει να πάω να την αφαιρέσω χειρουργικά. Πώς έφυγε αλήθεια; Μήπως ευθύνονται τα “δαχτυλίδια αθανασίας”;

β) Ξημερώνοντας Σάββατο, ο Γιάννης ονειρεύεται τον μπαμπά να βάφει το σπίτι ανασκουμπωμένος και μπογιατισμένος. Ξαφνικά ο πατέρας μου σταματάει και λέει στον Γιάννη: “Εγώ κουράστηκα, τώρα εσύ πρέπει να βάψεις το σπίτι!”. Ύστερα εμφανίζονται δυο άγγελοι σαν σκιές, ένας μαύρος κι ένας άσπρος. Ο πατέρας μου γλιστράει προς τον άσπρο και περνούν μαζί μέσα από μια πόρτα όπου υπάρχει λαμπρό φως. Έκτοτε ο Γιάννης το παίζει άνδρας του σπιτιού, θέλει να ελέγχει τα πάντα και στα τρία σπίτια, και δηλώνει ότι θα τα βάψει όλα το γρηγορότερο δυνατόν.

γ) Την Κυριακή καίγεται η μπαταρία του κομπιούτερ μου κι έκτοτε πρέπει να το έχω συνεχώς στην πρίζα για να δουλεύει.

δ) Ξημερώνοντας Δευτέρα, κατά τις 1:00 μετά τα μεσάνυχτα, ονειρεύομαι ότι είμαι στο σπίτι και άκουω δυνατά, αργόσυρτα, πένθιμα τύμπανα από πάνω. Σίγουρη ότι το θόρυβο τον δημιουργούν οι Μαρκάκηδες, κλαίω και φωνάζω διαρκώς: “Μακάρι να μην είχαν γεννηθεί ποτέ! Αυτό θέλω!”. Ξυπνώ με σφίξιμο στην καρδιά.

ε) Το ίδιο πρωί, κατά τις 6:00 τα χαράματα, η μαμά ακούει επί πέντε λεπτά της ώρας την ανάσα του μπαμπά να έρχεται από το χωλ, όπου βρίσκεται ακόμη το κρεβάτι του.

στ) Το πρωί της Δευτέρας, μόλις φθάνω στο νοσοκομείο για να δω τον μπαμπά, ακούω μια τύπισσα να προφέρει τη λέξη “κόλαση” στο τηλέφωνο. Απορώ επειδή τέτοια φαινόμενα είχα καιρό να παρατηρήσω...

ζ) Σήμερα το βράδι, κατά τις 10:00, ενώ βρισκόμαστε οικογενειακώς μαζεμένοι στο σαλόνι, ακούω ξεκάθαρα το βογγητό του μπαμπά να έρχεται από την κρεβατοκάμαρα.

η) Τη βδομάδα που μεσολαβεί ανάμεσα στον θάνατο και στην κηδεία του μπαμπά, παρατηρώ αύξηση των νυχτερινών τρόμων: Η λέξη "κόλαση" έρχεται δυο φορές ως υπνοπομπική παραίσθηση, ενώ έχω και μια υπνοπομπική παραίσθηση φλόγας, μάλλον θαμπή. Ελπίζω, μόνο, το πρόβλημα να είναι προσωρινό. Δεν θα ήθελα να ακολουθήσει επιδείνωση της

κατάστασης, πάνω που πίστευα ότι το θέμα έχει λυθεί...

θ) Στις 2 Σεπτεμβρίου (στα εννιάμερα), νωρίς το πρωί, είμαι ξύπνια στο κρεβάτι. Δεν κοιμάμαι, ούτε βρίσκομαι ανάμεσα στον ύπνο και στο ξύπνιο, ωστόσο σε μια στιγμή ακούω ξεκάθαρα τη φωνή του μπαμπά να με φωνάζει: "Υβόννηηηηη!" όπως τότε, που ήταν στο νοσοκομειακό κρεβάτι του στο χωλ.

ι) Αυτή την περίοδο παρατηρώ πολλά μυρμήγκια παντού στο σπίτι -τυπικό σημάδι κακοδαιμονίας, βαριάς αρρώστιας ή θανάτου.

Δευτέρα, 31 Αυγούστου 2015

Σήμερα έγινε η κηδεία του μπαμπά στην εκκλησία του Αη-Γιώργη, στο Νεκροταφείο Γλυφάδας. Καθυστέρησε τόσο επειδή στο μεταξύ δεν υπήρχε κενή θέση για τάφο. "Αυτός ο άνθρωπος έζησε δύσκολα, πέθανε δύσκολα, θάφτηκε δύσκολα" παρατηρούν οι γειτόνισσες -καθόλου άδικα: *Όπως είναι η ζωή ενός ανθρώπου (εύκολη ή δύσκολη, με χαρές ή πόνο), έτσι θα είναι και ο θάνατός του...*

Ο ξάδερφος Δαμιανός μεσολάβησε μ' ένα γνωστό του γραφείο κηδειών και έγιναν όλα σε πολύ καλή τιμή, ενώ θα αναλάβει και τον τάφο. Παρευρέθηκε όλη η γειτονιά, φυσικά ήλθαν και τα ξαδέρφια με τις γυναίκες τους, αλλά και ο Βασίλης από την Κεφαλλονιά.

Η Αλίκη έκλαιγε σχεδόν σε όλη τη διάρκεια της κηδείας, ενώ η μαμά ήταν πολύ συγκινημένη. Εγώ δεν έχυσα ούτε ένα δάκρυ, δεν ένιωσα τίποτα το ιδιαίτερο πέρα από μια μικρή συγκίνηση -την ίδια που να ένιωθα αν βρισκόταν ένας ξένος στο φέρετρο. Δεν ξέρω γιατί· ίσως επειδή ο πατέρας μου είχε αποχωρήσει από αυτό τον κόσμο πολύ πριν το αναγγείλουν οι

γιατροί. Όταν πλησιάσαμε στον τάφο και άνοιξαν το φέρετρο, έτρεξε κοντά ο Γρηγόρης και γεμάτος συγκίνηση άφησε μέσα ένα μικρό μπουκάλι κρασί κι ένα πακέτο τσιγάρα, όπως του είχε ζητήσει κάποτε ο πατέρας μου να κάνει στη συγκεκριμένη περίπτωση. Εγώ αποχαιρέτησα τον μπαμπά με ένα φιλί στο μέτωπο, χωρίς λόγια, ούτε κλάματα. Ήταν παγωμένος -μετά από μια βδομάδα στο ψυγείο. Στους άλλους που με ρωτούσαν πώς νιώθω, έλεγα ότι δεν έχω όρεξη για τίποτα και ότι θέλω να πάω να ξαπλώσω...

Ακολούθησε ο καφές της παρηγοριάς στο κοντινό καφενείο και μετά η μακαρία στο σπίτι, με την παραδοσιακή ψαρόσουπα. Η καλή μας φίλη η Θεώνη είχε σηκωθεί από τις 5:00 τα χαράματα για να ετοιμάσει τα πάντα και όλοι έμειναν έκθαμβοι με τη μαγειρική της. Στο τέλος επέμενε κι έπλυνε τα αμέτρητα πιάτα. Πάντως, ήταν η μόνη απ' όλους τους παρευρισκόμενους που δεν μας ευχήθηκε "Να ζήσετε να τον θυμόσαστε" ή κάτι τέτοιο. Γείτονες και συγγενείς περάσαμε την ώρα μας σε σχετικά ήρεμο κλίμα, συζητώντας για τις καλοσύνες του μπαμπά αλλά και για διάφορα άλλα θέματα, μέχρι τις 7:30 το απόγευμα που έφυγαν οι τελευταίοι...

Τετάρτη, 2 Σεπτεμβρίου 2015

Γύρω στο μεσημέρι, ενώ πηγαίναμε για μπάνιο με την Αλίκη στο αμάξι της Λιάνας, που είναι η καλύτερη φίλης της αδελφής μου από τον καιρό του Πανεπιστημίου, παρά λίγο να τρακάρουμε μ' ένα φορτηγό στη γωνία με τη Μετεώρων εξαιτίας απροσεξίας της οδηγού μας. Στο τσακ τη γλυτώσαμε, επειδή και τα δυο αυτοκίνητα φρενάρισαν εγκαίρως.

Σήμερα, στα εννιάμερα του μπαμπά, ετοιμάσαμε τα κόλυβα για το τρισάγιο. Η Θεώνη ήλθε και μας βοήθησε, γεμάτη προθυμία. "Πάρε λίγα για το γιο σου τον Αργύρη!" της είπε σε μια στιγμή η μητέρα μου.

"Όχι, ο Αργύρης δεν θέλει απ' αυτά, θέλει μεγάλη ποσότητα!" δήλωσε η Θεώνη με μάλλον περίεργο ύφος. Τελικά, δέχθηκε να πάρει ένα πιάτο με κόλυβα στο σπίτι της. Δε νομίζω να τα φάει...

Στο δρόμο για το νεκροταφείο η αδελφούλα μου κι εγώ ξεκινήσαμε μαζί, ωστόσο δεν περπατήσαμε μαζί: Εκείνη έτρεχε σα να την κυνηγούσαν και φρόντιζε να προπορεύεται σταθερά, όσο κι αν εγώ τάχυνα το βήμα μου. Δεν επέμενα, την άφησα να τρέχει μόνη μπροστά. Στο γυρισμό, η Αλίκη έπιασε χαρωπή κουβέντα με την κυρία Λεμονιά και περπατούσε όσο αργά χρειαζόταν ώστε η χοντρή 68χρονη γυναίκα να την προλαβαίνει άνετα. Εγώ ακολουθούσα, σιγοντάροντας διακριτικά την κουβέντα...

Δευτέρα, 7 Σεπτεμβρίου 2015

☺ Ο Χαρούλης είναι εδώ το απόγευμα και παίζουμε ποδόσφαιρο. Λίγο πριν τελειώσουμε, καταφθάνει η κυρία Στέλλα (παλιά γειτόνισσα) για να μας συλλυπηθεί για το μπαμπά. Κάθεται στη βεράντα μαζί με τη μητέρα μου, αλλά ο μικρός είναι όλο τσαντίλα:
"Τώρα βρήκε να 'ρθει; Πες της να φύγει και να ξανάρθει αργότερα!" μου λέει, ευτυχώς χαμηλόφωνα. Έχει μεγαλώσει τώρα, καταλαβαίνει πώς πρέπει να φέρεται. "Δεν γίνεται αυτό", του εξηγώ και ύστερα συνεχίζω το παιγνίδι μαζί του μέχρι που τελειώνει η παρτίδα. Κερδίζει ο Χάρης φυσικά, οπότε μένει ικανοποιημένος.

Αμέσως μετά, χωρίς να του πει κανείς τίποτα, ο μικρός τρέχει στην κουζίνα, παίρνει τρία κουτιά με μπισκότα, τα βγάζει έξω στη βεράντα και τα αφήνει μπροστά στην Στέλλα για κέρασμα! Όταν η γυναίκα ζητάει νερό, προθυμοποιείται να πάει ο ίδιος να το φέρει τρέχοντας. Δεν τον αφήνουμε, βέβαια· πηγαίνω εγώ και φέρνω ένα ποτήρι νερό.

Μετά από λίγη ώρα έρχεται η μητέρα του Χάρη. Ο νεαρός της ζητάει αγκαλιές και φιλιά, και μετά πηγαίνει σε όλους μας με τη σειρά, χώνεται στην αγκαλιά μας και θέλει φιλιά. Πηγε και στην Στέλλα, που δεν την έχει ξαναδεί ποτέ. Δεν είναι αξιαγάπητος;

Πέμπτη, 10 Σεπτεμβρίου 2015

☺ Το πρωί πήγα μόνη μου για μπάνιο στο "Πεύκο" στη

Βούλα. Αφού απόλαυσα τη βόλτα πλάι στο κύμα, την ωραία θάλασσα και τη σχετική ησυχία (εκεί δεν υπάρχουν πλήθη από αλαλάζοντα πιτσιρίκια, όπως σε άλλες πιο δημοφιλείς παραλίες) για μιάμιση περίπου ώρα, επέστρεψα στο σπίτι στις 3:00 το απόγευμα. Ο Χάρης ήταν εκεί και δεν είχε πάρει ακόμα μεσημεριανό. Με περίμενε υπομονετικά τόσες ώρες, για να φάμε μαζί.
“Θα της βγάλω το κοτσίδι της νονάς, που άργησε!” με μάλωσε η μαμά στ' αστεία.
“Όχι, θα της δώσεις φιλί!” αναφώνησε ο Χάρης ανήσυχος. “Να το δω!”
Έτσι, η μαμά αναγκάστηκε να με φιλήσει, ο Χαρούλης με φίλησε επίσης, τον φίλησα κι εγώ και μετά φάγαμε τα μακαρόνια μας. Λοιπόν; Ποιός άλλος άνδρας κάνει τέτοια κόλπα;

Παρασκευή, 11 Σεπτεμβρίου 2015

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Πρώτη μέρα στο σχολείο σήμερα, πηγαίνω τον Χάρη στον αγιασμό, στέκομαι πίσω από τις γραμμές των παιδιών και μένω μέχρι το τέλος για να τον φέρω πίσω. Σύντομα παρατηρώ τα εξής περίεργα: Παρόλο που τα παιδιά είναι λίγα (καμιά εκατοστή συνολικά), δεν ξεχωρίζουν τριάδες, ούτε καν τάξεις! Ο καθένας στέκεται όπου θέλει και κάνει ό,τι θέλει: Κάποιοι γυρίζουν στο πλάι ή πίσω, μιλούν με τους διπλανούς ή παίζουν μαζί τους, άλλοι απλώς γυρίζουν την πλάτη στον παπά που λειτουργεί και ατενίζουν το άπειρο – σα να μη γίνεται αγιασμός, σα να μην υπάρχουν δάσκαλοι μπροστά τους! Ορισμένες χλιαρές παρατηρήσεις των δασκάλων απλά πέφτουν στο κενό.

Καμία σχέση με το σχολείο της εποχής μου: Τότε είμασταν πολύ περισσότερα παιδιά στο δημοτικό (γύρω στα 350) και ακόμη περισσότερα στο γυμνάσιο (περίπου 800), ωστόσο μόλις χτυπούσε το κουδούνι στοιχιζόμασταν όλοι στο λεπτό, σχηματίζαμε ξεκάθαρες τριάδες, όταν γινόταν η προσευχή ή μιλούσαν οι δάσκαλοι προσέχαμε όλοι. Αν κάποιος αδιαφορούσε, του γινόταν παρατήρηση και συμμορφωνόταν.
“Τα σημερινά παιδιά δεν έχουν καθόλου αυτοέλεγχο, γι' αυτό

και οι δάσκαλοι δεν ασχολούνται! Πού να τα έβαζαν να κάνουν "ανάπαυσις", "προσοχή", "στοιχηθείτε", "ατενώς", όπως γινόταν με μας κάποτε! Θα καιγόταν ο εγκέφαλός τους!” εξηγώ αργότερα στη μητέρα μου.
“Τα σημερινά παιδιά είναι σκατομαθημένα από το σπίτι τους, οι γονείς τους κάνουν όλα τα χατήρια και δεν τους βάζουν χαλινάρι πουθενά!” λέει εκείνη.
“Ο Χάρης, όμως, ξεχώριζε! Μόνο αυτός και ελάχιστα άλλα παιδιά κοιτούσαν μπροστά τους και πρόσεχαν τον αγιασμό!”
Πράγματι: Ο Χαρούλης είναι ένα ιδιαίτερα έξυπνο και πειθαρχημένο παιδί, σπάνιο για τα σημερινά δεδομένα. Άλλωστε, δεν τον αφήνουμε ασύδοτο.

Σε γενικές γραμμές, τα έξυπνα παιδιά είναι και καλά. Τα ανυπάκουα, αναιδή, εκνευριστικά παιδιά είναι χαζά μα ενστικτωδώς κρύβουν τη χαζομάρα τους πίσω από την υπερκινητικότητα και την αυθάδεια. Ωστόσο, στη σημερινή κοινωνία αυτή ακριβώς η συμπεριφορά είναι που εκλαμβάνεται ως απόδειξη εξυπνάδας...

Σάββατο, 12 Σεπτεμβρίου 2015

☺ Είναι απόγευμα κι έχει έλθει ο Χαρούλης για να παίξουμε ποδόσφαιρο. Επειδή το μηχανάκι του Γιάννη είναι έτσι τοποθετημένο ώστε να πιάνει όλο το χώρο στη μπροστινή αυλή, καταλήγουμε να κλωτσάμε μια μικρή πλαστική μπάλα στο οφίς. Στη βεράντα βρίσκονται η Αννέτα και η Θεώνη και κουβεντιάζουν με τη μητέρα μου. Ξαφνικά, ο Χάρης τρέχει έξω και λέει στην κοπέλα:
“Αννέτα, είσαι η πιο όμορφη του κόσμου!”
“Κι εγώ; Δεν είμαι η πιο όμορφη του κόσμου;” του κάνω.
“Η Αννέτα είναι η πιο όμορφη και χωρίς αντιρρήσεις!”

Μετά από λίγο έρχεται ο ανηψιός μου και πληροφορεί τον γιόκα του ότι θα έλθει η μαμά του να τον πάρει για να τον πάει στο πάρτυ του μικρού ξαδέλφου του. Ο Χάρης πετάει από τη χαρά του, με αφήνει να του βάζω γκολ, θα με αφήσει να κερδίσω και το σετ, μου λέει.
“Εσύ είσαι η νονά μου η Βασιλική!” δηλώνει όλο χαμόγελα.

“Η Βασιλική; Ποιά Βασιλική;” απορώ εγώ.
“Εννοώ ότι είσαι βασίλισσα! Όπως ο μπαμπάς είναι βασιλιάς!”
Ύστερα πλησιάζει και μου κάνει μερικούς τεμενάδες όλο νάζι.
“Βασίλισσά μου!” φωνάζει, ενώ εγώ γελάω.

Συνεχίζουμε το παιγνίδι, εκείνος εξακολουθεί να με αποκαλεί βασίλισσά του, ωστόσο σπεύδει να προσθέσει κι άλλα μέλη στη βασιλική οικογένεια: “Όμως, είναι και η μαμά μου βασίλισσα! Και η γιαγιά! Και η Αννέτα! Και η Θεώνη!” Πάντως, σε μένα συνεχίζει να κάνει τεμενάδες μέχρι το πάτωμα. Αλλά το σετ δεν με άφησε να το κερδίσω. Είναι ή δεν είναι τεχνίτης στις γυναίκες ο μικρός;

Τρίτη, 15 Σεπτεμβρίου 2015

Τελειώνοντας το μάθημα στις δίδυμες εγγονές της Θεώνης, στρίβω στην πρώτη κάθετο δεξιά και καμιά εκατοστή μέτρα πιο κάτω αντικρύζω την Μαρίνα μαζί με την αδελφή της και τα παιδιά τους, που μόλις βγαίνουν από το αμάξι τους. Με χαιρετούν πρόσχαρα, με πληροφορούν ότι η Μαρίνα έχει νοικιάσει σπίτι εκεί ακριβώς και με προσκαλούν να έλθω να το δω. Μετά από επιμονή του Χάρη, δέχομαι.

Μόλις μπαίνω μέσα, μένω έκθαμβη: Το ισόγειο διαμέρισμα φαίνεται καινούργιο και άνετο, γύρω στα 50 μ2, με ξύλινο πάτωμα, ωραία γαλάζια εντοιχισμένη κουζίνα και μεγάλη αυλή με δέντρα στο πίσω μέρος. Κι όλα αυτά με 250 ευρώ ενοίκιο το μήνα! Παραδόξως, εδώ η Μαρίνα είναι καλή νοικοκυρά: το σπίτι είναι καθαρό και τακτοποιημένο, αν εξαιρέσουμε μια στοίβα παιγνίδια του Χάρη που είναι όλα μαζί πεταμένα σε μια γωνιά στο σαλόνι.

Εκείνο, όμως, που με ξαφνιάζει περισσότερο, είναι η εξωπραγματική ησυχία του χώρου: Καθώς το διαμέρισμα δεν έχει μπαλκόνι στο δρόμο, δεν ακούγονται καθόλου οι ήχοι της γειτονιάς. Όσο για τους υπόλοιπους ενοίκους, “είναι όλοι ηλικιωμένοι και πολύ ήσυχοι· ούτε σκυλιά, ούτε μουσικές, ούτε φωνές!” με πληροφορεί η Μαρίνα. Δεν μπορώ να μη το σκεφτώ: *Καλό της έκανε, τελικά, ο Γιάννης που την έδιωξε!*

Δεν θα μείνω περισσότερο από δέκα λεπτά. Με ρωτούν

αν θέλω κανένα αναψυκτικό, ζητώ μονάχα λίγο νερό που πίνω στο πόδι. Δεν θα μου πουν να καθήσω, όση ώρα συζητάμε είναι στα όρθια -η γνωστή φιλοξενία της Μαρίνας. Όχι ότι με νοιάζει...

Τετάρτη, 16 Σεπτεμβρίου 2015

Τι μαθαίνει κανείς: "Πριν χρόνια η Μαρίνα έκανε πλαστική στα βυζιά της για να τα μεγαλώσει! Ο Γιάννης έδωσε 3000 ευρώ γι' αυτά!" μας αποκάλυψε ο Νάσος σήμερα το απόγευμα, αφήνοντάς μας κάγκελο.

"Μα αν η Μαρίνα είχε κάνει εγχείρηση, δεν θα καθόταν καθόλου στο νοσοκομείο;" απόρησα.

"Με μια τέτοια εγχείρηση, την επόμενη μέρα βγαίνεις... και για ένα διάστημα η Μαρίνα φορούσε φούτερ στο σπίτι", μου υπενθύμισε ο Θάνος.

Μια διαφορά την έχω όντως προσέξει εδώ και αρκετό καιρό, καθότι είχα την εντύπωση ότι αρχικά η Μαρινούλα είχε μικρά στήθη -τα οποία μάλιστα, μετά το θηλασμό του Χάρη είχαν πάρει την κατιούσα. Τα τελευταία χρόνια, όμως, εμφανίζεται με τροφαντά, στητά στήθη που μου έφερναν μεν μια απορία αλλά δεν το σκεφτόμουν περισσότερο, εφόσον απέδιδα το γεγονός σε δική μου κακή μνήμη!

Όταν η μαμά πληροφόρησε την αδελφή μου, εκείνη δεν έδειξε καμία έκπληξη επειδή γνώριζε για την πλαστική εγχείριση εδώ και πολύ καιρό: Η Μαρίνα έκανε αύξηση και ανόρθωση στήθους πριν πέντε χρόνια, επειδή με το θηλασμό του Χάρη τα βυζιά της είχαν πέσει πολύ, λέει. Η αδελφούλα μου το ήξερε από την αρχή και σε μας δεν είχε αναφέρει τίποτα...

Αναρωτιέμαι, πάντως, πού στο διάβολο βρίσκουν τα λεφτά οι Μαρκάκηδες κάθε φορά που τους έρχεται η όρεξη για κάποιο τρελό έξοδο; Πώς βρέθηκαν τρία χιλιάρικα για την εγχείρηση της Μαρίνας; Αυτοί τότε δεν πλήρωναν ούτε τους λογαριασμούς τους, τους πληρώναμε εμείς επειδή πείναγαν, όπως μας λέγανε. Χώρια το πρόσφατο ταξίδι του Νάσου στην Αμερική που στοίχισε ένα διχίλιαρο συνολικά, χώρια το τεράστιο πανέμορφο ενυδρείο που εδώ και δυο βδομάδες έχει

φέρει ο Γιάννης στο σπίτι, το οποίο “κανονικά κοστίζει γύρω στις 2000 ευρώ”, όπως ομολογεί ο ίδιος, όμως “ένας καλός φίλος μου το έδωσε μονάχα με 100 ευρώ”. Παραείναι μαφιόζοι μου φαίνεται...

Παρασκευή, 18 Σεπτεμβρίου 2015

♠ Είναι η τρίτη χρονιά φέτος που αποκλειστικοί μαθητές μου είναι τα δίδυμα εγγόνια της Θεώνης. Συνεχίζω το ίδιο τροπάρι, όπως πέρυσι: Επιστρέφοντας από τη δουλειά του ο πατέρας τους έρχεται και με παίρνει με το αμάξι και πηγαίνουμε μαζί στο σπίτι του για το μάθημα. Όταν τελειώνουμε γυρίζω στο σπίτι μόνη, με τα πόδια, σερβίροντάς του μούσι ότι έχω άλλο μάθημα μετά. Παραδόξως, ο κύριος έχει κόψει τα περίεργα ψαξίματα στο αμάξι...

Δεν ξέρω, αλλά αρχίζει να μου χτυπάει παράξενα το γεγονός ότι από τότε που ξεκίνησα μαζί τους -εδώ και τρία χρόνια σχεδόν- δεν έχω σταυρώσει άλλον μαθητή! Τόσο λίγους μαθητές δεν είχα ούτε την πρώτη χρονιά που ξεκίνησα, πριν από δεκαπέντε χρόνια! Έναν μοναδικό πελάτη έχω, για τρίτη χρονιά φέτος (επαναλαμβάνω), και τυγχάνει να είναι ο πιο μουρλός του λεκανοπεδίου Αττικής! Βέβαια, δεν βάζω αγγελίες στην εφημερίδα, ούτε με νοιάζει πραγματικά αυτή η δουλειά ή οποιαδήποτε άλλη (εφόσον όσα κι αν βγάλω θα μου τα φάνε μεθοδικά οι Μαρκάκηδες), ωστόσο κάπου αρχίζω να προβληματίζομαι. Ήταν να αρχίσει γερμανικά η κόρη της Μάντυ, όμως δεν θα ξεκινήσει τελικά επειδή θα της τα κάνει η δασκάλα του πιάνου, λέει.

Εντέλει, από τα μέσα του Οκτώβρη θα ξεκινήσω γερμανικά με τη Μαρίνα, την πρώην γυναίκα του Γιάννη. Είναι καλή κι επιμελής μαθήτρια, να δούμε όμως πόσο θα κρατήσει το παραμύθι. Και μια αλλόκοτη ***σύμπτωση:*** Από την πρώτη φορά που θα πάω για μάθημα, η απόλυτη ηδονική ησυχία στο σπίτι της Μαρίνας έχει πάει περίπατο: Τώρα, μέσα στο κατά τ' άλλα πανήσυχο διαμέρισμα, ακούγεται συνεχώς ένα διακοπτόμενο σφύριγμα! Δεν σταματά ποτέ, ούτε μέρα ούτε νύχτα, επειδή έχει πάθει κάποια βλάβη ο συναγερμός και δεν

φτιάχνεται, όπως με πληροφορεί η Μαρίνα...

Κι ένα ***μυστήριο:*** Σήμερα το απόγευμα, ενώ πλένω τα πιάτα, κάτω χαμηλά ανάμεσα στον πάγκο και στην ηλεκτρική κουζίνα διακρίνω τρεις παράξενους λευκούς δίσκους, διαμέτρου 7-10 εκατοστών περίπου, που φαίνονται να αιωρούνται οριζόντια στον αέρα. Γρήγορα διαπιστώνω ότι είναι μανιτάρια με μακριούς μίσχους (!) και βιάζομαι να τα ξεκολλήσω με τη σκούπα. Μόνο αφού τα πετάω στα σκουπίδια και καθαρίζω το μέρος, συνειδητοποιώ το παράξενο της υπόθεσης: Πώς φύτρωσαν εκεί; Δεν υπάρχει χώμα, παρά μόνο τοίχος.

Λίγες μέρες αργότερα θα διαπιστώσω ότι ο μίσχος έχει ξαναφυτρώσει, στην κόγχη του τοίχου με το ντουλάπι. Τον ξανακόβω και ψεκάζω με εντομοκτόνο. Δεν θα ξαναφανεί κάτι τέτοιο στο σπίτι...

Τρίτη, 22 Σεπτεμβρίου 2015

Αργά το βράδι έχουμε επεισόδια, δηλαδή καυγά τρικούβερτο μεταξύ Γιάννη και Αννέτας. Εκείνος ουρλιάζει ασταμάτητα και βροντάει τα έπιπλα με βία, εκείνη φωνάζει και κλαίει. Κάποια στιγμή ο Γιάννης τη διώχνει, εκείνη φεύγει μα γρήγορα επιστρέφει κλαίγοντας, εφόσον δεν έχει πού να πάει: Οι γονείς της είναι χωρισμένοι, ο πατέρας δεν τη θέλει, η μάνα έχει ξαναπαντρευτεί κι επίσης δεν τη θέλει, και η κοπέλα δεν έχει ούτε οικογένεια ούτε σπίτι. Μόλις τη βλέπει ο ανηψιός μου αρχίζει να ουρλιάζει με περισσότερη μανία, ενώ η Αννέτα ωδύρεται ακόμα πιο δυνατά. Πραγματικά τη λυπάμαι, αλλά φαίνεται πως είμαι η μόνη που τη λυπάται:

“Ξαναγύρισε πάλι! Τι θέλει και γυρίζει πίσω; Αυτή η κοπέλα είναι πολύ νευρική, δεν ξέρει πώς να ηρεμήσει έναν άνδρα! Χάθηκε να 'χει κι ένα δικό της σπίτι;” λέει η μάνα μου χολωμένη.

“Η Αννέτα είναι καλή κοπέλα μα έχει ψυχολογικά προβλήματα: Ο 12χρονος αδελφός της είναι ανάπηρος και καθυστερημένος, ενώ ο άλλος αδελφός της σκοτώθηκε πέρσι σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα, στα 18 του. Επιπλέον, η οικογένειά της είναι διαλυμένη, η κοπέλα δεν τα πάει καθόλου καλά με τη μάνα της

και νοίκιαζε σπίτι μόνη της από τα 19 της!” εξηγεί η αδελφή μου. “Πριν χρόνια έκανε και απόπειρα αυτοκτονίας επειδή την είχαν απολύσει από τη δουλειά, δεν είχε να φάει αλλά στη μάνα της δεν ήθελε να πάει! Γύρευε τι ψυχολογικά προβλήματα έχει αυτή και τα πληρώνει ο Γιάννης!”
“Τι θέλει και του πάει κόντρα; Στο κάτω-κάτω, ο Γιάννης της παρέχει δωρεάν σπίτι! Άτυχο είναι το παιδί μας, να μη μπορεί να βρει μια σωστή κοπέλα, πιο ισορροπημένη και με δικό της σπίτι!” συνεχίζει η μητέρα μου, ενώ εξακολουθούν να αντηχούν από πάνω φωνές, κλάμματα, γδούποι, χτυπήματα, κακό.

Δεν κρατιέμαι άλλο κι επεμβαίνω: “Και μια υπηρέτρια να προσλάβεις εσωτερική στο σπίτι για να σου κάνει τις δουλειές, θα της δίνεις 800 ευρώ το μήνα κι ένα ρεπό τη βδομάδα! Η Αννέτα κάνει όλες τις δουλειές του νοικοκυριού, πρόσφατα της φόρτωσε κι ένα κουτάβι που χέζει παντού (λες και μας λείπανε τα βρωμόσκυλα εδώ μέσα), δουλεύει και στα "Τρία Κυκλάμινα", του ακουμπάει όλα της τα λεφτά στο χέρι, προσέχει και τον Χάρη! Τι άλλο θα 'πρεπε να κάνει, δηλαδή, για να είναι αντάξια του πρίγκηπα;”
“Ναι, αλλά το θέμα είναι γιατί τα κάνει όλα αυτά η Αννέτα! Τα κάνει επειδή δεν έχει δική της οικογένεια, ούτε σπίτι, και αν φύγει από δω δεν έχει πού να πάει!” πετάγεται η αδελφή μου.
“Θα μπορούσε να 'ναι πιο πρόσχαρη, όχι τόσο μονοκόμματη... Θα μπορούσε να έχει κι ένα δικό της σπίτι!” επαναλαμβάνει η μαμά.
“Σοβαρά, τώρα, πιστεύετε ότι μια εύπορη και πρόσχαρη κοπέλα θα έμπαινε ποτέ εδώ μέσα; Μόνο τα βουνά από τζάτζαλα να έβλεπε στην αυλή γύρω-γύρω, θα γινόταν μπουχός!” αντιτάσσω και η Αλίκη παραδόξως συμφωνεί.
Η Αννέτα δεν έχει καταλάβει ακόμη πού έχει πέσει, σκέφτομαι μα δεν το λέω...

Τετάρτη, 23 Σεπτεμβρίου 2015

Απόψε είμαστε μαζεμένοι σε απαρτία στο σαλόνι μας, ο Νάσος έχει φέρει παγωτό να φάμε και η κουβέντα μας αφορά την Αννέτα και τον Γιάννη, οι οποίοι φαίνονται μέλι-γάλα όλη

μέρα και δεν μιλούν καθόλου για τον χθεσινό ομηρικό καυγά, σα να μην έγινε ποτέ. Κάτι πάει να αναφέρει η μαμά στην Αλίκη για τα χθεσινά επεισόδια, η αδελφή μου παίρνει φόρα και αρχίζει -ακόμη μια φορά- να εξαπολύει λίβελους για την Αννέτα: "Και στη δουλειά στο εστιατόριο τα ίδια κάνει: Όλο μούτρα και κατήφεια είναι, δεν γελάει ποτέ, παραπονιέται πως οι άλλοι της φέρονται άσχημα και τη βρίζουν, καπνίζει συνεχώς το ένα τσιγάρο πίσω από το άλλο, παρατάει το πόστο της..."
"Δηλαδή, στη δουλειά τη βρίζουν όλοι την Αννέτα;" απορώ.
"Ναι, έχει γίνει στόχος! Της τη λένε όλοι, μα η ίδια το προκαλεί αυτό επειδή δεν είναι ετοιμόλογη, ούτε ξύπνια, ούτε διαλλακτική! Η Αννέτα έχει χαμηλή αυτοεκτίμηση, όλο παριστάνει το θύμα και γι' αυτό οι συνάδελφοι την κοροϊδεύουν και της κάνουν τη ζωή δύσκολη! Επιπλέον, φαίνεται συνέχεια καταβεβλημένη και μετά από μόλις οκτώ ώρες δουλειά είναι ψόφια στην κούραση!"
"Πράγματι: Όταν έρχεται από τη δουλειά της αυτή η κοπέλα δείχνει πάντα εξουθενωμένη! Ενώ εσύ, Αλίκη μου, δουλεύεις δεκάωρα και δωδεκάωρα και είσαι πάντα φρέσκια!" λέει η μαμά, παινεύοντας την κορούλα της.
Κατά τη γνώμη τους, δηλαδή, το να δουλεύεις οκτώ ώρες την ημέρα ασταμάτητα, χωρίς καν να κάθεσαι σε καρέκλα, ενώ όλοι παρακολουθούν και κριτικάρουν την παραμικρή σου κίνηση, δεν είναι αρκετός λόγος για να κουράζεσαι...
"Εγώ, ας πούμε, δεν έχω ποτέ τέτοια προβλήματα! Όπου κι αν βρεθώ όλοι με σέβονται και με παραδέχονται", συνεχίζει η Αλίκη όλο καμάρι. "Δουλεύω διαρκώς, σαν το σκυλί, αλλά έχω πάντα έτοιμη την απάντηση, κανείς δεν τολμά να μου την πει, ούτε καν τα αφεντικά! "Σιγά ρε, οι απόφοιτοι της Οξφόρδης! Ποιό πανεπιστήμιο έχετε βγάλει και το παίζετε σπουδαίοι;" τους λέω άμα με παρασκοτίσουν. Εγώ, όμως, είμαι ξύπνια, είμαι ετοιμόλογη, δεν αφήνω κουβέντα να πέσει κάτω!"

Η πουτανιά και η ρουφιανιά είναι έμφυτα ταλέντα, ή τα έχεις ή δεν τα έχεις, δεν διδάσκονται, συλλογίζομαι αλλά κρατώ το στόμα μου κλειστό, ενώ συγκεκριμένες υποψίες αρχίζουν να περνούν από το μυαλό μου. Το έχω παρατηρήσει εδώ και

μερικούς μήνες, ότι η αδελφούλα μου έχει αλλάξει στυλ: μιλάει πολύ, μεγαλόφωνα και καμαρωτά, πουλάει γερό τσαμπουκά παντού και στους πάντες, ενώ πετάει συνεχώς εξυπνάδες του τύπου: “Δεν υπάρχουν θύτες και θύματα! Τα θύματα θέλουν να είναι θύματα, αλλιώς θα έβρισκαν τον τρόπο να μην είναι θύματα! Η Αννέτα, ας πούμε, θα έπρεπε να είναι πιο πρόσχαρη, πιο έξυπνη, να ελίσσεται, να μην είναι τόσο μονοκόμματη! Αλλά δεν είναι, γι' αυτό και παθαίνει όσα παθαίνει!” Κατά πάσα πιθανότητα, το Αλικάκι έχει χωθεί ακόμη πιο βαθιά στα κυκλώματα, της έχουν μιλήσει για την στοχοποίηση ατόμων (προφανώς η Αννέτα είναι ένα από αυτά), το Αλικάκι γουστάρει και συμμετέχει χαρωπά, οι ιθύνοντες της υπόσχονται προστασία παντού κι εκείνη τώρα νιώθει παντοδύναμη.

Όσο για την Αννέτα, είναι μόλις 22 ετών αλλά αντιμετωπίζει πλήθος από πάγια προβλήματα:

- Η ίδια της η οικογένεια την έχει εξοβελίσει.
- Ο Γιάννης την σπίτωσε για να έχει δωρεάν υπηρέτρια, baby sitter και μαιτρέσσα, ενώ του δίνει στο χέρι όσα λεφτά παίρνει από τη δουλειά της.
- Ο Γιάννης την απατάει ασύστολα και της το δείχνει ξεκάθαρα, ενώ τη βρίζει και τη ταπεινώνει στην πρώτη ευκαιρία.
- Στο εστιατόριο όπου δουλεύει όλοι την υποτιμούν, τη βρίζουν και την πιέζουν απ' όλες τις μεριές, κι ύστερα την κατηγορούν πως δεν είναι αρκετά πρόσχαρη και τσαχπίνα.
- Ό,τι και να κάνει η Αννέτα δεν θεωρείται ποτέ αρκετό, φταίει πάντα για όλα, ιδίως για όσα παθαίνει από τους άλλους.

Όλα τα παραπάνω αποτελούν τυπικά γνωρίσματα των στοχοποιημένων ατόμων, οι περισσότεροι από τους οποίους είναι Ανδρομέδιοι starseeds: Την Αννέτα την πολεμούν παντού οι πάντες επειδή ακριβώς είναι ανδρομέδιος τύπος, ντόμπρα, ειλικρινής και έντιμη, άρα ακατάλληλη για τα κυκλώματα των ερπετοειδών. Της δημιουργούν συνεχώς σοβαρά προβλήματα με τους πιο απίθανους τρόπους, της σπάνε τα νεύρα συστηματικά, την φέρνουν σε απόγνωση, έτσι εκείνη κάνει λάθη και οι άλλοι βρίσκουν την ευκαιρία να πούν πως φταίει η ίδια για όσα υποφέρει. Με δύο λόγια, η Αννέτα αποτελεί στόχο ορατών και

αόρατων δυνάμεων -όπως εγώ- επειδή είναι Ανδρομέδιας γενετικής καταγωγής, φυλακισμένη σ' έναν κόσμο ερπετοειδών υβριδίων...

Παρασκευή, 25 Σεπτεμβρίου 2015

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ζω σε χωριό και είμαι κυνηγός βρυκολάκων. Με ένα μακρύ μπαστούνι σαν όπλο, πολεμώ ενάντια σε πολλούς, οι οποίοι έχουν μολύνει μια ξαπλωμένη κοπέλα. Τους νικώ μα σύντομα διαπιστώνω πως "Τίποτα δεν τους πιάνει!", ενώ οι εχθροί με ψάχνουν, με εντοπίζουν και φωνάζουν: "Εδώ είναι!"

Με συλλαμβάνουν και τώρα είμαι υποχρεωμένη να περάσω μια δοκιμασία, μαζί με πέντε συμπολεμιστές μου, κάπου στην Αγγλία. Μόνο ένας από μας θα περάσει την εξέταση, οι άλλοι θα πεθάνουν. Σηκώνομαι και φεύγω, καταφέρνω να το σκάσω πριν καν αρχίσει η δοκιμασία. Τρέχω μέσα σε γκρίζα στενά και μισόφωτα υπόγεια, ώσπου καταλήγω σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο· εκεί μέσα διακρίνω την επιγραφή "Lovenest" και δυο σιαμαίους εραστές, οι οποίοι είναι ενωμένοι στην κοιλιά και έχουν μόνο δύο πόδια. Το θέαμα μου φέρνει αποτροπιασμό. Εξακολουθώ να τρέχω επειδή κάποιος με κυνηγά ακόμη. Τελικά με βρίσκει, κρατάει μαχαίρι. Όμως, δεν σκοπεύει να με σκοτώσει, λέει. Θα μου επιβάλει μονάχα φόρους...

Κυριακή, 27 Σεπτεμβρίου 2015

Το 40ήμερο μνημόσυνο του μπαμπά το κάναμε σήμερα. Δεν αφήσαμε για την άλλη Κυριακή επειδή θα ήταν 41 μέρες και δεν κάνει, λένε. Τα έξοδα τα πλήρωσε ο Γρηγόρης, ο οποίος φαίνεται ιδιαίτερα συγκινημένος με τον θάνατο του νονού του. "Μακάρι να μπορούσαμε να γυρίσουμε το χρόνο πίσω, στις εποχές που ταξίδευε", μου είπε ενώ φεύγαμε από το καφενείο. Τελικά, αυτό είναι που συγκινεί περισσότερο όταν πεθαίνει ένας ηλικιωμένος: Μαζί του φεύγει και μια όμορφη εποχή που δεν πρόκειται να ξανάρθει ποτέ...

Στο μνημόσυνο παρέστησαν ξανά οι γείτονες και οι συγγενείς. Ήλθε και η Πέρσα στο νεκροταφείο και στο καφενείο, αφού προ ημερών με πήρε τηλέφωνο κι εξέφρασε την επιθυμία να παρευρεθεί. Αρχικά απόρησα με αυτή την επιθυμία της (από πού και ως πού;), είχα και ορισμένες επιφυλάξεις καθότι η κυρία ασχολείται με μαύρη μαγεία μέσα σε χοντρά κυκλώματα και μου έχει ήδη δημιουργήσει πολύ σοβαρά προβλήματα, ωστόσο δεν μπορώ να πω ότι είδα τίποτα το ύποπτο εκ μέρους της. Άλλωστε, ο λιτός μα αριστοκρατικός τάφος ήταν ήδη έτοιμος, φτιαγμένος δωρεάν από τον ξάδερφο Δαμιανό. Πιθανότατα, η Πέρσα θέλησε να έλθει επειδή ο πατέρας μου θύμιζε και σε αυτήν κάποιες παλιές καλές εποχές,

όταν η ίδια ερχόταν στο σπίτι φιλικά και είμασταν όλοι μαζί, ήρεμα, αθώα και χωρίς υποψίες. Της πρότεινα να περάσει και από το σπίτι, όπου θα ακολουθούσε γεύμα με μπόλικα εδέσματα και καλή παρέα. Όμως δεν δέχτηκε επειδή περίμενε κάποιους συγγενείς είπε...

☺ Ο Χαρούλης ήταν στα μέσα και στα έξω καθ' όλη τη διάρκεια του μεσημεριανού γεύματος: Χωρίς να του το πει κανένας, καθαρά από δική του πρωτοβουλία, μπαινόβγαινε συνέχεια, έφερνε τα φαγητά έξω στα τραπέζια και σερβίριζε όλους με προθυμία και χαρά. Σε μια στιγμή θέλησε η αδελφή μου να πάει μια πιατέλα με κρέατα έξω, αλλά ο μικρός τη σταμάτησε: "Όχι, γιαγιά, δεν θα πας τίποτα εσύ έξω, εγώ θα τα πάω!" της είπε αποφασιστικά, βούτησε την πιατέλα και την πήγε στο μεγάλο τραπέζι. Αφού σερβιρίστηκαν όλοι, κάθησε τελευταίος να φάει. Λίγο αργότερα, αφού είχαν φάει όλοι, ο μικρός τους πήρε όλους σβάρνα και εισέπρατε αγκαλιές και φιλιά. Τέτοιος άνδρας δεν υπάρχει άλλος σε ολόκληρη την οικουμένη!

... ***Και ξαφνικά*** θυμήθηκα μια σύντομη συζήτηση που είχε ο μπαμπάς με την αδελφή μου κάποια μέρα του Ιουνίου, προτού πάρει την κάτω βόλτα για τα καλά:

"Πες μου πατέρα, αν μπορούσες να ξαναρχίσεις τη ζωή σου από την αρχή, τι θα άλλαζες;" τον ρώτησε η Αλίκη.

"Δεν θα παντρευόμουνα!" αποκρίθηκε εκείνος θλιμμένα.

Τότε δεν δώσαμε βάση σ' αυτή την απάντηση του μπαμπά, θεωρήσαμε ότι αστειευόταν -άλλωστε, δεν ήταν η πρώτη φορά που έλεγε κάτι τέτοιο. Τώρα όμως, βλέποντας τα πράγματα από μια σχετική απόσταση, αναγνωρίζω ότι ο πατέρας μου δεν ήταν ποτέ ικανοποιημένος με την οικογένεια που απέκτησε. Ναι μεν έκανε παιδιά, εγγόνια και δισέγγονο, όμως: Την μητέρα μου δεν την ερωτεύτηκε ποτέ, ούτε εκείνη τον ερωτεύτηκε· οι δυο τους παντρεύτηκαν επειδή ήθελαν να δημιουργήσουν οικογένεια κι έμειναν μαζί από καθήκον. Από τις τρεις τους κόρες, η μία έμεινε γεροντοκόρη, η άλλη ήταν τετραπληγική και πέθανε στα πέντε της χρόνια, η τρίτη έζησε φυσιολογικά και παντρεύτηκε – αλλά έτσι κουβάλησε στο σπίτι

τους Μαρκάκηδες, τυπικοί δρακοειδείς, φύσεις εγκληματικές και παρασιτικές. Όσο για την όποια περιουσία που απέκτησε ο πατέρας μου από τη δουλειά του στα καράβια, την έβλεπε να εξανεμίζεται σταθερά, χρόνο με το χρόνο, εξαιτίας των ατέλειωτων αναγκών και απαιτήσεων που πρόβαλαν διαρκώς οι Μαρκάκηδες, πολύ μεθοδικά και τελεσίδικα. Ο ίδιος παραπονιόταν συχνά, φώναζε, επαναστατούσε, όμως κανείς δεν τον άκουγε. Άλλωσετ, οι πιέσεις που δεχόταν για να τους τα ακουμπάει ήταν φοβερές...

Τώρα πια, τα σπίτια έχουν αφεθεί να ρημάζουν (καθότι δεν υπάρχουν φράγκα για επιδιορθώσεις), ενώ μέρα με τη μέρα οι αυλές γεμίζουν με όλο και περισσότερες παλιατσαρίες που μαζεύει κυρίως ο Γιάννης. Όσο για μένα, απλά έχω βαρεθεί, δεν ασχολούμαι πλέον, άλλωστε δεν το θεωρώ πια δικό μου σπίτι. Εγώ μονάχα δουλεύω εδώ...

Τετάρτη, 30 Σεπτεμβρίου 2015

?! Νωρίς το πρωί, ανάμεσα στον ύπνο και στο ξύπνιο, ακούω ξεκάθαρα τη φωνή του μπαμπά να με φωνάζει: “Υβόννηηηη!” -όχι τόσο δυνατά μα ξεκάθαρα. Να είναι η ψυχή που τριγυρίζει στο σπίτι για σαράντα μέρες, όπως λένε; Ή απλά το μυαλό μας δημιουργεί τέτοια φαινόμενα για σαράντα μέρες, όσο χρειάζεται για να χωνέψουμε την πραγματικότητα του θανάτου**;**

Εδώ και λίγες μέρες η καρδιά της μαμάς έχει επανέλθει στους σωστούς χτύπους, δηλαδή 70-85 το λεπτό. Πιθανότατα, το πρόβλημα οφειλόταν στον θυρεοειδή κι επιλήθηκε χάρη στα χάπια T4 που παίρνει. Ίσως, όμως, να συντονίστηκε με την πορεία θανάτου του συζύγου της: Η βραδυκαρδία εμφανίστηκε μόλις ο μπαμπάς μπήκε στη “Σωτηρία” στις αρχές Αυγούστου και εξαφανίστηκε δυο μέρες πριν κάνουμε το σαρανταήμερο μνημόσυνο...

Κατά τ' άλλα: Ακόμη μια φορά, ο ***ηχητικός πόλεμος*** αλλάζει μορφή κι επανέρχεται: Εδώ και κανένα τρίμηνο πλήθος σκυλιά (τουλάχιστον καμιά τριανταριά) έχουν έλθει στις αυλές γύρω από το σπίτι μας και αλυχτούν αδιάκοπα, μέρα και νύχτα,

όλη μέρα και όλη νύχτα, με τον Μαξ μπροστάρη! Ο σκύλος του ανηψιού μου δεν σταματά λεπτό να ουρλιάζει, αναστατώνοντας τους πάντες στη γειτονιά. Το ***μυστήριο*** είναι ότι κανένας από τους γείτονες δεν παραπονιέται, ούτε για τον Μαξ ούτε για τα υπόλοιπα δαιμονόσκυλα. Μάλλον γουστάρουν κιόλας...

Εντέλει, το πρόβλημα της σκυλοηχορύπανσης λύνεται μ' έναν ανεμιστήρα τύπου box που έχω αγοράσει. Το εν λόγω μηχάνημα καλύπτει ικανοποιητικά τους εξωτερικούς ήχους εξαιτίας της διπλής κίνησής του, χάρη στην οποία ο αέρας του δωματίου δονείται συνεχώς, οπότε παρεμποδίζει τη μετάδοση των εξωτερικών ήχων. Ωστόσο, δεν καλύπτει τα ουρλιαχτά του Μαξ, εφόσον αυτός βρίσκεται ακριβώς πάνω από το κεφάλι μου. Το σκυλί μένει πια ολομόναχο στο σπίτι του Νάσου για πολλές ώρες κάθε μέρα, οπότε όσο πάει αγριεύει.

Δεν ξέρω κατά πόσον όλα αυτά είναι οργανωμένα από κυκλώματα, ωστόσο είναι γεγονός ότι τέτοιο σκυλολόι δεν υπάρχει σε καμία γειτονιά σε όλη την Αθήνα! Κάθε μέρα πηγαίνω βόλτες σε διάφορες γειτονιές, σαφώς ακούγονται διάφορα σκυλιά από δω κι από κει, όμως πουθενά δεν είναι τόσο πολλά, με τόσο δυνατά γαβγίσματα, ακατάπαυστα, για ώρες! Κάτι τέτοια φαινόμενα μονάχα γύρω από το σπίτι μου συμβαίνουν! Προς το παρόν, αντιμετωπίζω την κατάσταση με βόλτες και απουσία από το σπίτι κατά τη διάρκεια των απογευματινών ωρών. Αν τα πράγματα χειροτερέψουν, θα δω τι άλλο θα κάνω...

Επιπλέον, εξακολουθώ να αντιμετωπίζω συγκαλυμένες κοροϊδίες *(συμμοριτική παραφύλαξη)* στο δρόμο: Για την ακρίβεια, δεν περνάει μέρα χωρίς να δεχθώ λεκτική επίθεση από αγνώστους, συνήθως μέσα από διερχόμενα αμάξια: Κάποιος αηδιάζει και φτήνει κάτω μεγαλόφωνα κι επιδεικτικά· άλλος με φωνάζει "μαλάκω" επειδή στέκομαι στη λευκή γραμμή του δρόμου· άλλος χασκογελάει κοροϊδευτικά· άλλος μου φωνάζει ακατάληπτα μα επιθετικά λόγια ενώ περνά από δίπλα μου.

Τελευταία αντιδρώ δυναμικά: Όταν μου δίνεται η ευκαιρία, τους ρίχνω μια μεγαλόπρεπη μούντζα. Όποτε περνώ από φανάρι που ανάβει με πάτημα κουμπιού, πατάω το κουμπί

ακόμη κι αν δεν θέλω να περάσω απέναντι. Απλά απολαμβάνω να σταματάω την κυκλοφορία στις λεωφόρους, εφόσον εκεί λαμβάνει χώρα η πλειοψηφία των επεισοδίων. Οι περισσότεροι που την πληρώνουν δεν μου έχουν κάνει τίποτα, αυτό όμως δεν έχει σημασία εφόσον όλοι είναι Ένα. Άλλωστε, όλοι αυτοί είναι μαθημένοι να προοδεύουν παντού απρόσκοπτα (καθώς διαθέτουν τη λεγόμενη "θεία χάρη"), οπότε τους κακοφαίνεται όταν καθυστερούν έστω για μισό δευτερόλεπτο. Εγώ φροντίζω να καθυστερούν πάνω από μισό δευτερόλεπτο. Παρατήρηση: Από τότε που άρχισα να αντιδρώ με αυτό τον τρόπο, οι κοροϊδίες εναντίον μου έχουν εξαφανιστεί. Μαχαίρι, όμως...

Στέρηση

Οι επόμενοι δύο μήνες προβλέπονται ιδιαίτερα δύσκολοι: Δεν θα έχουμε έσοδα στο σπίτι επειδή η μεταβίβαση της σύνταξης στη μαμά θα ολοκληρωθεί στα τέλη του Νοέμβρη. Στο μεταξύ, χρωστάμε ήδη 1000 ευρώ στη Θεώνη, 200 στη θεία Ερμιόνη και 700 στο γραφείο κηδειών. Τα έξοδα κηδείας θα τα πληρώσουμε μόλις τα πάρουμε από το ΝΑΤ -και βλέπουμε...

Κυριακή, 11 Οκτωβρίου 2015

☻ Είναι μεσημέρι, παίρνω το μεσημεριανό μου μαζί με τον Χάρη και μετά τρώμε σταφύλια. Ο μικρός δεν με αφήνει να τα φάω με την ησυχία μου, προσπαθεί διαρκώς να μου πάρει ρόγες, εγώ δεν τον αφήνω και στο τέλος καταφέρνω να του πάρω εγώ μία. Ο Χάρης αρχίζει να φωνάζει σαν υστερικός: “Κλέφτρααααα! Κλέφτρααααα! Μου πήρες ένα σταφύλι! Τώρα θα μου δώσεις άλλο ένα! Τώραααα! Κλέφτρααααα!” Δεν ησυχάζει, μέχρι που παίρνω μια ρόγα από το ψυγείο και του τη δίνω.

Μετά από λίγο έρχεται πάλι κοντά μου και μου λέει: “Θα μου το πληρώσεις αυτό που μου έκανες, που μου έκλεψες το σταφύλι μου!”

“Σου έδωσα πίσω τη μία ρόγα που σου πήρα!” του υπενθυμίζω.

“Α, ναι, το ξέχασα!”

“Βέβαια, το καλό το ξεχνάς, το κακό δεν το ξεχνάς!” του κάνω και το βουλώνει.

Μνησίκακος και συμφεροντολόγος μέχρι αηδίας -παρά τη γοητεία και τα νάζια του. Παρόλα αυτά, εξακολουθώ να πιστεύω ότι ο Χαρούλης είναι καλό παιδί. Απλά, δεν παύει να είναι σημερινό παιδί...

☺ Αργότερα το απόγευμα εγώ κάθομαι και γράφω, ενώ η μαμά απασχολεί τον Χαρούλη βάζοντάς του να κάνει προσθέσεις και αφαιρέσεις, τις οποίες ο μικρός εκτελεί πρόθυμα και σωστά. Ύστερα τον βάζει να γράψει μίνι έκθεση με θέμα: Γιατί μου αρέσει το ποδόσφαιρο. Ο νεαρός, όμως, αντί να αναπτύξει

αυτό το θέμα, κάθεται και γράφει πέντε ερωτήσεις για να τις απαντήσει η μητέρα μου -με αυτήν ακριβώς την ορθογραφία:
Γιατη εισαι γρια, γιατί μεγάλωσες;
πως νιοθης που εισαι 80 χρονων;
τη σαρέση απο τη ζωή;
Γιατη σου αρεσει το σταβρώλεξο;
Γιατη καπνηζουν οι άνθροποι;
“Αν βάζαμε τη Θεωνίτσα (10 χρονών) να γράψει τα ίδια, θα έκλαιγε δύο ώρες και θα της έπαιρνε άλλες δύο να τα γράψει -πόσο μάλλον να τα σκεφτεί κιόλας!” λέω όλο καμάρι στην αδελφή μου, που μόλις έχει έλθει.
“Σουτ, θα της τα πει καμιά ώρα! Δεν σου κόβει;” μου κάνει και μου δείχνει με τρόπο τον Χαρούλη, που είναι μπροστά και μάλλον μας ακούει.
“Σωστά, δίκιο έχεις!” παραδέχομαι. “Αλλά σε ποιόν μοιάζει το παιδί;”
Τσιμουδιά η αδελφή μου. Μονάχα με αγριοκοιτάζει...

Σάββατο, 24 Οκτωβρίου 2015

☺ Τελευταία ο Χάρης έχει προβλήματα με τα κορίτσια: Ορισμένες καρακαϊδόνες πάνε και τον χτυπάνε στα διαλείμματα -έτσι, χωρίς λόγο, λέει.
“Κι εσύ τι κάνεις; Τις χτυπάς κι εσύ;” τον ρωτάω.
“Όχι, εγώ δεν τις δέρνω, γιατί τα αγόρια δεν πρέπει να χτυπάνε τα κορίτσια!” μου απαντάει με το πιο φυσικό ύφος του κόσμου.
“Και γιατί σε δέρνουν αυτές;”
“Δεν ξέρω! Ίσως τους αρέσω και το δείχνουν έτσι!”

Αργότερα ο νεαρός έρχεται και μου δείχνει ορισμένα πράγματα που έκατσε κι έγραψε μονάχος του σ' ένα παλιό τετράδιο, με αυτήν ακριβώς την ορθογραφία:
Ιστορία Α
(Χάρης): “Μου αρέσεις πολύ! Θες μου δόσεις ένα φυλί;”
(Κοπέλα): “Εντάξι”
(Χάρης): “Θες να βγούμε και βόλτα;”
(Κοπέλα): “Ναι”

(Χάρης): “Θα το κανονίσο εγώ, εσύ δεν χριάζετε να κάνις τίποτα. Μόνο να περάσις καλά!”

Ιστορία Β

(Χάρης): “Αγάπη μου εσύ, λατρία μου! Δεν σε αφήνω ούτε για ένα δις ευρώ! Είσαι η ψηχή μου, σ' αγαπώ όσο τίποτα, το ξέρις!”

(Κοπέλα): “Μπορείς να μου πάρεις αυτό το δόρο;”

(Χάρης): “Ναι, μπορό! Όλα θα τα πάρω εγώ για την ψηχή μου!”

Τρέχω και δείχνω τους διαλόγους στη μητέρα μου.

“Πώς σου φαίνονται οι ερωτικές ιστορίες του Χάρη;” τη ρωτάω. “Έτοιμος είναι!” μου κάνει σκεφτική. “Θα γίνει αυτός ένας μαλαγάνας!” ...

Το απόγευμα ήλθαν τα ανήψια μου, πρώτα ο Νάσος και μετά ο Γιάννης, για μια σύντομη επίσκεψη. Μετά από λίγα λεπτά ομιλίας, συνειδητοποίησα ότι και οι δυο τους έχουν γίνει ψυχωτικοί. Εδώ και κανένα χρόνο δεν συζητούν· παραληρούν μονάχα, αποκλειστικά για ένα πράγμα: Πόσο άχρηστες πουτάνες είναι οι κοπέλες τους, τις οποίες όμως φροντίζουν να σπιτώνουν για να τους υπηρετούν νύχτα-μέρα με κάθε δυνατό τρόπο: Ως οικιακές βοηθοί, ως baby sitter για τον Χάρη, ως μαιτρέσσες, ενώ τους δίνουν στο χέρι όσα λεφτά βγάζουν από τη δουλειά τους! Ωστόσο, ό,τι κι αν κάνουν αυτές οι κοπέλες, ποτέ δεν είναι ικανοποιητικό για τους πρίγκηπες, οι οποίοι ψάχνουν πάντα να προσάψουν κάποιο σοβαρό ελάττωμα στις υπηρέτριες: Η Χριστίνα έχει υπερβολικά πολλά ρούχα άρα είναι πουτάνα· η Αννέτα βάφει τα νύχια της με πολλά χρώματα άρα είναι πουτάνα· η Χριστίνα δεν του έφτιαξε επακριβώς το φαγητό που ήθελε ο Νάσος, άρα είναι άχρηστη· η Αννέτα δεν φέρθηκε με το σωστό (δουλικό) τρόπο σε κάποια περίπτωση, άρα θα πάρει σύντομα πόδι, κ.ο.κ. Το παραλήρημα τελειώνει πάντα με μια συγκεκριμένη ανακοίνωση: Αν κάποια στιγμή οι αφέντες κρίνουν πως οι δουλάρες δεν τηρούν πλέον ορισμένα στάνταρ, θα τις διαολοστείλουν ατάκα κι επί τόπου! Κι εκείνες, σαν καλές υπηρέτριες, τρέχουν μέρα-νύχτα, με την ψυχή στο στόμα, για να ικανοποιούν τις ορέξεις των αφεντάδων τους!

Η περιφρόνηση που δείχνουν τα ανήψια μου όταν μιλούν για τις κοπέλες τους αλλά και για όλες τις γυναίκες ξεπερνά κάθε όριο! Ιδίως ο Θάνος είναι πεπεισμένος ότι όλες ανεξαιρέτως οι γυναίκες είναι πουτάνες, όλες κυκλοφορούν στο δρόμο σχεδόν γυμνές, στην πλαζ όλες είναι γυμνόστηθες με στρινγκ, όλες είναι πάντα έτοιμες για ένα πήδημα στα γρήγορα και ανίκανες για οτιδήποτε άλλο.

Πιθανότατα, τα ανήψια έχουν μπλέξει εδώ και χρόνια με κάποια οργάνωση φασιστικού τύπου (συχνά εκφράζονται με θαυμασμό για τα φασιστικά καθεστώτα), η οποία τους κάνει πλύση εγκεφάλου με ρατσιστικές και μισογυνικές θεωρίες. Και τα ανηψάκια μου, σαν αγοράκια που είναι, την έχουν δει "ανώτερη αρσενική ράτσα" και καμαρώνουν σαν γύφτικα σκεπάρνια απέναντι στις "κατώτερες, ευτελείς ράτσες", ιδίως αυτή των γυναικών.

Δεν γουστάρω πια να κάνω παρέα μαζί τους, δεν θέλω να μιλάω μαζί τους για κανένα θέμα. Οι κύριοι είναι παράφρονες, έχουν μια εντελώς παραμορφωμένη αντίληψη της πραγματικότητας, οπότε δεν αποκλείεται κάποια στιγμή να γίνουν κι επικίνδυνοι...

.

Κυριακή, 25 Οκτωβρίου 2015

Το αίνιγμα "Θεώνη": Πάντα άψογη φίλη απέναντί μας, εδώ και πολλά χρόνια μας χαρίζει ρούχα ή παπούτσια και μας συμπαραστέκεται στα όποια προβλήματά μας. Μας έχει συντρέξει με το παραπάνω κατά τη διάρκεια της αρρώστιας του μπαμπά, μας έχει δανείσει 1200 ευρώ χωρίς καν να τα ζητήσουμε (πετώντας τα χαρτονομίσματα μάλλον επιδεικτικά πάνω στο τραπέζι), μας βοηθούσε στην περιποίηση του πατέρα μου όταν αυτός είχε μείνει κατάκοιτος πάνω στο κρεβάτι, μαγείρεψε για το τραπέζι της κηδείας, συγύρισε μόνη της όλη την αυλή την παραμονή του μνημοσύνου -πάντα δίπλα μας.

Κι όμως, κάτι δεν μου πάει καλά μ' αυτή τη γυναίκα:

* Καταρχήν, κάνει εφόδους στο σπίτι τουλάχιστον δυο φορές την ημέρα, ακόμη και σε ώρες ακατάλληλες, μεσημέρι ή νύχτα.
* Συχνά μπαίνει μέσα χωρίς να χτυπήσει κουδούνι: αν η πόρτα

είναι γυρτή, απλά τη σπρώχνει, μπαίνει μέσα και τη βλέπουμε ξαφνικά μπροστά μας.

* Τελευταία έχει αρχίσει να το παίζει αφεντικό: Αν με δει να κάνω μια δουλειά λέει πως δεν την κάνω καλά· αν με στείλει να της αγοράσω κάτι, ύστερα λέει πως δεν της πήρα το σωστό πράγμα κ.ο.κ.

* Όλο παραπονιέται πως οι γάτες του γείτονα έρχονται και χέζουν στα παρτέρια της αυλής μας και πως βρωμοκοπάει ο τόπος σαν βόθρος (οι γάτες έρχονται αλλά δεν είναι τόσο ενοχλητικές). Πριν καθίσει στη βεράντα μας φροντίζει πρώτα να καθαρίσει την καρέκλα της μ' ένα βρεμένο πανί που έχει φέρει από το σπίτι της, "επειδή εδώ κάθονται οι γάτες", όπως λέει δεικτικά.

* Δεν δέχεται ποτέ το παραμικρό κέρασμα από μας, ούτε καν ένα ποτήρι νερό.

* Αν καμιά φορά δεχθεί κάποιο δώρο από τη μητέρα μου, ύστερα παραπονιέται πως ήταν ελαττωματικό ή χαλασμένο!

Γύρευε τι κουτσομπολιά κάνει για μας στη γειτονιά -ενίοτε τα μαθαίνουμε από άλλους: “Αυτοί εκεί ψωμολυσάνε, εγώ τους ταΐζω και τους ντύνω χρόνια τώρα τους καπετανέους!” ... “Άσε που αυτή η Υβόννη δεν νιώθει από δουλειές του σπιτιού, βρωμάνε και ζέχνουν εκεί μέσα, θα πάθουμε καμιά χολέρα στο τέλος” κλπ.

Πιθανότατα, αυτή είναι και η τιμή της “φιλανθρωπίας” της: Έχει να καμαρώνει πως αυτή, μια πάμφτωχη καθαρίστρια που δουλεύει σε σπίτια από τα επτά της χρόνια, ταΐζει και ντύνει άλλους, που κάποτε ήταν εύποροι, μορφωμένοι και πετυχημένοι – όπως, για παράδειγμα, ο γείτονάς της ο κυρ Νίκος: Κάποτε ήταν πάμπλουτος βιομήχανος με βίλλες στη Βάρκιζα και τα είχε τσουγκρίσει με τη Θεώνη επειδή δεν την ήθελε για σύζυγο του αδελφού του. Κανείς δεν ξέρει πώς (από τζόγο υποτίθεται), έχασε τα πάντα και τώρα μένει στην ίδια προσφυγική πολυκατοικία με τη Θεώνη, ζει από μια απλή σύνταξη, και περιμένει από τη Θεώνη να του πηγαίνει φαγητό κάθε μέρα. “Μα να πηγαίνω φαγητό στον εχθρό μου;” λέει εκείνη με συγκαλυμμένη υπερηφάνεια.

Όπως και να 'χει, η συμπεριφορά της Θεώνης δεν μου φαίνεται καθόλου φυσιολογική: Πρώτα μας ευεργετεί στο έπακρο και μετά μας μειώνει, μας προσβάλει και μας κουτσομπολεύει συστηματικά. Τυπική μεθοδολογία "φιλανθρωπίας" μασονικών κυκλωμάτων (φιλανθρωπία = τρόπος αφοπλισμού). Άλλωστε, μου φαίνεται αρκετά παράξενο το γεγονός ότι αυτή πάντοτε, ακόμη και στους δύσκολους καιρούς της οικονομικής κρίσης, έχει χρήματα διαθέσιμα για κάθε ενδιαφερόμενο: Όποτε κι αν της ζητήσεις λεφτά, όσα κι αν της ζητήσεις, τα έχει έτοιμα στη στιγμή, ατάκα κι επί τόπου!

Αρχίζω να πιστεύω πως κάποιο περίεργο ρόλο παίζει η Θεώνη, εδώ και σαράντα χρόνια που μπαίνει εδώ μέσα: Χωρίς να αποκλείω και τη χρήση μαύρης μαγείας (με τα φαγητά και τα ρούχα που μας φέρνει κάθε λίγο και λιγάκι), περισσότερο μου δίνει την εντύπωση ότι εκτελεί χρέη παρακολούθησης και συκοφάντησης. Βρίσκεται στο σπίτι διάφορες ώρες της ημέρας (πρωί, μεσημέρι, βράδι) και φροντίζει να μας ψαρεύει συστηματικά: "Έχετε χρήματα στην τράπεζα;" ... "Τσακώθηκε ο Γιάννης με την Αννέτα;" ... "Ήλθε η Ερμιόνη σήμερα;" ... "Πού δουλεύει τώρα ο Νάσος;" ... "Πού είναι τώρα η Αλίκη;" κλπ. Ο ξάδερφος Δαμιανός μας το έχει επισημάνει δυο φορές τελευταία – σε στυλ συμπάθειας, που όμως θα μπορούσε να είναι και προειδοποίηση: "Σαράντα χρόνια τώρα, όποτε ερχόμαστε για επίσκεψη στους θείους, είναι πάντα και η Θεώνη εδώ!" Όντως, όποτε δεχόμαστε επισκέψεις από συγγενείς, η Θεώνη τυχαίνει να είναι πάντα εδώ και φροντίζει να μένει μέχρι να φύγουν οι καλεσμένοι...

Ακόμη, είναι διαπιστωμένο πως της αρέσει να πετάει φυτιλιές και να δυναμιτίζει σχέσεις. Όποτε έρχεται, δεν παραλείπει να πετάει σπόντες του τύπου: "Η Αννέτα ήλθε και φώλιασε εδώ μέσα!" (τα ίδια έλεγε για τη Χριστίνα, τα ίδια και για τη Μαρίνα). *Λες και ο γιόκας της δεν φώλιασε στην πάμπλουτη οικογένεια της γυναίκας του...* Η μαμά πάλι, πέφτει εύκολα στην παγίδα και θέλει να τις διώξει όλες δια παντός.

Θα έλεγα ότι η Θεώνη προσπαθεί με διαρκή κουτσομπολιά να μας απομονώνει απ' όλο τον κόσμο και μάλλον το

έχει ήδη καταφέρει σε μεγάλο βαθμό: Εξαιτίας της είχαμε κόψει σχέσεις με την Ερμιόνη και τον Αλέκο για 15 χρόνια, επειδή εκείνη πήγαινε και τους έλεγε πως ο μπαμπάς είναι ανεπρόκοπος και μέθυσος και πως όλοι εμείς είμαστε άφραγκοι ζητιάνοι – εκείνες τις καλές εποχές, που ο μπαμπάς έπαιρνε καλή σύνταξη, δουλεύαμε όλοι και δεν υπήρχε οικονομική κρίση! Γύρευε τι έλεγε για μας τόσα χρόνια, ώστε οι θείοι δεν περνούσαν ούτε από το πεζοδρόμιό μας! Μόνον όταν αρρώστησε ο μπαμπάς σοβαρά, ο θείος Αλέκος αποφάσισε να αναθερμάνει τις σχέσεις.

Επειδή ακριβώς είναι οικιακή βοηθός στο επάγγελμα κι έχει δουλέψει σε πολλούς πλούσιους, σίγουρα έχει μπει σε χοντρά κυκλώματα και εκτελεί εντολές τους. Κάπως έτσι έχει βολέψει τα δυο παιδιά της, τον Αργύρη και τη Ράνια: δουλεύουν και οι δύο για την πάμπλουτη Φανή Αυγέρη, και η δουλειά τους είναι να φυλάνε την τεράστια βίλα της στη Σαρωνίδα! Πληρώνονται αδρά για να κατοικούν σε μια βιλάρα! Τι κάνει νιάου-νιάου στα κεραμίδια; Τα χοντρά κυκλώματα! Ακόμη: Πώς είναι δυνατόν, μια φτωχή αγράμματη καθαρίστρια να κάνει κολλητή παρέα με πάμπλουτες κυρίες όπως η Πόπη και η Τάνια; Αυτό το γεγονός από μόνο του είναι ύποπτο!

Ως και η μητέρα μου έχει αρχίσει να ενοχλείται από την αλαζονία, την αναίδεια και την αδιακρισία της καλής φιλενάδας της, παρόλο που καταλήγει: “Μας έχει βοηθήσει πολύ όμως, δεν μπορούμε να πούμε τίποτα!”

“Δεν μπορούμε να πούμε τίποτα, πρέπει να προσέχουμε, όμως! Να μη της λέμε τίποτα για μας, να μην ξέρει τι κάνουμε και πού βρισκόμαστε!” επισημαίνω.

“Σωστά, δεν είναι να της λες τίποτα, άλλωστε είναι άρρωστη η γυναίκα: Εδώ και χρόνια πάσχει από κατάθλιψη και ψύχωση, παίρνει και χάπια...”

“Καλύτερα να έχεις λογικό εχθρό παρά τρελό φίλο!” καταλήγω και η μαμά συμφωνεί...

Φυλακή Υψίστης Ασφαλείας

Η γη είναι μια διαστρική φυλακή υψίστης ασφαλείας, όπου οι έγκλειστοι είναι πολύ λιγότεροι από τους δεσμοφύλακες. Πιστεύω ότι η αντιστοιχία είναι γύρω στο 1:100. Ποιά να είναι, όμως, τα εγκλήματα των φυλακισμένων; Αν κρίνω από τις “τιμωρίες”, πιθανόν πρόκειται για αιχμαλώτους διαστρικού πολέμου. Εγώ ανήκω στους φυλακισμένους. Από τότε που γεννήθηκα, όπου σταθώ κι όπου βρεθώ περιστοιχίζομαι από “δεσμοφύλακες”, οι οποίοι έχουν ως κύριο έργο να με μειώνουν και να με περιορίζουν με κάθε τρόπο: Με κοροϊδεύουν, με υποτιμούν, με βρίζουν, με κατηγορούν, με αδικούν, με κλέβουν, με σαμποτάρουν, με χτυπούν ακόμη και με ψυχοτρονικά μέσα.

Δεν είναι ότι απλά με αντιπαθούν και με απομονώνουν: Όπου κι αν βρεθώ, κάθε ώρα και στιγμή, ακόμη και σε στενούς οικογενειακούς ή φιλικούς κύκλους, μου παίζουν ύπουλα και άσχημα παιγνίδια, που συχνά δεν μπορώ να διανοηθώ καν πόσο βαθιά φθάνουν. Σε όλη μου τη ζωή υφίσταμαι συντονισμένες μαζικές επιθέσεις από τρομερά όπλα, από πάρα πολλά μέτωπα. Από όσους ανθρώπους έχω γνωρίσει στη ζωή μου, μονάχα η Μαρία Σχοινά δεν με μείωνε. Ίσως επειδή εκείνη ήταν σαν εμένα...

Η ζωή, με την ευρύτερη έννοια, δεν μου έχει δώσει απολύτως τίποτα, ούτε πρόκειται, παρά τις αδιάκοπες προσπάθειές μου. Όσα μου έχει δώσει είναι μετρημένα με το σταγονόμετρο κι έχουν αποδειχθεί παγίδες: Ορισμένες όμορφες στιγμές φιλίας τις έχω πληρώσει με ψυχικό πόνο και έσχατο τρόμο· η "οικογενειακή θαλπωρή" στο Φεζαρρομαρκέικο μου έχει στοιχίσει ο κούκος αηδόνι· τα περισσότερα από τα χρήματα που έχω κερδίσει δουλεύοντας, μου τα έχουν φάει οι Μαρκάκηδες πολύ μεθοδικά, χρόνο με το χρόνο· όσο για τον έρωτα, αυτός μου απαγορεύεται δια ροπάλου -κυριολεκτικά, όμως.

Γενικότερα, μου είναι αδύνατο να επιχειρήσω το παραμικρό μέσα στο Matrix χωρίς να συναντήσω δυσκολίες, εμπόδια, αναβολές, καθυστερήσεις, ματαιώσεις, αποτυχίες.

Συναντώ αφύσικη αντίσταση στο παραμικρό μου βήμα, κάθε λεπτό. Μόνο όταν υπηρετώ άλλους (πχ όταν κάνω θελήματα για την οικογένεια) δεν συναντώ εμπόδια. Όλα αυτά τα παράδοξα έχουν μονάχα μία εξήγηση: Βρίσκομαι μέσα σε μια ιδιότυπη διαπλανητική φυλακή υψίστης ασφαλείας. Μια φυλακή ψυχών...

Διάρθρωση της φυλακής: Η Διαστρική Φυλακή της Γης διαρθρώνεται σε “γειτονιές”. Οι άνθρωποι που μαζεύονται στο δρόμο όπου ζει ένας "φυλακισμένος", από τη μία γωνία ως την άλλη, δεν είναι καθόλου τυχαίοι. Έρχονται και κατοικούν στη γειτονιά του, περιστοιχίζουν το θύμα και φροντίζουν να διασπούν τη ζωή του συστηματικά, ο καθένας με τον τρόπο του. Στη δική μας γειτονιά, οι έγκλειστοι είμαστε οι γονείς μου κι εγώ. Όλοι οι υπόλοιποι γείτονες παίζουν το ρόλο των δεσμοφυλάκων, αναλαμβάνοντας συγκεκριμένα καθήκοντα ο καθένας:

Κατάσκοποι: Φέρονται ως στενοί φίλοι και φροντίζουν να επισκέπτονται το στοχευμένο άτομο κάθε μέρα, ακόμη και δυο φορές την ημέρα, πρωί, μεσημέρι, βράδι, επί δεκαετίες! Εκτός από κατασκοπία, προκαλούν διάσπαση της καθημερινής ζωής του θύματος, εφόσον εμφανίζονται οποιαδήποτε ώρα της ημέρας, χωρίς προειδοποίηση.

Στη δική μας περίπτωση, ως τέτοιους έχω σταμπάρει τη θεία Ερμιόνη και τη Θεώνη: Η μία φεύγει, η άλλη έρχεται, στρογγυλοκάθονται κι επαναλαμβάνουν τις ίδιες και τις ίδιες κουβέντες επί ώρες· στο μεταξύ κόβουν κίνηση: ποιός μπαίνει, ποιός βγαίνει, παρακολουθούν λόγια, μαθαίνουν μυστικά – κι εμάς όλο και κάτι θα μας ξεφύγει με το πολύ μπλα-μπλα. Αυτές έρχονται όποτε θέλουν, όσο συχνά θέλουν, κάθονται όση ώρα θέλουν. Εμείς, όμως, σπανίως τους επισκεπτόμαστε, δεν μας δίνουν το θάρρος· αν τους επισκεφθούμε (μια φορά το δίμηνο max), μας δίνουν να καταλάβουμε ότι πρέπει να εξαφανιστούμε μέσα σε μισή ώρα το πολύ. Ακόμη, θεωρώ αλλόκοτο το ότι ενώ με αυτά τα άτομα έχουμε σταθερή, καθημερινή σχέση εδώ και πενήντα χρόνια, ως τώρα έχει σταθεί αδύνατο να αποκτήσουμε άλλους οικογενειακούς φίλους.

Συκοφάντες: Συνήθως είναι πρόσωπα που παίζουν το ρόλο του "καρδιακού φίλου". Φροντίζουν να κερδίζουν την εμπιστοσύνη του θύματος με συχνές επισκέψεις, διαχυτικό στυλάκι και συνεχείς αγαθοεργίες -όπως η Θεώνη: Εμφανίζεται ως άγγελος καλοσύνης, ωστόσο με συνεχείς συκοφαντίες μας δυσφημεί και μας απομονώνει. Δεν διστάζει να πετάξει ακόμη και σε μας τους ίδιους (εμμέσως πλην σαφώς) ότι είμαστε ψωραλέοι, ζητιάνοι, βρωμιάρηδες, χωρίς στον ήλιο μοίρα. Παράλληλα, φροντίζει να πετάει συνεχώς φυτιλιές, προσπαθώντας να μας κάνει να τσακωθούμε με τους πάντες: Με τον Φώτη που "οι γάτες του χέζουν στα παρτέρια σας και βρωμάνε σα βόθρος"· με την Πηνελόπη "που δεν δίνει του αγγέλου της νερό" και που λέει πως "ο κουμπάρος ήταν πρακτικός καπετάνιος, χωρίς δίπλωμα"· με την πρώην γυναίκα του Γιάννη "που ήλθε και φώλιασε εδώ μέσα"· με τη τωρινή γκόμενα του Γιάννη που επίσης "ήλθε και φώλιασε εδώ μέσα", κλπ.

Μαύροι μάγοι: Γείτονες και φίλοι που, αφού πρώτα εκτελούν ευσυνείδητα καθήκοντα στενής παρακολούθησης και συκοφάντησης του στόχου, κάποτε αποφασίζουν ότι το θύμα πρέπει να καταστραφεί. Δηλώνουν πρόθυμοι να χρησιμοποιήσουν μαύρη μαγεία γι' αυτό το σκοπό και κάνουν ό,τι χρειάζεται, σύμφωνα πάντα με τις οδηγίες των κυκλωμάτων.

Ουσιαστικά δεν πρόκειται για μαγεία, επειδή δεν υπάρχει μαγεία. Τα "μάγια" είναι μονάχα ένα είδος σκηνοθεσίας που ρίχνει στάχτη στα μάτια τόσο των θυμάτων όσο και των θυτών. Υποτίθεται, ας πούμε, ότι κάποια συγκεκριμένα υλικά που θάβονται στον κήπο του θύματος θα του φέρουν συμφορά, όμως τη συμφορά τη φέρνει η συντονισμένη εχθρική δράση των κυκλωμάτων και όχι τα υλικά. Με εντολές των κυκλωμάτων διατάσσονται συνεχή "θέατρα δρόμου", απανωτά σαμποτάζ όπου κι αν βρεθεί το θύμα, παρακώλυση οποιαδήποτε εργασίας του, αλλά και επιθέσεις με ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες ή εφαρμογή αρνητικών εμφυτευμάτων στους στόχους.

Στη δική μας γειτονιά, ως "μαύρες μάγισσες" έχω σταμπάρει τη θεία Πηνελόπη (παροχή ύποπτων φαγητών, σπασμένων αυγών), τη Λεμονιά (βελονάκι κρυμμένο μέσα σε

μπουκάλι με υγρό βούτυρο, σπασμένα γυαλιά μέσα σε παγωτό, κλπ), ίσως τη Θεώνη (συχνή παροχή φαγητών και ρούχων), ενώ δεν αποκλείω και την Ερμιόνη.

Γενικότερα, δεν εμπιστεύομαι καθόλου όλες αυτές τις κυρίες που μπαινοβγαίνουν στο σπίτι μας τα τελευταία πενήντα χρόνια: Απλά δεν το βρίσκω πια τόσο φυσικό, να βρίσκεται συνεχώς κάποια από αυτές στο σπίτι μας, η μία να φεύγει η άλλη να 'ρχεται. Σε άλλα σπίτια δεν γίνονται αυτά ούτε κατά διάνοια...

Πράκτορες ηχητικού πολέμου: Φροντίζουν επιμελώς να μη αφήνουν τον στόχο να ησυχάσει ούτε στιγμή και γι' αυτό τον λόγο προκαλούν διαρκή, καθημερινή, αφύσικη ηχορύπανση. Για παράδειγμα, οι Μαρκάκηδες βάζουν μουσικές στο διαπασών εδώ και δεκαπέντε χρόνια τουλάχιστον, ενώ τώρα φέρνουν διαόλους (θορυβώδη σκυλιά) στο σπίτι.

Πράκτορες οικονομικού πολέμου: Με συστηματικές αλλά κρυφές ενέργειες, ωθούν το θύμα σταδιακά στην απόλυτη ένδεια. Εν προκειμένω, οι Μαρκάκηδες προκαλούν συστηματική οικονο-μική αφαίμαξη από μένα και τους γονείς μου εδώ και δεκαετίες, με το πρόσχημα ότι “είμαστε οικογένεια”. Εξαιτίας τους οι γονείς μου πτώχευσαν κι εγώ παραλίγο να μείνω στον άσσο. Χώρια τα υπόλοιπα προβλήματα που δημιουργούν συνεχώς...

Κομπάρσοι: Οι υπόλοιποι γείτονες συμπληρώνουν το θέατρο του παράλογου που συντελείται κάθε στιγμή γύρω από το στοχευμένο άτομο. Κάποιοι βάζουν μουσικές στο διαπασών κάθε μέρα, επί χρόνια ολόκληρα. Άλλοι φωνάζουν συνεχώς στα μπαλκόνια τους, σα να αγορεύουν, μέρα και νύχτα. Άλλοι αγοράζουν πολύ ενοχλητικά σκυλιά με στεντόριο, υστερικό γαύγισμα. Γύρω από το δικό μας σπίτι, συγκεκριμένα, έχουν μαζευτεί πλέον δεκάδες σκυλάραπες με γαύγισμα που αντηχεί διαπεραστικό κι εκνευριστικό όλη μέρα· επιπλέον, τα λασπόνερα από τα κωλόσκυλά τους έρχονται και λιμνάζουν ακριβώς έξω από την εξώπορτά μας. Η ένταση που παρατηρείται γύρω από το σπίτι μας εδώ και δεκαετίες, είναι φαινόμενο πρωτοφανές σε όλη την Αθήνα...

Ερωτήματα Κρίσεως

1ον) Άραγε, όλοι αυτοί παίζουν το ρόλο τους συνειδητά ή ασυνείδητα; Κρίνοντας από την όλη συμπεριφορά τους, είναι μάλλον συνειδητοί σε ό,τι κάνουν. Ξέρουν τι συμβαίνει, μας αναγνωρίζουν ως έγκλειστους και φροντίζουν να μας φέρονται ανάλογα κάθε στιγμή: Μας παρακολουθούν αδιάλλειπτα σαμποτάροντας μεθοδικά κάθε μας κίνηση, και μας επιβάλλουν τις προκαθορισμένες "τιμωρίες".

2ον) Να είναι έτσι διαμορφωμένες όλες οι γειτονιές του κόσμου; Δεν μπορώ να είμαι σίγουρη, πιστεύω όμως πως ναι. Δεν αντιμετωπίζουν όλοι οι "φυλακισμένοι" τις ίδιες ποινές, είναι όμως όλοι τους μοναχικά και/ή αποτυχημένα άτομα. Σε γενικές γραμμές, γύρω από μια "κακότυχη" οικογένεια μαζεύονται πλήθος "δεσμοφυλάκων".

3ον) Γιατί μου είναι αδύνατο να επικοινωνήσω με άλλα άτομα/στόχους; Λογικά, εμείς οι "φυλακισμένοι" θα 'πρεπε να είμαστε όλοι μαζί κώλος και βρακί. Ωστόσο, λέμε μονάχα ένα ξερό "γειά" -επί δεκαετίες! Πιθανότατα αυτό οφείλεται σε κάποιο μηχανισμό απομόνωσης της φυλακής. Ίσως, όμως, να είμαστε πιο ασφαλείς έτσι: Η ένωση δεν κάνει πάντα τη δύναμη· καμιά φορά κάνει έναν μεγαλύτερο στόχο...

4ον) Πώς ξεχωρίζει ένας "φυλακισμένος"; Συνήθως αδυνατεί να συνάψει ερωτικές σχέσεις, δεν έχει μόνιμο επάγγελμα, το σπίτι του είναι φτωχικό, στην αυλή του μαζεύονται παλιατσαρίες, η κοινωνική του ζωή είναι περιορισμένη, οι όποιοι φίλοι του προβληματικοί, δυσάρεστοι, διφορούμενοι...

Ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες

Οι πιο σημαντικοί "δεσμοφύλακες" κατοικούν όλοι στην ίδια πλευρά του δρόμου με τον στόχο -αυτό ακριβώς συμβαίνει στη δική μας περίπτωση! Όσοι μένουν στην απέναντι πλευρά (πχ η οικογένεια της θείας Ερμιόνης) συνήθως δεν είναι τόσο ενοχλητικοί, ούτε τόσο επικίνδυνοι. Οι γυναίκες αναλαμβάνουν περισσότερο ρόλους παρακολούθησης, συκοφάντησης και μαύρης μαγείας. Οι άνδρες αναλαμβάνουν κυρίως τον οικονομικό και ηχητικό πόλεμο. Οι χειρότεροι δεσμοφύλακες

μένουν κοντά στα θύματα και παριστάνουν μονίμως τον καλό φίλο, τον ευεργέτη.

Να γιατί είναι πάντα τόσο δύσκολο -ουσιαστικά αδύνατο- για έναν "φυλακισμένο" να αλλάξει σπίτι. Ακόμα κι αν το καταφέρει, οι αφύσικες αντιξοότητες που θα συναντήσει στο νέο του περιβάλλον θα τον κάνουν να επιστρέψει πίσω άρον-άρον! Οι "φυλακισμένοι" δεν γίνονται πουθενά αλλού δεκτοί, όπου κι αν βρεθούν αντιμετωπίζουν λυσσαλέο πόλεμο και αφύσικα προβλήματα, έτσι ώστε να επιστρέφουν πάντα πίσω στο λεγόμενο οικογενειακό περιβάλλον.

Η φυλακή της Γης είναι έτσι φτιαγμένη ώστε οι φυλακισμένοι να μη μπορούν να σταθούν πουθενά για πολύ, έξω από το "κελί" τους: Στους χώρους εργασίας αντιμετωπίζουν ασίγαστο mobbing· στις κάθε είδους ομάδες ή λέσχες τους αποβάλλουν μεθοδικά· έξω από το σπίτι/κελί τους νιώθουν πάντα ανεπιθύμητοι ή απειλούμενοι. *Να γιατί εγώ, όπου κι αν έχω βρεθεί εκτός σπιτιού, μου φέρονται σα να είμαι λεπρή, σκουπίδι, εγκληματίας -και δεν ξέρω τι άλλο...*

Ο μόνος εφικτός ***τρόπος δράσης*** για έναν έγκλειστο είναι να μη μένει για πολύ στο σπίτι και στη γειτονιά του, αλλά ούτε και να τα εγκαταλείπει τελείως. Να αποφεύγει το πολύ συναγέλασμα με τους "δεσμοφύλακες", κι όποτε αναγκάζεται να συζητά μαζί τους να μη τους αποκαλύπτει τίποτα σημαντικό για τον ίδιο, για τα σχέδιά του ή για τις όποιες επιτυχίες του. Όσο πιο χαμηλά νομίζουν οι άλλοι ότι βρίσκεται ο στόχος, τόσο πιο ασφαλής είναι.

Στο δικό μας σπίτι υπάρχουν δύο στόχοι: Η μητέρα μου και εγώ. Η μαμά δεν το έχει συνειδητοποιήσει πλήρως, όμως και αυτή αποτελούσε ανέκαθεν στόχο παρακολούθησης από συγγενείς και γειτόνισσες, ενώ πάντα συναντούσε αφύσικα εμπόδια σε κάθε της βήμα. Τουλάχιστον, όμως, σε αυτήν επιτράπηκε να αποκτήσει παιδιά, εγγόνια και δισέγγονο...

?! Ο προδιαλογισμός αυτός έγινε καταμεσής τη νύχτα. Ύστερα αποκοιμήθηκα και ξυπνώντας μου ήλθε η οπτική υπνοπομπική παραίσθηση “Το σπίτι της κόλασης” με κόκκινα γράμματα...

Τρίτη, 27 Οκτωβρίου 2015

Προχθές η αδελφή μου ανακοίνωσε στον Θάνο ότι η ίδια δεν μπορεί πια να ξεσκατίζει και να βολτάρει τον Μαξ, οπότε να κοιτάξουν να δώσουν το σκυλί. Ο ανηψιός μου συνέναισε με βαριά καρδιά κι έκτοτε αναζητούμε εναγωνίως κάποιον που να είναι πρόθυμος να φορτωθεί το ζώο.

Σήμερα το πρωί εμφανίστηκε ο Θάνος μαζί με όλα τα ρούχα και τα συμπράγκαλά του, που τα έφερε από το σπίτι της Χριστίνας επειδή τσακώθηκαν, λέει, οπότε ο κύριος επιστρέφει στο σπίτι του. Μέχρι το μεσημέρι καταφθάνει η Χριστίνα, όλα μέλι-γάλα με το Θανάση, τα ξαναφτιάχνουν εν ριπή οφθαλμού, και ο μάγκας δηλώνει ότι στο εξής θα έρχεται τρεις φορές τη βδομάδα να σκατοσφουγγίζει τον Μαξ και να τον πηγαίνει βόλτα. Αυτό, βέβαια, σημαίνει ότι το σκυλί θα μείνει οριστικά εδώ, τέρμα η αναζήτηση νέου κορόιδου.

Προφανώς, όλη η ανωτέρω σκηνοθεσία στήθηκε για να παραμείνει ο σκύλος στο σπίτι και να μας τρελαίνει με τα στεντόρια, ασταμάτητα γαβγίσματά του γύρω στις έξι ώρες κάθε απόγευμα -όταν δεν συνεχίζει το ρεσιτάλ όλη νύχτα...

Παρασκευή, 6 Νοεμβρίου 2015

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στο σπίτι, περπατώ από το χωλ στην κουζίνα διασχίζοντας το οφίς, όμως όλοι οι χώροι είναι σκοτεινοί και γεμάτοι μυρμήγκια που καλύπτουν και μαυρίζουν όλους τους τοίχους. Ξυπνώ ανήσυχη και συλλογίζομαι το όνειρο – το οποίο έχω ξαναδεί δυο-τρεις φορές μέσα στον τελευταίο χρόνο.

Ερμηνεία: Πιθανότατα, η δουλειά που θα πάω να κάνω σήμερα στον ΕΟΠΥΥ Καλλιθέας δεν θα ευδοκιμήσει. Επίσης, το σπίτι μας δέχεται πολύ αρνητικές ενέργειες, μάλλον από μαύρη μαγεία. Κάποια στιγμή, πρέπει να φύγω από δω...

Επαλήθευση: Το πρωί πήγα στον ΕΟΠΥΥ Καλλιθέας για να κανονίσω την είσπραξη των δύο τελευταίων δόσεων από τον συμπυκνωτή οξυγόνου του πατέρα μου (180 ευρώ). Με πληροφόρησαν όμως, ότι τα χρήματα αυτά δεν μπορούν να μπουν στον

παλιό λογαριασμό του πατέρα μου επειδή η τράπεζα τον έχει κλείσει προκειμένου να ανοίξει νέο λογαριασμό στη μητέρα μου, η οποία φέρεται ως αποκλειστικός δικαιούχος της σύνταξης.

Κατακλείδα: Εντέλει δεν θα κυνηγήσουμε αυτά τα λεφτά επειδή η διαδικασία που απαιτείται ένα φοβερά πολύπλοκη, χρονοβόρα και πολυέξοδη: Πρέπει να βγάλω διάφορα χαρτιά για αποποίηση ή μη αποποίηση κληρονομιάς στο Πρωτοδικείο (πράγμα που μπορεί να οδηγήσει σε αναπάντεχα κληρονομικά μπλεξίματα), η ανάπηρη μητέρα μου δεν μπορεί να τρέχει στους Αμπελοκήπους και στα Πρωτοδικεία, συν κανένα 50άρι έξοδα για χαρτόσημα, εισητήρια, ταξί και δεν ξέρω τι άλλο μπορεί να χρειαστεί. “Τι είχαμε, τι χάσαμε”, λέει η αδελφή μου και συμφωνεί να παρατήσουμε το θέμα...

Δευτέρα, 9 Νοεμβρίου 2015

☺ Παίρνοντας τον Χαρούλη από το σχολείο σήμερα το απόγευμα, ακούω ένα κοριτσάκι να τον χαιρετάει επίμονα, όλο συμπάθεια.

"Γιατί σε χαιρετάει αυτή, Χάρη; Είναι συμμαθήτριά σου;" τον ρωτώ.

"Όχι, αυτή πάει στην πρώτη τάξη. Όμως, με συμπαθεί επειδή εγώ προστατεύω όλα τα παιδιά της πρώτης και της δευτέρας τάξης από τα κακά παιδιά που πάνε και πειράζουν τα μικρά!"

"Δηλαδή, τι κάνεις; Πώς τα προστατεύεις;"

"Πάω στα παλιόπαιδα και τους λέω ότι θα τα πλακώσω στο ξύλο!"

"Κι εκείνοι τι κάνουν; Δεν σε δέρνουν;"

"Όχι, το βάζουν στα πόδια!"

"Σοβαρά; Μα εσύ είσαι ένας σούπερ ήρωας! Αν όμως το κακό παιδί είναι μεγάλο, της 5ης ή της 6ης τάξης, τότε τι γίνεται;"

"Έχω φίλους στην 6η τάξη, που με βοηθάνε!"

"Άρα είσαι ένας σούπερ ήρωας με σωστές διασυνδέσεις! Μπράβο!"

"Κι έχω πει στο μπαμπά ότι δεν χρειάζεται να έρχεται κανείς να με παίρνει από το σχολείο, μπορώ να έρχομαι μαζί με τους φίλους μου, που είναι μεγάλοι και πάνε στην 6η τάξη, αλλά εκείνος μου λέει όχι!"

"Καλά σου λέει ο μπαμπάς!"

Αργότερα, στο σπίτι, διηγούμαι τα καθέκαστα στον πατέρα του, ο οποίος αφού μας ακούει όλο καμάρι, στο τέλος ρωτάει τον μικρό: "Ελπίζω, μόνο, να μη λες ψέματα, έτσι;"

Ο Χάρης χαμογελά ντροπαλά και χαμηλώνει το βλέμμα.

"Δεν θέλω να λες ψέματα, δεν είναι ωραίο" του κάνει αυστηρά ο Γιάννης.

Πάντως, εγώ πιστεύω πως κάτι θα 'ναι αλήθεια απ' όλα όσα μου είπε ο μικρός.

Κατά τ' άλλα, φέτος ο Χαρούλης είναι πιο θετικός απέναντί μου: Δεν με βρίζει όποτε τον πηγαινοφέρνω στο σχολείο, αντίθετα δείχνει χαρούμενος. Καμιά φορά τραγουδάει

κιόλας. Πρέπει να είναι το μοναδικό παιδί σε όλη την Ελλάδα, που πηγαίνει στο σχολείο τραγουδώντας...

Άλλωστε, κάνουμε τόσα άλλα πράγματα μαζί: Παίζουμε ποδόσφαιρο και ρακέτες, πηγαίνουμε βόλτες, τρώμε μαζί, τον βοηθάω στη μελέτη. Έχει γίνει ένα πολύ καλό κι ευγενικό παιδί.
"Όταν μεγαλώσεις, να γίνεις γιατρός για να με γιατρεύεις που θα είμαι πολύ γριά και άρρωστη", του λέει σε μια στιγμή η μητέρα μου.
"Θα γίνω ποδοσφαιριστής, θα έχω πολλά λεφτά και θα φέρνω γιατρούς για να σε κάνουν καλά!" της απαντάει ο Χάρης.

* * * *

Τρίτη, 10 Νοεμβρίου 2015

Αυτές τις μέρες (δεδομένου ότι έχουμε ήδη λάβει τη σύνταξη αναδρομικά), η αδελφή μου έχει ξοδέψει γύρω στα 450 ευρώ για να αγοράσει καινούργια έπιπλα για το δωμάτιο του Χάρη. Ο Γιάννης προτίθεται να το βάψει κι εγώ θα του χαρίσω ένα ωραιότατο χαλί, σχετικά καινούργιο και φρεσκοπλυμένο. "Ένα τόσο καλό παιδί να μην έχει δικό του δωμάτιο; Ακόμη και τα πιο φτωχά σήμερα έχουν το δωμάτιό τους!" λέει η Αλίκη, πολύ σωστά.

Ελπίζω μονάχα το νέο δωμάτιο του παιδιού να μην καταντήσει αποθήκη, όπως το νηπιακό του δωμάτιο: ήταν ωραίο, με μοντέρνα χαρούμενα έπιπλα, ωστόσο οι καλοί του γονείς γρήγορα το μετέτρεψαν σε αποθήκη, όπου δεν χωρούσε να περάσει ούτε μύγα από τις παλιατσαρίες που στοίβαζαν εκεί μέσα...

Παρασκευή, 13 Νοεμβρίου 2015

Σήμερα ολοκληρώθηκε το δωμάτιο του Χάρη· αφού το έβαψε ο Γιάννης, τοποθετήσαμε μέσα τα καινούργια του έπιπλα: ένα μοντέρνο κρεβάτι με βάση, ένα λευκό γραφείο/βιβλιοθήκη, μια παλιά καρέκλα που έβαψε η αδελφή μου με χαρούμενα χρώματα, ένα δικό μου ασπρογάλαζο χαλί φρεσκοπλυμένο, αυτοκόλλητα με τον Τουίτυ και τα Στρουμφ

στη ντουλάπα, ωραία μαξιλαράκια, καλάθι αχρήστων με τον Σπάιντερ Μαν, μοντέρνες λευκές κουρτίνες μπροστά στο παράθυρο.

... Μέχρι που η Αλίκη άνοιξε το παράθυρο του δωματίου και της ήλθε μια φοβερή μπόχα στη μούρη! Ο λόγος: η Φλόσυ, το νέο κουτάβι που πρόσφατα απέκτησε ο Γιάννης (όλα τα 'χαμε, αυτό μας έλειπε), συνηθίζει να κάνει τις ανάγκες της εκεί πίσω· όμως, κανένας δεν καθαρίζει και ως αποτέλεσμα το σκατό έχει φθάσει το μισό μέτρο! Είδε κι έπαθε η αδελφή μου να καθαρίσει το μπαλκόνι από τις σκυλοκουράδες!

Τέλος πάντων, κάποια στιγμή τελείωσε κι αυτό, οπότε όλα ήταν έτοιμα και λαμπερά. Το απόγευμα περιμέναμε να έλθει ο Γιάννης από τη δουλειά για να καμαρώσει κι αυτός το ωραίο δωμάτιο του γιού του, όμως εκείνος μας πήρε τηλέφωνο κατά τις έξι και αλαφιασμένος μας ρωτούσε αν υπάρχει καμιά τράπεζα ανοιχτή τέτοια ώρα! “Τι συμβαίνει, Γιάννη;” τον ρωτούσαμε εμείς ανήσυχοι. “Τίποτα, τίποτα”, απαντούσε αυτός βιαστικά.

Εντέλει, όπως μάθαμε λίγο αργότερα, ο κύριος απολύθηκε από τη δουλειά του! Τελευταία στιγμή, αφού είχε τελειώσει τη βάρδια, του ανακοίνωσαν ότι καταργήθηκε η θέση του χειμερινού ναυαγοσώστη! Ο νεαρός ρωτούσε για την τράπεζα επειδή φοβήθηκε μήπως η Εθνική του παρακατήσει τα 4400 ευρώ της αποζημίωσης, καθότι τους χρωστάει ένα κάρο δάνεια.

Φυσικά, απορήσαμε όλοι με τη συγκυρία: Σήμερα ειδικά, που είμασταν όλοι χαρούμενοι για το καινούργιο, πανέμορφο δωμάτιο του παιδιού, βρήκε να απολυθεί ο Γιάννης; “Μην τυχόν και η χαρά είναι ολόκληρη”, παραπονέθηκε η μητέρα μου.

Λεπτομέρεια: Προχθές βρήκα έξω από την πόρτα μας ένα μεγάλο φρέσκο κρεμμύδι με μια περίεργη μακρόστενη τρύπα επάνω: Το κοίταξα προσεκτικά και είδα πως ήταν ξεκάθαρα μαχαιρωμένο μέχρι μέσα. Χωρίς να το σκεφτώ περισσότερο, το πέταξα αμέσως στα σκουπίδια...

Σάββατο, 14 Νοεμβρίου 2015

Όπως πληροφορήθηκε η αδελφή μου μετά από δικό της τηλεφώνημα στο Blue Rose, ο Γιάννης ήταν ένας από τους πέντε ή έξι που απολύθηκαν επειδή η θέση τους καταργήθηκε. Ήταν, όμως, ο μόνος που δεν είχε ειδοποιηθεί πρωτύτερα και ο μόνος που δεν του πρότειναν μια άλλη θέση. Δεν σκοπεύουν να τον έχουν ούτε εποχιακό για το καλοκαίρι, εφόσον τον αποζημίωσαν. Τον έχουν διώξει δια παντός.

Οι λόγοι της απόλυσης: Η εταιρεία δεν ήταν ευχαριστημένη μαζί του, η αξιολόγησή του ήταν D (η χαμηλότερη δυνατή), ενώ συχνά έλειπε από του δουλειά του για μέρες χωρίς σοβαρή δικαιολογία. Πέρυσι, μάλιστα, τους κρέμασε δυο ολόκληρους μήνες μέσα στο καλοκαίρι επειδή ο κύριος μεγαλοπιανόταν κι έτρεχε σε ύποπτες -αλλά μάλλον επιζήμιες- δουλειές από το πρωί ως το βράδι! *Τότε είχε γλυτώσει στο τσακ την απόλυση. Γιατί όχι και τώρα;*

“Ξέρεις από τι δουλειά έφυγε; Άσυλο ήταν εκεί μέσα, δεν υπάρχουν πουθενά τέτοιες δουλειές”, εξηγεί η Αλίκη. “Έπαιρνε 800 ευρώ το μήνα, χωρίς καμία καθυστέρηση ποτέ, συν τα ένσημά του, εύκολη δουλειά, κανένας δεν του κόλλαγε. Ας πάει τώρα αλλού, να μη τον πληρώνουν, να του τρώνε τα ένσημα και να τον βρίζουν όλη μέρα!”

Δευτέρα, 16 Νοεμβρίου 2015

Όσο για τον πρωταθλητή μας, τον Θανάση, με πολλή σοβαρότητα και βαρύγδουπο ύφος ο κύριος δηλώνει ότι τώρα σηκώνει απίθανα κιλά στο body building, όπως πιέσεις πάγκου με 720 κιλά στα πόδια!

“Ξέρετε γιατί τα καταφέρνω εγώ;” μας κάνει αναψοκοκκινισμένος.

“Γυμνάζεσαι σκληρά, παίρνεις και διάφορες ουσίες...” απαντά η μαμά.

“Συμπληρώματα διατροφής και αναβολικά παίρνουν κι άλλοι, όμως δεν σηκώνουν ούτε το ένα τέταρτο απ' όσα σηκώνω εγώ” αντιλέγει, καμαρώνοντας σαν γύφτικο σκεπάρνι. “Για την ακρίβεια, εγώ τώρα παίρνω μονάχα τεστοστερόνη, ενώ οι άλλοι

παίρνουν τέσσερις ή πέντε άλλες ουσίες! Εκείνοι, όμως, κάθε Σάββατο βγαίνουν, ξενυχτάνε και πίνουν, ενώ εγώ έχω τέσσερα χρόνια να βάλω αλκοόλ στο στόμα μου!”
“Και πάλι, αυτά τα κιλά δεν δικαιολογούνται με τίποτα”, του κάνω -για να μην του πω ότι είναι αφύσικο να σηκώνει ένας άνθρωπος τέτοια βάρη.
“Επιπλέον, εγώ πριν πάω γυμναστήριο οραματίζομαι πρώτα ό,τι είναι να κάνω. Επίσης, φροντίζω να αποδίδω πάντα στο 100% των δυνάμεών μου, συγκεντρώνομαι σε ό,τι κάνω, δεν μετακινώ απλώς τα σίδερα όπως κάνουν οι άλλοι!”
“Δηλαδή, σηκώνεις τα κιλά με ψυχοκίνηση!” του λέω μεταξύ αστείου και σοβαρού.
Ο Θανάσης μισογνέφει καταφατικά και συνεχίζει: “Θέλω να πάω να δω και τον αθλητικό ψυχολόγο της σχολής, όμως αυτός με αποφεύγει...”
“Και πώς θα σε βοηθήσει αυτός;” απορώ.
“Θα με βοηθήσει να ξεπεράσω τα όρια των δυνατοτήτων μου!”
“Δηλαδή;”
“Θα μου το υποβάλλει μέσω ύπνωσης (!) Ο ψυχολόγος θα με υπνωτίσει και θα μου υποβάλλει συγκεκριμένες εντολές, έτσι ώστε να καταφέρω να ξεπεράσω τα όριά μου και να γίνω ακόμα καλύτερος!”

Σαφώς, τα ανωτέρω μπορεί να είναι παραμύθια, όμως έχω την αίσθηση ότι τουλάχιστον ένα μέρος από αυτά αληθεύει. Ακόμη και τα μισά κιλά να σηκώνει ο ανηψιός απ' όσα λέει, πάλι αφύσικο είναι. Δεν αποκλείεται να παίζει και καμιά ύπνωση στη μέση, ή κάποια άλλη "εξωτική" μέθοδος επίτευξης υπεράνθρωπων επιδόσεων. Υποψιάζομαι πως ο Master Nassos ανακατεύεται σε πολύ χοντρά κόλπα, μα εφόσον δεν έχω περισσότερα στοιχεία, δεν μπορώ να προχωρήσω σε υποθέσεις...

Σκυλολατρεία: Στον σύγχρονο δυτικό κόσμο ο σκύλος θεωρείται ιερό ζώο – πρόκειται για την κρυφή θρησκεία της ανθρωπότητας. Ενδεικτικά παραδείγματα:

α) Μια μέρα, ενώ η οικογένεια Ξιφαρά καλοπερνούσαν στη βιλάρα της Φανής στη Σαρωνίδα, ένας από τους δέκα

σκυλάραπες του υποστατικού κυνήγησε κι έριξε κάτω τη μικρή Θεώνη. Το θηρίο θα κατασπάραζε τη μικρή αν δεν προλάβαιναν οι μεγάλοι να την γλυτώσουν. Στο τέλος, όμως, αντί να περιορίσουν κάπως το σκυλί, μάλωσαν την πιτσιρίκα:

"Αν δεν πείραζες το σκυλί, δεν θα σε κυνηγούσε!" της είπε ο κατά τ' άλλα υπερπροστατευτικός πατέρας.

"Μα εγώ μόνο το χάιδεψα!" παραπονέθηκε η μικρή.

"Είδες; Εσύ φταις! Αυτό το σκυλί δεν πρέπει να το χαϊδεύεις, είναι άγριο!"

Κι επειδή είναι άγριο δικαιούται να κατασπαράσσει παιδιά! Ωραία (σκυλολατρική) λογική...

β) Πρόσφατα η Ζέτα (η μεγάλη αδελφή της Μάντυ, εδώ και πέντε χρόνια ζει στην Αμερική) προθυμοποιήθηκε να θυσιάσει ένα μεροκάματο και μπόλικο χρήμα για τον σκύλο της: Επειδή έσπασε το πόδι του, η κυρία πήρε άδεια από τη δουλειά της, οδήγησε τέσσερις ώρες για να τον πάει σε ειδικό νοσοκομείο ζώων, έσκασε 2000 $ στον χειρούργο, και μετά οδήγησε άλλες τέσσερις ώρες για να επιστρέψει στο σπίτι της. Ωστόσο, δεν χαλαλίζει ούτε τα μισά χρήματα για να έλθει το καλοκαίρι στην Ελλάδα να δει τους γονείς της...

γ) Στις προάλλες πήγα βραδινή βόλτα με τον Γιάννη και τον Μαξ. Στο δρόμο έτυχε να συναντήσουμε τον Λάμπη. Μόλις μας είδε, ο Λάμπης πετάχτηκε έξω από το αμάξι κι άρχισε να χαριεντίζεται και να φιλάει περιπαθώς το σκυλί, φωνάζοντας υστερικά: "Τιιιι παιδίιιιι είναι αυτόοοο; Το παιδίιιιι μου! Αυτό είναι το παιδίιιι μου!" και δως του φιλιά και χάδια στο ψοφόσκυλο επί είκοσι λεπτά τουλάχιστον. Σε μας δεν μίλησε παρά ελάχιστα. Αμφιβάλλω αν ο κύριος έχει χαϊδολογήσει ποτέ έτσι τα παιδιά του...

δ) Η αδελφή μου συνήθως επιστρέφει από τη δουλειά τα ξημερώματα αλλά συχνά αδυνατεί να κοιμηθεί επαρκώς εξαιτίας των καταμεσονύχτιων ουρλιαχτών του Μαξ. Ωστόσο δεν βαρυγκομάει ποτέ, ισχυρίζεται ότι "δεν γαβγίζει ο Μαξ, άλλο σκυλί είναι", και πολύ πρόθυμα σηκώνεται νωρίς το πρωί για να πάει βόλτα το σκύλο τριγύρω στο τετράγωνο. Πιο μακριά δεν τον πηγαίνει ποτέ επειδή είναι εξαιρετικά ανυπάκουος,

αδυνατεί να περπατήσει ίσια, την τραβολογάει από δω κι από κει και η Αλίκη τρέμει από φόβο μήπως της ξεφύγει πουθενά (πού τέτοια τύχη...).

ε) Εδώ και κανένα τρίμηνο έχει αποκτήσει και ο Γιάννης ένα θηλυκό σκυλί, τη Φλόσυ – προφανώς ζήλεψε από τον αδελφούλη του, που κουβάλησε τον Μαξ. "Αν πάρω σκυλί, θα το φροντίζεις;" ρώτησε πρώτα την Αννέτα. Εκείνη, φυσικά, ούτε που διαννοήθηκε να του πει "όχι" από φόβο μήπως ο μέγας εραστής την πετάξει έξω με τις κλωτσιές. Ως πρόσφατα κρατούσαν τη σκύλα μέσα στο σπίτι, εδώ και κανένα μήνα την έχουν βγάλει στο πλαϊνό μπαλκόνι, δηλαδή ακριβώς πάνω από την κρεβατοκάμαρά μου. Το θέμα είναι πως όλη μέρα το κουτάβι κλαίει σαν παλαβό. "Δεν είναι η Φλόσυ που κλαίει, είναι άλλο σκυλί από τη διπλανή πολυκατοικία", ισχυρίζεται η αδελφή μου -ψέμα, φυσικά· το έχω ελέγξει. Επιπλέον, το σκυλί κάνει τις ανάγκες του στο μπαλκόνι, μυρίζει απαίσια και τα κάτουρα συχνά τρέχουν στη σκάλα -όπως γινόταν κάποτε με τον Λόκι. Η αδελφή μου δυσανασχετεί με τη μπόχα και τη βρώμα, όμως δεν βλέπω τίποτα να γίνεται.

στ) Αντιθέτως, η υπόθεση ήδη κλιμακώνεται αφύσικα: Όταν οι Μαρκάκηδες καθαρίζουν τα σκυλιά, οι ακαθαρσίες τρέχουν μαζί με τα νερά μέχρι έξω στο πεζοδρόμιο και σοροκαλίζουν όλα μπροστά από την εξώπορτα! Στην αρχή νομίζαμε ότι τα λύμματα προέρχονται μόνο από τη διπλανή πολυκατοικία (διαθέτουν κι αυτοί ουκ ολίγα σκυλιά), όμως γρήγορα διαπιστώσαμε ότι αρκετά βρωμόνερα χύνονται και από τη δική μας υδρορροή!

Το σκυλί του Γιάννη είναι φοβερά νευρικό και ανεξέλεγκτο, χοροπηδάει συνεχώς τρέμοντας, μπερδεύει τα πόδια του, ενίοτε πηδάει και πάνω από τον συρμάτινο φράκτη που είναι ένα μέτρο ψηλό! Ακόμη, πατάει τις κουράδες του και τις λυώνει, οι ακαθαρσίες καταλήγουν μαζί με το νερό στην αυλή κι από κει μαζεύονται έξω από την πόρτα μας! Βρωμάει σαν βόθρος, η μπόχα είναι κάτι το απερίγραπτο, θα πάθουμε καμιά χολέρα! Επίσης, η σκύλα πάει και κατουράει στο πίσω μπαλκόνι, οπότε τα κάτουρα τρέχουν στην πίσω αυλή μας! Τα

σφουγγαρίζω αλλά η μυρωδιά από πάνω δεν φεύγει! Σκατά μπροστά και κάτουρα πίσω! "Ό,τι κακό και ανάποδο, σε μας έρχεται και κολάει!" λέει η μάνα μου κι έχει δίκιο.

Έχω προσπαθήσει να απομακρύνω τα λύμματα μπροστά στο πεζοδρόμιο με νερό, μα αυτό απλά χειροτερεύει τα πράγματα. Δυο ή τρεις φορές τα έχω μαζέψει με σκούπα και φαράσι, όμως η μπόχα παραμένει, άλλωστε μετά από λίγες ώρες το σκατολόι είναι το ίδιο. "Από πού να προστατευτείς εδώ μέσα" λέει η Θεώνη, που έχει κατανοήσει την κατάσταση. "Από τους ανθρώπους; Ή από τα σκυλιά;"

Δεν ξέρω πώς το καταφέρνουν αυτό οι Μαρκάκηδες, μα έχουν πάντοτε τα πιο υστερικά σκυλιά: Όπως κάποτε, με το μαλάκα το Λόκι, έτσι και τώρα δεν υπάρχουν τριγύρω πιο ενοχλητικά ζώα από τα δικά μας. Πολλά άλλα σκυλιά ακούγονται, όμως μόνο των Μαρκάκηδων ουρλιάζουν διαρκώς, ιδίως στις ώρες κοινής ησυχίας! Βέβαια, τα σκυλιά μοιάζουν με τα αφεντικά τους: Όταν το αφεντικό είναι τρελό, και το σκυλί του θα είναι τρελό...

Βασικός μηχανισμός του Πλέγματος: Το Καλό επικρατεί στην αρχή, μόνο για λίγο. Ύστερα υποχωρεί σταδιακά, μέχρι που εξαφανίζεται και στη θέση του αναπτύσσεται το Κακό. Αυτό, όμως, δεν υποχωρεί ποτέ· διογκώνεται και κατακλύζει τα πάντα, λεπτό με λεπτό. Για παράδειγμα, στη γειτονιά μου κάποτε υπήρχε ησυχία. Ύστερα άρχισε να υπάρχει κάποια φασαρία από τις πολυκατοικίες που χτίστηκαν στις αρχές της δεκαετίας του '90. Έκτοτε επικρατεί αφύσικη διαρκής ηχορύπανση (μουσικές, σκυλιά, φωνές, ποδοβολητά κλπ), η οποία όσο πάει χειροτερεύει, παρά τις πρόσκαιρες υποχωρήσεις του φαινομένου.

Στο εξής, λοιπόν, ο ηχητικός πόλεμος θα επιδεινώνεται διαρκώς, παίρνοντας διάφορες απίθανες μορφές. Αυτή την εποχή έχω ν' αντιμετωπίσω ακατάπαυστα στερεοφωνικά γαβγίσματα που αντηχούν συνεχώς από κάθε κατεύθυνση. Ήδη γύρω από το σπίτι μου έχουν μαζευτεί καμιά τριανταριά βρωμόσκυλα που ουρλιάζουν στεντόρια νύχτα-μέρα.

Πρόβλεψη: Η κατάσταση θα επιδεινωθεί ακόμη περισσότερο στο μέλλον. Για παράδειγμα, κάποια στιγμή η Φλόσυ και ο Μαξ θα γίνουν ζευγάρι, οπότε θα γεννηθούν καμιά δεκαριά σκυλάκια, τα οποία (φυσικά) οι Μαρκάκηδες δεν θα θέλουν να ξεφορτωθούν. Χώρια πόσα ακόμη σκυλιά θα μαζευτούν στις γύρω πολυκατοικίες...

Πιθανοί τρόποι δράσης: Ο ηχητικός πόλεμος είναι ένα χρόνιο πρόβλημα, το αντιμετωπίζω εδώ και 18 χρόνια τουλάχιστον και δεν δείχνει σημάδια ύφεσης -μάλλον το αντίθετο. Εκείνο που χρειάζεται είναι μια ριζική, οριστική λύση, Θα μπορούσα να αγοράσω ένα τροχόσπιτο και να το εγκαταστήσω σ' έναν ήσυχο δρόμο· αλλά το πιο ιδανικό θα ήταν να ηχομονώσω το δωμάτιό μου! Δεδομένου ότι εγώ ασχολούμαι κυρίως με πνευματικές εργασίες (διαλογισμοί, γράψιμο, διάβασμα) χρειάζομαι απαραιτήτως έναν τέτοιο χώρο – όπως οι μουσικοί, που χρειάζονται ένα στούντιο! Αυτή τη δουλειά έπρεπε να την είχα κάνει 20 χρόνια πριν, τότε που εκτελούσα καθημερινά πολύπλοκες τεχνικές διαλογισμού και ονειρέματος. Είναι γνωστό, άλλωστε, ότι όσοι ασχολούνται με τέτοια πράγματα στο τέλος καταλήγουν σε κάποιο άσραμ προκειμένου να είναι μακριά από την ηχορύπανση και τους περισπασμούς της πόλης.

Εγώ δεν είμαι διατεθημένη να πάω σε άσραμ, οπότε καλό θα ήταν να φτιάξω ένα δικό μου *καταφύγιο* εδώ, στο σπίτι μου! Σκέφτομαι, μάλιστα, μήπως σκάψω ένα υπόγειο δωμάτιο με ηχομονωμένο ταβάνι: Στοιχίζει περίπου το ίδιο ή λιγότερο από την ηχομόνωση του τωρινού υπνοδωματίου μου, ενώ εξοικονομεί και χώρο. Τελικά, καταλήγω να σκέφτομαι για *καταφύγιο,* εφόσον σε όλη μου τη ζωή αντιμετωπίζω έναν ασίγαστο, αδυσώπητο πόλεμο σε όλα τα μέτωπα...

Το θέμα δεν είναι μόνο η λύση ενός προβλήματος. Είναι και η εκπλήρωση ενός σημαντικού ονείρου: Ανέκαθεν ονειρευόμουν να βιώσω την απόλυτη ησυχία -αυτή είναι η υπέρτατη εμπειρία για μένα! Δεν με ενδιαφέρουν πια τα ταξίδια, ούτε οι έξοδοι με προβληματικές φιλενάδες, ούτε να μου σπάει τα νεύρα ένας γκόμενος που έτσι κι αλλιώς δεν βρίσκω. Ένα

πράγμα επιθυμώ διακαώς εδώ και χρόνια, κι αυτό είναι η μακαριότητα της απόλυτης ησυχίας. Όμως, αυτό θα στοιχίσει πολλά χρήματα και δεν ξέρω κατά πόσον το αποτέλεσμα θα είναι ικανοποιητικό...

Η τελική απόφαση: Όπως και να 'χει, κρίνω ότι έχει έλθει ο καιρός να χτυπήσω το κακό στη ρίζα του και καταλήγω, όπως πάντα, στα 2Φ *(Φυγή ή Φόνος).* Αν το πρόβλημα του ηχητικού πολέμου το είχε ένα άλλο άτομο και ζητούσε τη γνώμη μου, εγώ τι συμβουλή θα του έδινα; Σαφώς, δεν θα του έλεγα να αγοράσει τροχόσπιτο και να το κοτσάρει σε κάποιον παράδρομο μακριά από το σπίτι του (όπως σκεφτόμουν κάποτε), για τους εξής λόγους: i) Το τροχόσπιτο δεν εγγυάται καμιά ησυχία εφόσον ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να έλθει κοντά σου ανά πάσα στιγμή, τυχαία ή καθόλου τυχαία. ii) Μέσα στο τροχόσπιτο δεν μπορεί να κάνει κάποιος πολλά πράγματα, εφόσον δεν έχει ηλεκτρικό ρεύμα. iii) Είναι πολύ πιθανό να δημιουργηθούν προβλήματα με τρελούς περαστικούς ή γείτονες: "Πάρ' το από δω, μας ενοχλεί, μας κόβει τη θέα", ή να το γεμίσουν χαζά γκράφιτι, ή να το καταστρέψουν επειδή έτσι τους αρέσει.

Όσο για την ηχομόνωση, μετά από έρευνα που έκανα στο διαδίκτυο έχω διαπιστώσει ότι είναι μάλλον χαμένη υπόθεση: Κοστίζει πανάκριβα, ο μηχανικός ζητά 1000 ευρώ με το "καλημέρα σας" για να εκτιμήσει τον χώρο, ενώ η κατασκευή μπορεί να στοιχίσει πολλές χιλιάδες ευρώ και το αποτέλεσμα θα είναι μάλλον αμφίβολο!

Επιπλέον, τώρα δεν μιλάμε για ένα οποιοδήποτε άτομο αλλά για μένα! Πόσο σοφό είναι να χαλάσω *εγώ* 3-6000 ευρώ για μια λύση φυγής (αγορά τροχόσπιτου, ηχομόνωση δωματίου, κατασκευή υπογείου) που πιθανότατα δεν θα έχει το επιθυμητό αποτέλεσμα, ενώ θα με εκθέσει στην οικογένεια και στους γείτονες, χώρια η ταλαιπωρία και η φασαρία;

Το βασικό πρόβλημα εδώ είναι τα σκυλιά των ανηψιών, καθώς και όποιο άλλο κοπρόσκυλο τύχει να βρεθεί αρκετά κοντά στο σπίτι ώστε να μου σπάει τα νεύρα. Τα κωλόσκυλα δημιουργούν το πρόβλημα, αυτά πρέπει να φεύγουν από τη μέση! Για λίγο καιρό, λοιπόν, θα σημειώνω πόσο συχνά και για

πόση ώρα ενοχλούμαι από δαύτα. Αν διαπιστώσω ότι ουρλιάζουν υπερβολικά πολλές ώρες, ιδίως το μεσημέρι ή τη νύχτα, τότε θα αναλάβω δράση: Θα ψάξω να βρω κάποιο φυτοφάρμακο -μάλλον αρσενικό, που δεν έχει χρώμα ούτε οσμή και δεν ανιχνεύεται, όπως έχω διαβάσει- και όταν έλθει η ώρα θα το χρησιμοποιήσω ανάλογα και προσεκτικά...

Παρασκευή, 20 Νοεμβρίου 2015

Όπως κάθε πρωί, έτσι και σήμερα η θεία Ερμιόνη είναι εδώ και κουβεντιάζουμε για τα αγαπημένα της θέματα: Πόσο παράξενος και ανυπόφορος είναι ο σύζυγός της ο Αλέκος, που αυτή θυσιάστηκε για να τον πάρει, που η αδελφή της δεν κόβει τις λεμονιές πλάι στη μάντρα για να κάνει το χατήρι του Αλέκου, και πόσο δυστυχισμένη είναι αυτή με όλα τούτα.

Από την άλλη, κάθε φορά κομπάζει ότι ο γιος της ο Γρηγόρης εργάζεται σαν σούπερ διευθυντής (δεν έχω καταλάβει τι ακριβώς κάνει, δικό του γραφείο δεν έχει, όλο στο τηλέφωνο μιλάει και πάει ένα-δυο ταξίδια την εβδομάδα) και βγάζει 4000 ευρώ το μήνα τα οποία ο εργοδότης του δίνει στο χέρι, χώρια τα πριμ και τα δώρα, και που του έχει υπογράψει συμβόλαιο για πέντε χρόνια και δεν μπορεί να τον κουνήσει κανένας από εκεί για κανέναν λόγο.

Μας τα πρήζει επίσης σχετικά με το πόσο μεγαλοφυία είναι ο 14χρονος εγγονός της, που πάντα παίρνει 20άρια σε όλα τα μαθήματα, ενώ διαπρέπει στα σπορ και προορίζεται για Ολυμπιονίκης. Υπάρχει και μια 12χρονη εγγονή, για την οποία συνήθως δεν γίνεται κανένας λόγος – καθότι είναι κορίτσι και το μόνο που τους απασχολεί είναι μήπως δεν ψηλώσει αρκετά, ή μήπως παχύνει, ή μήπως πάθει θυρεοειδή, ή μήπως τα δόντια της δεν είναι απόλυτα ίσια.

Παράλληλα, η θεία δεν παραλείπει να μας πετάει σπόντες του τύπου "Εγώ δεν έχω δανειστεί ποτέ λεφτά, πα-πα-πα!" (μόλις της ξεπληρώσαμε τα 300 ευρώ που μας είχε δανείσει το καλοκαίρι) ... "Ο άνδρας μου φοβάται μήπως δεν υπάρχουν λεφτά για την κηδεία του μεθαύριο" (παρά την παχυλή του σύνταξη και τις σεβαστές καταθέσεις του στην τράπεζα) ...

“Όπως ένας που πέθανε πρόσφατα και τα παιδιά του δεν είχαν λεφτά να τον θάψουν” (ξεκάθαρη σπόντα για μας) ... “Μα και η κηδεία του κουμπάρου μια χαρά ήταν, όλα όπως έπρεπε. Κανείς δεν πάει άθαφτος!” κλπ, κλπ, κλπ.

Κάποια στιγμή, η θεία Ερμιόνη παίρνει το σύνηθες γλυκερό της ύφος και λέει: “Βλέπω και μερικές ψυλομύτες εδώ στη γειτονιά, την κόρη του πιλότου ας πούμε, ή τα παιδιά του Τάσου, ή τα δύο από τα τρία παιδιά του Γκίκα, που παρά τα πλούτη τους και την υψηλή τους θέση δεν έχουν κάνει τίποτα στη ζωή τους, ούτε οικογένεια, ούτε παιδιά, τίποτα! Ενώ άλλοι, που ήταν κάποτε φτωχοί, τώρα έχουν καλοπαντρευτεί, έχουν καλές δουλειές και βγάζουν ένα σωρό λεφτά! Γι' αυτό, λέω, τι σημασία έχουν τα πλούτη, η μόρφωση και η θέση, όταν κάποιος δεν έχει μυαλό;”

“Όπως εγώ, δηλαδή, που είμαι κόρη καπετάνιου αλλά δεν έχω πια μόνιμη δουλειά, ούτε έχω παντρευτεί”, της κάνω -δεν άντεξα να κάνω άλλο το μαλάκα.

“Μα δεν εννοώ αυτό, άλλωστε μπορεί εσύ να μην έκανες οικογένεια, όμως έχεις ανήψια, υπάρχουν εγγόνια και δισέγγονο...” πάει να τα μπαλώσει η θεία.

“Ναι αλλά εγώ δεν έχω τίποτα και όλοι με περιφρονούν γι' αυτό! Ξέρω τι λένε όλοι για μένα: Ιδού η κόρη του καπετάνιου, που μας το παίζει και μορφωμένη, έμεινε γεροντοκόρη, χωρίς παιδιά, χωρίς λεφτά, ενώ οι δικές μας κόρες, φτωχές και αγράμματες, τώρα είναι καλοπαντρεμένες, εύπορες και ευυπόληπτες!”

“Δεν έχω ακούσει κανέναν να λέει έτσι...”

“Δεν το λένε ξεκάθαρα αλλά το καταλαβαίνεις ότι έτσι λένε! Μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία καλύτερα να είσαι σήριαλ κίλερ παρά γεροντοκόρη!”

“Μα εσείς δεν είστε όπως η οικογένεια του Τάσου που και τα δυο του παιδιά έμειναν ανύπαντρα! Εσύ έχεις οικογένεια, δεν είναι το ίδιο” επιμένει η θεία.

“Όταν βλέπεις σε μια οικογένεια να μένουν όλα τα παιδιά ανύπαντρα ή όλα τους να πηγαίνουν από το κακό στο χειρότερο, εκεί μέσα έχει πέσει χοντρή μαύρη μαγεία!” παίρνω φόρα και

λέω. Το μετανιώνω αμέσως αλλά είναι πολύ αργά.

Στο σημείο αυτό η θεία χαμογελά πονηρά και λέει: "Όπως η τάδε, που χειρότερη γυναίκα από αυτήν δεν υπάρχει, γι' αυτό βρίσκει διαρκώς στην αυλή της δεμένα μάγια! Οι κόρες της παντρεύτηκαν μεν, όμως και οι δυο γαμπροί της είναι βαριά άρρωστοι και οι συμφορές τους βρίσκουν οικογενειακώς η μία μετά την άλλη! Έχει πάθει τα μύρια κακά αυτή η γυναίκα, όμως μυαλό δεν βάζει!"

"Κάνει μάγια αυτή;" ρωτώ -δεν κατάλαβα το σκεπτικό.

"Όχι, αυτή τα βρίσκει, άλλοι της κάνουν τα μάγια επειδή αυτή είναι η πιο κακή γυναίκα που υπάρχει! Γι' αυτό και παθαίνει ό,τι παθαίνει!"

Σα να μη μας τα λες καθόλου καλά, θείτσα...

"Τα πράγματα δεν είναι καθόλου έτσι", απαντώ ψύχραιμα. "Τα μάγια δεν επηρεάζουν τους κακούς ανθρώπους, επειδή οι δαίμονες δεν πειράζουν τους δαίμονες. Το κακό δεν βλάπτει το κακό. Υπάρχουν άνθρωποι που δεν τους πιάνει τίποτα, ούτε κατάρες, ούτε μαγεία, επειδή ακριβώς είναι σατανικοί και ο σατανάς δεν πειράζει τους σατανάδες!"

Κάπου εδώ η θεία το βουλώνει, συμφωνώντας μάλλον απρόθυμα. Πάντως, άλλη φορά θα έχω το νου μου να μην ξαναμπώ σε τέτοιες συζητήσεις: Ποτέ δεν ξέρεις αυτά που λες σε τίνος αυτιά καταλήγουν τελικά. Στο εξής, όταν η κουβέντα παίρνει μια τροπή που δεν μου αρέσει, απλά θα σηκώνομαι και θα αποχωρώ αξιοπρεπώς...

Δευτέρα, 30 Νοεμβρίου 2015

☺ Το απόγευμα πηγαίνω και παίρνω τον Χαρούλη από το σχολείο. Ο μικρός παραπονιέται ότι φέτος οι δάσκαλοι δεν αφήνουν τα παιδιά να παίζουν με μπάλες στο διάλειμμα για να μη χτυπάνε. Τουλάχιστον, έχει ήδη ξεκινήσει προπόνηση στην Ακαδημία Ποδοσφαίρου που πήγαινε και πέρσι.

"Σίγουρα δεν υπάρχει καλύτερος παίκτης από σένα εκεί", του κάνω αστεία.

"Υπάρχουν, πολλοί μάλιστα!"

"Σοβαρά; Κακό αυτό!"

“Όχι, είναι καλό!”
“Μπα; Και γιατί;”
“Επειδή όταν υπάρχουν κι άλλοι παίκτες καλύτεροι από μένα, η ομάδα μου θα κερδίζει! Αλλά κι εγώ θα μαθαίνω απ' αυτούς!”

Άλατις ο πιτσιρίκος! Αυτό θα πει ομαδικό πνεύμα κι έλλειψη εγωισμού! Μονάχα όταν παίζει με μένα χαλάει τον κόσμο για να κερδίζει πάντα με πολλά γκολ διαφορά! “Αυτά που κάνει με σένα δεν τολμάει να τα κάνει πουθενά αλλού, γι' αυτό όλο σε κυνηγάει να παίξετε”, μου εξηγεί η μητέρα μου.

Αργότερα, στο σπίτι, καθόμαστε και ακούμε τον Μαξ και τα υπόλοιπα σκυλιά τριγύρω που ουρλιάζουν στεντόρια με τις ώρες -όπως κάθε μέρα.
“Συνεχώς το ίδιο λέω μα θα το ξαναπώ, γιατί είναι αφύσικο”, λέω στη μαμά. “Αυτό που γίνεται με τα κωλόσκυλα εδώ γύρω μας, δεν γίνεται πουθενά, σε καμιά άλλη γειτονιά Αθηνών και Πειραιώς!”
Τότε πετάγεται ο μικρός και λέει: “Αυτό συμβαίνει γιατί πάνε όλοι μαζί και αγοράζουν όμοια σκυλιά που γαβγίζουν όλα το ίδιο πολύ και δυνατά! Αυτό το κάνουν επίτηδες, επειδή γιατί θέλουν να ενοχλούν κάποιον, κι επειδή δεν μπορούν να φωνάζουν και να ενοχλούν οι ίδιοι, βάζουν το σκυλί τους να φωνάζει!” *Φανταστικό: Παρόλο που είναι μόλις επτά ετών, ο Χάρης έχει πιάσει για τα καλά το νόημα...*

Αργότερα έρχεται η αδελφή μου και συζητάει να πάρει τον Μαξ με το αυτοκίνητο της Λιάνας και να τον παρατήσει σε καμιά εξοχή. Το ίδιο απόγευμα εγώ αποφασίζω να εκτελέσω ένα “πέτρωμα εχθρού”, ως εξής: Πάνω σε λευκό χαρτί γράφω με κεφαλαία γράμματα ΣΚΥΛΟΣ ΜΑΞ ΤΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΑΡΚΑΚΗ, το διπλώνω και το βάζω κάτω από μια επίπεδη πέτρα, μέσα σ' ένα ξύλινο κουτί στην αποθήκη. *Θα δώσω ακόμα μια βδομάδα διορία. Ύστερα θα λάβω άλλα μέτρα...*

Τέσσερις μέρες αργότερα η κατάσταση δεν παρουσιάζει καμία βελτίωση, οπότε αποφασίζω να δοκιμάσω ένα άλλο τελετουργικό ("κάψιμο εχθρού"): Γράφω σ' ένα λευκό φύλλο χαρτί την ίδια φράση, πηγαίνω στην τουαλέτα και κάνω να το κάψω μ' ένα σπίρτο. Ωστόσο, θα χρειαστεί να επαναλάβω τρεις

φορές το κάψιμο γιατί η φωτιά σβήνει στα πρώτα γράμματα! Εντέλει θα τα καταφέρω κρατώντας σταθερή τη φλόγα του σπίρτου πάνω στο χαρτί, παρακολουθώντας συγκεντρωμένα ένα-ένα τα γράμματα να καίγονται. Πετάω το καμένο απομεινάρι μέσα στην τουαλέτα.

Εικόνες του Matrix: Μέσα στο Νοέμβρη έγιναν πολλαπλά τρομοκρατικά χτυπήματα στο Παρίσι από Τζιχαντιστές, οι οποίοι δεν δίστασαν να χτυπήσουν ακόμη και καφετέριες! Το έκαναν επειδή η Γαλλία βομβάρδισε τη Συρία, λένε. Σύνολο εκατοντάδες νεκροί, τρόμος παντού, οι Γάλλοι φοβούνται να βγουν από τα σπίτια τους. Έχουν κλείσει τα σχολεία, οι δημόσιες υπηρεσίες, τα μαγαζιά -δεν ξέρω για πόσες μέρες! Παρόμοια φαινόμενα έλαβαν χώρα και στο Βέλγιο, ενώ όλη η Ευρώπη δέχεται απειλές. Τέτοιο κλίμα φόβου δεν είχε δημιουργηθεί ούτε τότε με την κατάρρευση των δίδυμων πύργων στην Αμερική.

Η Συρία δέχεται ανελέητους βομβαρδισμούς εδώ και αρκετό καιρό, με συμμετοχή μάλιστα της Ρωσίας, χωρίς να έχει καταλάβει κανένας το γιατί. Ως αποτέλεσμα, εκατομμύρια νέοι πρόσφυγες έχουν εισβάλει στην Ελλάδα, όχι μόνο από τη Συρία αλλά και από υπανάπτυκτες περιοχές της Ασίας (μουσουλμάνοι) και δεν ξέρουμε τι να τους κάνουμε.

Στο μεταξύ, η Αμερική απειλεί ότι θα ανακατευτεί παντού για να εξολοθρεύσει τους τρομοκράτες. Παράλληλα, έχει ήδη αναγγελθεί η απαίτηση για νέες ταυτότητες με μικροτσίπ, με πρόσχημα την πάταξη της τρομοκρατίας.

Πρόσφατα η Τουρκία κατέρριψε ένα ρωσικό αεροπλάνο επειδή μπήκε στον εναέριο χώρο της. “Κάναμε το σωστό”, λένε οι Τούρκοι. Δηλαδή, ποτέ πριν στα χρονικά δεν είχε παραβιαστεί ο εναέριος χώρος τους; Κι όταν εκείνοι παραβιάζουν τον ελληνικό εναέριο χώρο και τα μαχητικά τους φθάνουν μέχρι την Αττική, είναι καλά; Φυσικά, η Τουρκία παριστάνει τον κάργα με τις πλάτες της Αμερικής.

Τελικά, μας ψεκάζουν και το λένε ξεκάθαρα: Εξαιτίας της μυστηριώδους επανεμφάνισης της λύσσας (καμιά τριανταριά κρούσματα συνολικά, η μεγάλη πλειοψηφία σε αλεπούδες),

αεροπλάνα θα μας ψεκάσουν με αντιλυσσικό εμβόλιο, λέει. *Πού ξανακούστηκε εμβόλιο εξ ουρανού;* Το πιο περίεργο είναι ότι αν αυτή η ουσία ακουμπήσει κάποιον, αυτός αμέσως κολλάει λύσσα, οπότε πρέπει να προσέχουμε, ξανά λέει. *Προφανώς, περισσότερο κινδυνεύουμε από το εμβόλιο παρά από τις λυσσασμένες αλεπούδες...*

Ακόμη μια φορά, κάτι απροσδιόριστο αλλά πολύ χοντρό παίζεται εις βάρος των λαών. Δεν αποκλείεται όλα τα παραπάνω να αποτελούν προοίμιο του 3ου Παγκοσμίου Πολέμου. Πιθανότατα, όμως, όλα αυτά σκηνοθετούνται ώστε ο κόσμος να τρομάξει και να δεχθεί αδιαμαρτύρητα το τσιπάκι στο χέρι (μάλλον από το 2018) και τη στενή παρακολούθηση της ζωής τους από κάμερες, δορυφόρους και υπερυπολογιστές. Ίσως, όμως, να προετοιμάζουν το έδαφος για κάτι ακόμη πιο απίθανο, για παράδειγμα την επίσημη αποκάλυψη ύπαρξης εξωγήινων και την άφιξή τους στον πλανήτη...

Διαφημιστικά μηνύματα: Εμφανίζεται απαστράπτουσα η Σαρλίζ Θήρον, περπατά κουνάμενη σινάμενη μέσα σ' ένα φημισμένο ιταλικό μουσείο γεμάτο εντυπωσιακά έργα τέχνης, ενώ μια υποβλητική ανδρική φωνή εξ ουρανού αναγγέλλει (περίπου) τα εξής: “Ο παλιός κόσμος ήταν ωραίος αλλά ανήκει στο παρελθόν. Δεν μπορούμε να μένουμε πίσω, πρέπει να προχωρήσουμε μπροστά”. Τότε, ανοίγει στην οροφή ένα μεγάλο άνοιγμα, απ' όπου πέφτει ένα μεταξωτό πανί. Η πανέμορφη (μα σαφώς ερπετοειδής) ηθοποιός το γραπώνει αποφασιστικά και σκαρφαλώνει στα ουράνια, ενώ η υποβλητική φωνή συνεχίζει: “Η μόνη *διαφυγή* είναι προς τα πάνω! Δεν είναι ο παράδεισος· είναι ένα άλλο σύμπαν!” Μόνο στο τέλος αποκαλύπτεται ότι όλο αυτό το ευφάνταστο σενάριο αποτελεί διαφήμιση για το άρωμα J' adore.

Το έχω παρατηρήσει και άλλες φορές: Μέσα από συγκεκριμένες διαφημίσεις δίνονται πολύ έντεχνα μηνύματα προς μυημένους: Στην ανωτέρω διαφήμιση, για παράδειγμα, δίνεται σχεδόν ξεκάθαρα η πληροφορία ότι οι ερπετοειδείς κύριοι του κόσμου προσπαθούν ή έχουν καταφέρει να ανοίξουν

μια δίοδο προς ένα άλλο σύμπαν. Κι εγώ πολύ συχνά έχω την αίσθηση ότι ο σημερινός κόσμος δεν έχει καμία σχέση με τον κόσμο πριν το 2000· πράγματα που περιμέναμε δεν ήλθαν ποτέ, ενώ πράγματα που δεν φανταζόμασταν καν, τώρα αποτελούν την καθημερινή πραγματικότητα. *Σίγουρα, δεν θα 'πρεπε να ασχολούμαι με Ξιφαράδες εγώ τώρα...* Πιθανότατα, λοιπόν, βρισκόμαστε ήδη σε ένα άλλο σύμπαν, όπου οι ερπετοειδείς άρχουν απόλυτα ή οι Ανδρομέδιοι δεν έχουν φθάσει ακόμη...

"***Ξέρουμε τι σκέφτεσαι...***" Περνώ έξω από ένα κατάστημα κινητής τηλεφωνίας "Γερμανός" και παρατηρώ την ανωτέρω φράση που είναι γραμμένη με μεγάλα γράμματα στον πλαϊνό, κατά τ' άλλα άδειο τοίχο. Δεν μοιάζει ακριβώς με διαφήμιση. *Το εν λόγω μήνυμα όπως θέλει κανείς το παίρνει...*

Προάγγελοι

Παρασκευή, 4 Δεκεμβρίου 2015

♠ Ακόμη μια φορά, γύρω στις 5:30 το απόγευμα έρχεται ο Αργύρης επιστρέφοντας από τη δουλειά του και με παίρνει με το αμάξι για να πάμε σπίτι του, όπου θα κάνω μάθημα αγγλικών στις κόρες του. Στα 7-8 λεπτά που διαρκεί η διαδρομή, ακούω τα παρακάτω απίθανα:

"Ο Έλληνας είναι ένα άχρηστο ον, ικανός μόνο για τη μαλακία και... τη μαλακία! Ανάμεσα στη μαλακία και στη μαλακία τι μπορείς να διαλέξεις;" αγορεύει ο Γιάννης όλο οίστρο, με αφορμή έναν τύπο που πάρκαρε σ' ένα πεζοδρόμιο.

"Έλα ντε!" του κάνω.

Λίγο πιο πέρα, κάποιος καθυστερεί για μερικά δευτερόλεπτα να ξεπαρκάρει και ο Αργύρης γίνεται Τούρκος: "Γι' αυτό σου λέω, οι Έλληνες είναι ο πιο άχρηστος, ανίκανος, τεμπέλης λαός πάνω στη γη! Χειρότερη φάρα δεν υπάρχει! Καλά κάνουν οι Γερμανοί και τους πατάνε κάτω!" φωνάζει, ενώ εγώ αδημονώ να φθάσουμε. "Σου λέω, λοιπόν, ότι ο Ελληνάρας δεν καταλαβαίνει, δεν μαθαίνει τίποτα: Να, οι Τούρκοι έριξαν ένα ρωσικό αεροπλάνο και όλοι ανεξαιρέτως οι Ρώσοι αρνούνται τώρα να αγοράσουν τουρκικά προϊόντα! Συντονίζονται οι άνθρωποι, όχι όπως οι Έλληνες που είναι αλαλούμ!"

Και πού ξέρεις, Ρούλη, τι κάνουν όλοι ανεξαιρέτως οι Ρώσοι; σκέφτομαι αλλά δεν λέω τίποτα επειδή δεν έχω όρεξη για αντιπαραθέσεις με τον τρελό.

"Ενώ οι Έλληνες", συνεχίζει εκείνος ακάθεκτος, "είναι ξεφτυλισμένος λαός: Κάθε τόσο οι Τούρκοι παραβιάζουν τον εναέριο χώρο μας και φθάνουν μέχρι την Αττική, αλλά οι Έλληνες τρέχουν σαν χαζοί και αγοράζουν τούρκικα προϊόντα!"

Σοβαρά; Πότε ήταν η τελευταία φορά που είδα τούρκικο προϊόν σε σούπερ μάρκετ;

"Ή βλέπουν εκείνα τα ανεκδιήγητα τούρκικα σήριαλ! Γι' αυτό σου λέω, οι Έλληνες είναι χαμένοι, είναι μόνο για φτύσιμο! Τα

λέω και στα παιδιά μου αυτά, ξέρεις!”
Τα καημένα τα παιδάκια, έχουν μαλάκα πατέρα...

Προφανώς ο κύριος ξεχνάει πως και αυτός είναι Έλληνας, ή νομίζει πως ο ίδιος είναι απλά η μοναδική εξαίρεση που επιβεβαιώνει τον κανόνα. Ο τύπος πάσχει από παρανοϊκή σχιζοφρένεια παραληρηματικού τύπου, είναι μουρλός για δέσιμο, έχει ξεφύγει εντελώς. Ωστόσο, και πάλι αδυνατώ να εξηγήσω αυτό το ασίγαστο μίσος που δείχνει για τους Έλληνες...

“Μα καλά, ρε Αργύρη”, του απαντώ σε μια στιγμή, που δεν αντέχω άλλο να κάνω το βλάκα. “Πώς είναι δυνατόν αυτός ο τόσο άχρηστος λαός να επιβιώνει τόσες χιλιάδες χρόνια; Αυτό δεν μπορώ να το καταλάβω, ξέρεις...”

Για μια στιγμή μόνο, ο Αργύρης μένει κόκκαλο. “Αυτό είναι θαύμα της φύσης!” μου απαντά βιαστικά και ύστερα συνεχίζει το ακατάσχετο παραλήρημά του: “Σύντομα, όμως, οι Έλληνες θα εξαλειφθούν! Είναι θέμα λίγου χρόνου!” καταλήγει αυτάρεσκα.

“Θα το δούμε αυτό” του κάνω, ενώ έχει έλθει επιτέλους η ώρα να κατεβούμε από το αυτοκίνητο.

“Εγώ μπορεί να μη ζω μέχρι τότε!” ξεφυσά ενοχλημένος. “Άλλωστε, τι απομένει πια στους Έλληνες;” συνεχίζει, μόλις μπαίνουμε μέσα στο σπίτι. “Το μόνο που μπορούν πλέον να κάνουν, είναι να πληρώνουν χαράτσια και να φεύγουν...”

Αυτό το τελευταίο δεν το πιάνω αμέσως: *Πού να φεύγουν δηλαδή; Σε άλλες χώρες;*

“Να φεύγουν προς τα πάνω!” εξηγεί ο Αργύρης με μάτια που λάμπουν από ικανοποίηση. *Δηλαδή, ο κύριος εννοεί ότι αργά ή γρήγορα οι Έλληνες θα εξαλειφθούν αυτοκτονώντας ο ένας πίσω από τον άλλον! Κι ενώ τα λέει αυτά, οι κόρες του είναι μπροστά και ακούνε με προσοχή...*

Το μάθημα ξεκινά, όλα βαίνουν ομαλά, όμως εγώ εξακολουθώ να στριφογυρίζω στο μυαλό μου όσα άκουσα πριν από λίγο από τον παλαβό, ώσπου μια ξαφνική ιδέα με κάνει να τιναχτώ επάνω: *Μήπως ο κύριος είναι βαλτός, ως τσιράκι μασονικών κυκλωμάτων, να μου παπαγαλίζει όλα αυτά τα μισελληνικά λογίδρια; Μήπως κάποιοι, που ξέρουν για τις*

έρευνές μου σχετικά με την επιστροφή των Ανδρομεδίων, τον έχουν βάλει να μου μπαίνει επίτηδες ώστε να μου σπάει τα νεύρα, να εκδηλωθώ και να εκτεθώ; Δεν εξηγείται αλλιώς αυτή η ψύχωση του Αργύρη ενάντια στους Έλληνες, ούτε η καταναγκαστική ανάγκη του να την εκφράζει σε μένα ειδικά...

Σάββατο, 5 Δεκεμβρίου 2015

Όσο πάει ο σκύλος τρελαίνεται: Εδώ και τρεις βδομάδες περίπου γαβγίζει διαπεραστικά, στεντόρια, μέρα και νύχτα. Χθες βράδι σηκώθηκα μες τη νύχτα, ώρα 1:30, ενώ το τέρας ούρλιαζε επί δυο ώρες τουλάχιστον κι άρχισα να καταριέμαι τους Μαρκάκηδες, φροντίζοντας να με ακούει η μαμά. Ο Μαξ εξακολούθησε να ωρύεται όλη νύχτα, δεν κοιμήθηκε κανένας μας. Σήμερα το πρωί η μαμά πήρε τηλέφωνο το Νάσο, του παραπονέθηκε ότι ο σκύλος ουρλιάζει ασταμάτητα και ότι πρέπει να φύγει το συντομότερο. Το βράδι η αδελφή μου πήρε το ζώο με το αμάξι της Λιάνας και το άφησε κάπου έξω από το γκολφ, κοντά στο τέρμα των λεωφορείων.

Στις μέρες που ακολουθούν, η αδελφή μου θα ξαναπεράσει μερικές φορές από εκεί και θα δει τον Μαξ να κάθεται ήσυχα μαζί με άλλα δύο σκυλιά. Όλα τους είναι ταϊσμένα και φροντισμένα. Έκτοτε ησυχάζουμε, κι εμείς και ο σκύλος και η γειτονιά: Χωρίς τον Μαξ μπροστάρη, τα υπόλοιπα κοπρόσκυλα δεν χαλάνε τόσο πολύ τον κόσμο. Ηρεμήσαμε, λοιπόν. Να δούμε μέχρι πότε...

Δευτέρα, 7 Δεκεμβρίου 2015

Σήμερα το πρωί, καθώς πηγαίνω στο Internet Cafe, συναντώ στο δρόμο μου εκείνη τη βλαμμένη που όποτε με βλέπει μου φωνάζει από μακριά: "Χαιρετώ την παρθένα!"
"Είσαι πολύ βλαμμένη, το ξέρεις; Είσαι τρελή για δέσιμο!" της κάνω και χτυπώ χαρακτηριστικά το κεφάλι με το δάχτυλό μου.
Εκείνη μου χαμογελά ειρωνικά και μπαίνει στο σπίτι της. Εγώ απομακρύνομαι βιαστικά, νιώθοντας μια άγρια χαρά για το βρισίδι που της έριξα.

☺ Το απόγευμα πηγαίνω και παίρνω τον μικρό από το σχολείο. Επιστρέφοντας, συναντάμε στο δρόμο τον Γιάννη, ο οποίος έχει μόλις γυρίσει από μια δουλειά με το νέο του αυτοκίνητο, που το αγόρασε πριν λίγες μέρες -ενώ είχε ήδη απολυθεί από τη δουλειά του: Είναι ένα ωραίο Opel Astra, σχεδόν καινούργιο, που του στοίχισε μόνον 2500 ευρώ, λέει. Και μια ***σύμπτωση:*** Το αμάξι είναι ασημί κι έχει αριθμό 8526· ίδιο χρώμα και ίδιο αριθμό έχει ένα από τα τέσσερα αυτοκίνητα που υπάρχουν στην αυλή του Αργύρη Ξιφαρά...

Καθώς πηγαίνουμε οι τρεις μας στο σπίτι, ο Χαρούλης παραπονιέται για τα πόδια του που πονάνε τελευταία, μάλλον επειδή όταν παίζει ποδόσφαιρο συνεχίζει να πέφτει και να σέρνεται κάτω κάθε λίγο και λιγάκι.

"Ο προπονητής είπε να μην παίξει καθόλου ποδόσφαιρο μέχρι αύριο, ώστε να μπορεί να αποδώσει σωστά με την ομάδα του. Αν δω ότι παίζει καλά θα του αγοράσω καινούργια αθλητικά παπούτσια. Αν δεν παίζει καλά, αντί αθλητικά παπούτσια θα του πάρω μπαλαρίνες και θα τον γράψω στο μπαλέτο!" κάνει ο Γιάννης μεταξύ αστείου και σοβαρού.

"Εγώ δεν θα πάω στο μπαλέτο!" διαμαρτύρεται ο μικρός.

Αργότερα έρχεται και τον παίρνει η μητέρα του, διακόπτοντας το παιγνίδι με τελίτσες που παίζουμε. Ο μικρός είναι όλο τσαντίλα επειδή δεν έχει προφτάσει να μου πάρει τη ρεβάνς.

"Θα πας σε πάρτυ γενεθλίων σήμερα, Χάρη!" του υπενθυμίζει η Μαρίνα.

"Πάρτυ; Και πότε θα κάνω τα μαθήματά μου;" απαντά ο μικρός όλο ανησυχία.

Σίγουρα, ο Χαρούλης είναι ο πιο υπεύθυνος άνδρας στην οικογένεια...

Τρίτη, 8 Δεκεμβρίου 2015

♠ Τη συνηθισμένη ώρα περνά ο Αργύρης για να με πάρει με το αμάξι του. Μόλις στρίβουμε στο πρώτο στενό, βλέπει κάποιον που προσπαθεί να παρκάρει· τον κοιτάζει ειρωνικά και αρχίζει: "Να τα πάλι! Ο Ελληνάρας κάνει ό,τι του κατέβει, δεν

έχει μυαλό!” Αντί για απάντηση, αυθόρμητα κοιτάζω προς τα πάνω· ο Αργύρης το αντιλαμβάνεται, ξεχνάει αμέσως τους Έλληνες και μου γυρίζει το φύλλο: “Αααα, ξέρεις, εγώ δεν είμαι τρελός! Μερικοί λένε ότι είμαι γραφικός, αλλά δεν είμαι γραφικός, εγώ είμαι λογικός!” *Γραφικός εσύ; Μόνο γραφικός δεν είσαι, καημένε, τραγικός είσαι!* συλλογίζομαι. “Ό,τι λέω εγώ Υβόννη, είναι απόλυτα λογικό”, συνεχίζει με αυτάρεσκο γελάκι. “Δέκα σαν εμένα να υπήρχαν στην Ελλάδα, η χώρα δεν θα είχε φθάσει σε αυτό το σημείο!” *Σαν εσένα αποκλείεται να υπάρχει άλλος σε ολόκληρη την υφήλιο*, σκέφτομαι.

Η κούρσα συνεχίζεται σχετικώς ομαλά, όσο ομαλή μπορεί να είναι μια συνύπαρξη έστω λίγων λεπτών με τον Αργύρη, καθώς φροντίζει (όπως πάντα) να αντιτάσσει ένα ηλίθιο “όχι” στην παραμικρή κουβέντα που θα τολμήσω να πω. Κάποια στιγμή, με δική του πρωτοβουλία πιάνουμε κουβέντα για το τζόκερ, που αυτή τη φορά μοιράζει έντεκα εκατομμύρια ευρώ. Ο Αργύρης υποστηρίζει με πάθος ότι αν στην ηλικία που είμαστε κερδίσουμε τόσα χρήματα δεν θα προλάβουμε να τα ξοδέψουμε, οπότε θα μας είναι άχρηστα. Το λέει και το ξαναλέει, οπότε σε μια στιγμή του κάνω:
“Ας τα κερδίσουμε, και θα δούμε τι θα τα κάνουμε!”
“Ναι, θα τα ξοδέψουμε στην άλλη ζωή! Ώρε, τρέλλα!” αναφωνεί θριαμβευτικά.
Μου παίρνει λίγα λεπτά μέχρι να συνειδητοποιήσω πως ο τύπος μόλις βρήκε την ευκαιρία να με αποκαλέσει τρελή...

Φαντάζομαι πως με κάτι τέτοια κόλπα ο τύπος καταφέρνει να μειώνει συνεχώς και τη σύζυγό του: “Αν τύχει να αρρωστήσουν τα παιδιά, ο Αργύρης με φωνάζει "σκύλα" και με κατηγορεί ότι δεν τα φροντίζω αρκετά” ... “Δεν ξέρεις τι κρύβεται πίσω από ένα γάμο, Υβόννη! Γι' αυτό σου λέω, μια χαρά είσαι όπως είσαι!” ... “Το μόνο θέμα είναι πως θα πρέπει να φροντίσεις εσύ τους γέρους γονείς σου!” μου έλεγε πρόπερσι η γυναίκα του η Κορίνα, όταν με πηγαινόφερνε εκείνη. Τότε δεν την είχα καταλάβει, επειδή εγώ (όπως και όλος ο κόσμος) θεωρούσα τον Αργύρη ιδανικό σύζυγο. Ο κύριος φροντίζει να παίζει αυτό το θέατρο πολύ καλά. Πάντως, θυμάμαι ότι ακόμη

και όταν με πηγαινόφερνε η Κορίνα συχνά με έπιανε ζαλάδα μέσα στο αμάξι. Η κυρία μιλάει πολύ αλλά σίγουρα δεν έχει σχέση με την παράνοια του άνδρα της. *Όμως, τι ακριβώς συμβαίνει μέσα σε αυτό το αμάξι;*

Το μάθημα εκτυλίσσεται ήρεμα, σε γενικές γραμμές δεν έχω πρόβλημα με τα κορίτσια. Ωστόσο, βρίσκω ότι έχουν αρχίσει να αποκτούν την παρανοϊκή νοοτροπία του πατέρα τους: Οι δεσποινίδες αδυνατούν να δεχτούν ότι έχουν κάνει ένα-δυο λάθη στο διαγώνισμα που τους έβαλα σήμερα, οπότε θα πάρουν 98-99% αντί 100%...

"Έκανα λάθος; Πού; Αποκλείεται!" κάνει η Θεωνίτσα και η καρδιά της πάει να σπάσει.

"Τιιι;;; Δεν μπορεί να κάνω εγώ λάθος! Δεν μπορεί, μάλλον εσείς δεν τα λέτε καλά!" μου λέει η Μάρθα, ενώ είναι έτοιμη να ξεσπάσει σε δάκρυα.

"Έτσι είναι η αγγλική γλώσσα, όταν ρωτάμε why, απαντάμε με because, όχι με why!" της εξηγώ ήρεμα.

"Μα γιατί, κυρία, αφού στα ελληνικά..."

"Τώρα κάνουμε αγγλικά", τους υπενθυμίζω. "Και δεν τα εφεύρα εγώ τα αγγλικά, άρα πρέπει να ακολουθούμε τους κανόνες!"

Αργότερα, στο σπίτι, η γιαγιά τους η Θεώνη με ρωτάει πώς τα πήγαν οι μικρές στο διαγώνισμα.

"Πήραν 99% και είχαμε κλάμματα!" βιάζομαι να της απαντήσω.

"Αα, τα καημενούλια μου, κλάψανε! Γιατί, όμως, να κάνουν λάθος; Δεν ξέρανε ότι θα έμπαινε διαγώνισμα; Δεν είχαν προετοιμαστεί;" παραπονιέται, κοιτάζοντάς με επιτιμητικά.

"Και βέβαια το ήξεραν! Μα και το 99% είναι άριστα!" της εξηγώ αλλά εκείνη συνεχίζει να με κοιτάζει με καχυποψία.

Εκτίμηση της κατάστασης: Μονάχα το υπεροπτικό υφάκι του Αργύρη που αντιμετωπίζω μόλις μπαίνω στην αμαξάρα που του χάρισε ο πεθερός του, φτάνει για να μου χαλάει τη διάθεση. Χώρια οι προσβλητικές μπηχτές που μου πετάει κάθε τόσο, αρκετά μεθοδικά ώστε να τις συνειδητοποιώ ώρες αργότερα: "Ο γαμπρός μου δεν οδηγεί. Τι πανίβλακας!" *[ούτε εγώ οδηγώ]* ... "Κάποτε, πριν την κρίση, οι άνθρωποι ήταν πιο ξέγνοιαστοι. Τώρα χρωστάς! Κατάλαβες; Τώρα χρωστάς!"

[λόγω της κατάστασης του μπαμπά, χρωστάμε στη μητέρα του εννιακόσια ευρώ και ο κύριος, προφανώς, το γνωρίζει] ... "Στην ηλικία αυτή που είναι ο γαμπρός μου, 53, 55, γερνάς! Εγώ είμαι 41, είμαι σε άλλη ηλικία, είναι αλλιώς για μένα!" *[κι εγώ 52 είμαι αλλά ο Αργύρης έχει πιο πολλές ρυτίδες από μένα]* κ.ο.κ.

Το θέμα είναι ότι από τις αρχές του μήνα ο κύριος έχει ξαναρχίσει να μου δημιουργεί πρόβλημα. Τους περασμένους μήνες την έβγαζα σχετικώς καθαρή με τη μέθοδο της σιωπής στο αμάξι, τώρα όμως έχει αρχίσει να με μειώνει συστηματικά και να μου σπάει να νεύρα. Αλήθεια, γι' αυτό έφυγα από την Παγγαία; Γι' αυτό έχω περάσει όλη αυτή την οδύσσεια που έχω περάσει τα τελευταία 15 χρόνια; Για να μου τη λέει ο κάθε Ρούλης; Ας καθόμουν στην Παγγαία, καλύτερα!

Από την άλλη πλευρά: Πού έχω βρεθεί μέχρι τώρα και δεν έχω αντιμετωπίσει εχθρότητα, κοροϊδία, υποτίμηση, δολοπλοκίες; Όπου κι αν είμαι, είτε υπάρχουν εκεί εκατό άτομα είτε ένα, όλο και κάποιοι θα βρίσκονται που θα το νιώθουν ως καθήκον να με μειώνουν συστηματικά και θα μου σπάνε τα νεύρα· κι όσοι δεν με μειώνουν ξεκάθαρα, συνομωτούν εναντίον μου. Παντού, πάντα το ίδιο. Μόνο στο σπίτι μου νιώθω άνετα. Μόνον εκεί μπορώ να αναπνέω...

Τρόπος Δράσης: Από το νέο έτος θα κόψω τις βόλτες με το αμάξι: Θα πω του μαλάκα ότι στο εξής θα έρχομαι μόνη μου για μάθημα, επειδή τάχα θα έχω έναν νέο μαθητή από τις 5:00 ως τις 6:00. Δεν νομίζω ότι θα ησυχάσω, γιατί ο τύπος είναι σίγουρα βαλτός να μου εξαπολύει ψυχικές επιθέσεις. Τέλος πάντων, θα δω πώς θα πάει η υπόθεση...

Γενικότερα, μου φαίνεται ότι δεν είναι καθόλου σοφό εκ μέρους μου να συνεργάζομαι με ανθρώπους αμόρφωτους: Είναι άξεστοι, κομπλεξικοί, παμπόνηροι, πουλημένοι στα κυκλώματα, άρα επικίνδυνοι. Καλά μου τα 'λεγε κάποτε η Μαρία Σχοινά: "Τους αγράμματους να τους φοβάσαι! Είναι όλοι τους διαόλου κάλτσες, σε πουλάνε και σ' αγοράζουν!"

Όντως, όσοι αμόρφωτοι γνωρίζω είναι ζώα με λεφτά και τύχη: Όλοι τους καλοπαντρεύονται με πάμπλουτους/ες και αποκτούν ένα κάρο λεφτά από τη μία μέρα στην άλλη.

Αναμενόμενο, εφόσον δεν έχουν κανέναν ενδοιασμό να χωθούν σε χοντρά κυκλώματα και να εκτελούν τυφλά οποιαδήποτε εντολή, αρκεί να έχουν τις ανάλογες απολαβές. Ζώα με λεφτά, και η περιοχή μας είναι γεμάτη από δαύτους...

Στο εξής, λοιπόν, όσο είναι δυνατόν πρέπει να αποφεύγω ανθρώπους χαμηλού μορφωτικού επιπέδου – τουλάχιστον, θα κοιτάω να έχει βγάλει κάποιος ένα Γενικό Λύκειο. Όχι ότι ο μορφωμένος δεν θα κάνει κακό, όμως είναι και το επίπεδο που μετράει. Για παράδειγμα, προτιμώ να έχω να κάνω με την Πέρσα (κι ας είναι πολύ επικίνδυνη) παρά με Αργύρηδες και Θεώνες...

Σάββατο, 19 Δεκεμβρίου 2015

Σήμερα το απόγευμα ήλθε η Θεώνη για επίσκεψη και η μητέρα μου βρήκε την ευκαιρία να της δώσει 100 ευρώ ακόμη από το χρέος μας. Έτσι, από 1200 ευρώ που ήταν αρχικά το χρέος μας, τώρα έχει κατέβει στα 800. "1200 ήταν;" κάνει σε μια στιγμή η Θεώνη. "Μήπως ήταν 1300;" Εντέλει συμφωνούμε ότι ήταν 1200, άλλωστε η μητέρα μου σημειώνει τι γίνεται. "Δεν έκανα στεφάνι στον Θανάση, οπότε θα μου χρωστάτε 700 ευρώ", συνεχίζει ήρεμα η Θεώνη.

Όλα καλά και ωραία, η φιλανθρωπία της Θεώνης είναι συγκινητική, αν και εμένα κάτι δεν με πείθει. Άλλωστε, σύντομα η κυρία ξεκινάει άλλο τροπάρι:

"Εγώ ποτέ δεν έχω δανειστεί λεφτά, μπορεί να είμαι μια φτωχή γυναίκα που δουλεύει σε σπίτια για να ζήσει, αλλά ο Θεός με αξίωσε να μη δανειστώ ποτέ χρήματα από κανέναν! Άλλοι δανείζονται από μένα, μερικοί μου τα τρώνε κιόλας!"

"Κι εμείς με την κατάσταση του μπαμπά βγήκαμε εκτός λογαριασμού, δεν ξέραμε πια πόσα πληρώναμε κάθε μήνα! Μόνο τα οξυγόνα στοίχιζαν ένα κάρο λεφτά", της υπενθυμίζω.

"Το ξέρω, εδώ ήμουν κι έβλεπα... αλλά κι εγώ με τη μάνα μου, τα ίδια πέρασα, και δεν είχα χρήματα ούτε να της πάρω μπέιμπι λίνο! Εγώ όμως έκανα τα κουμάντα μου σωστά και δεν δανείστηκα ποτέ!"

“Τι να γίνει, εμάς δεν μας αξίωσε ο Θεός να μη δανειστούμε”, της κάνω.

Απλά, αυτό το στυλάκι "εγώ, η φτωχή γυναίκα που δεν χρωστάω ποτέ σε κανέναν αλλά δίνω στους πάντες και όλοι μου χρωστάνε", δεν μου αρέσει καθόλου και μου μυρίζει μασονικές μεθοδείες. Όπως και να 'χει, η Θεώνη αρχίζει να μη με πείθει καθόλου. Δεν την εμπιστεύομαι καθόλου πια. Κάποια στιγμή θα πρέπει να την ξεφορτωθώ οριστικά, αυτήν και τον ψυχανώμαλο γιόκα της...

Δευτέρα, 21 Δεκεμβρίου 2015

Μετά από ένα ερωτηματολόγιο που συμπλήρωσα στο Διαδίκτυο, βρήκα ότι τα τσάκρας μου βρίσκονται περίπου στην εξής κατάσταση:

1ο (κόκκινο, πόδια) : γείωση αρνητικών επιρροών:	67%
2ο (πορτοκαλί, σεξ) : σεξουαλικότητα, ευχαρίστηση:	72%
3ο (κίτρινο, ηλιακό πλέγμα): θυμικό, συναισθήματα:	72%
4ο (πράσινο, καρδιά): ικανότητα να παίρνω και να δίνω αγάπη:	78%
5ο (γαλάζιο, λαιμός): επικοινωνία, δημιουργικότητα:	94%
6ο (μπλε γκρι, μέτωπο) : διανόηση, παρατήρηση, αντίληψη της πραγματικότητας:	78%
7ο (λιλά, στέμμα): ανώτερη συνειδητότητα:	89%

Όχι άσχημα, όμως πρέπει να προσέξω ειδικά το 1ο τσάκρα: Φανερώνει ότι δέχομαι πολλές αρνητικές επιρροές, τις οποίες δεν καταφέρνω να αποκρούω πολύ ικανοποιητικά...

☺ Σήμερα η μαμά είναι άρρωστη με ίωση, μένει στο κρεβάτι κι εγώ παίρνω το μεσημεριανό μου μαζί με τον Χαρούλη. Ξαφνικά, χωρίς εγώ να του πω τίποτα σχετικό, ο μικρός παίρνει πονηρό ύφος και λέει:
“Ο Ανρί είναι βλάκας, θα τον σχίσω, θα τον σκοτώσω!”
“Για πρόσεχε πώς μιλάς για τον άντρα μου!”
“Θα τον σκοτώσω, είπα!”
“Μα ο Ανρί μου έκανε πρόταση γάμου και είπε να πάω να ζήσω μαζί του στον πύργο του στη Γαλλία! Τι να κάνω, να δεχτώ;”
“Όχι, να μην δεχτείς!”

“Μπα, γιατί;”
“Γιατί μετά εγώ με ποιόν θα παίζω; Και ύστερα η μαμά θέλει να της κάνεις γερμανικά και από του χρόνου θα μου κάνεις και μένα αγγλικά...”
“Καλά, τότε να πάμε όλοι μαζί στη Γαλλία, ο Ανρί λέει ότι μας δέχεται όλους!”
“Και θα μείνω αμόρφωτος;” (!)
“Μα όχι, θα σου φέρνουμε δασκάλους εκεί, στον πύργο...”
“Εγώ δεν έρχομαι στον πύργο του Ανρί, κι εσύ δεν θα τον παντρευτείς!”
“Μα τότε να παντρευτώ κάποιον άλλον!”
“Όχι, κανέναν άλλον! Γιατί μετά δεν θα παίζεις μπάλα μαζί μου!”
“Μου επιτρέπεις να παντρευτώ τον Ρονάλντο;”
“Αυτόν ναι, σου επιτρέπω!” λέει όλο χαμόγελα ο μικρός. “Αλλά δεν μπορείς!”
“Γιατί δεν μπορώ;”
“Επειδή είναι παντρεμένος και η γυναίκα του είναι κουκλάρα!”
“Κι εγώ είμαι κουκλάρα!”
“Τι λες, εσύ είσαι πενήντα, ενώ αυτός είναι είκοσι οκτώ...”
“Ναι, αλλά εμένα με φλερτάρουν εικοσάρηδες στο δρόμο!”
“Ψέματα λες!” θυμώνει ο νεαρός.
Εγώ επιμένω, αυτός αρχίζει το κλαψούρισμα και κάπου εδώ το κόβω, μην έχουμε δράματα...

Κατά τ' άλλα: Από χθες ο Γιάννης και η Αννέτα έχουν χωρίσει. Ο Γιάννης την έδιωξε κλωτσηδόν, δεν πολυκατάλαβα το λόγο, μάλλον ο ανηψιός μου έκρινε πως η δουλάρα δεν ανταποκρινόταν πλέον τέλεια στα καθήκοντά της. Έτσι, η κοπέλα του πέταξε ένα "τουλάχιστον θα δίνω τα λεφτά μου εκεί που αξίζει", μετά μάζεψε τα πράγματά της κι έφυγε για το σπίτι της μάνας της.
“Μόλις απολύθηκα από τη δουλειά μου, η Αννέτα άρχισε να αδιαφορεί εντελώς για το σπίτι, ενώ μου έκανε διαρκώς νούμερα για να βρει ευκαιρία να φύγει”, μας εξήγησε ο ανηψιός μου. Πάντως, όλοι νιώθουν ανακουφισμένοι επειδή “ήταν πολύ υστερική αυτή, ο Γιάννης χρειάζεται μια πιο ήρεμη γυναίκα,

που να του κάνει περισσότερες δουλειές στο σπίτι”, όπως λέει η μάνα μου. *Να δούμε πού θα τη βρει...*

Πέμπτη, 24 Δεκεμβρίου 2015

☺ Γιορτινό δείπνο με την οικογένεια σε απαρτία. Ενώ όλοι συζητάμε περί ανέμων και υδάτων κοντά στο αναμμένο τζάκι, ο Χαρούλης προσπαθεί να στρώσει μόνος του το τραπέζι. Μετά φέρνει φλυτζάνια με νερό και προσφέρει σε όλους.

“Να φέρνεις νερό όταν σου ζητάνε, όχι όταν δεν σου ζητάνε”, του λέει ο Γιάννης, χαμογελαστός και ικανοποιημένος με το γιο του.

“Και το νερό το φέρνουμε σε ποτήρια, όχι φλυτζάνια”, συμπληρώνει η μητέρα μου.

“Να παίξω λίγο με τη νονά;” ρωτάει τότε ο μικρός τον πατέρα του.

“Όχι, τώρα δεν είναι ώρα για παιχνίδια, ούτε είναι δυνατόν να παίζεις συνεχώς!” ... “Λοιπόν, θεία, πώς πας; Πώς πάει η δουλειά σου;” με ρωτά ο Γιάννης λίγο αργότερα.

“Εγώ τα πάω καλά σε γενικές γραμμές”, απαντώ εγκάρδια. “Η δουλειά όμως δεν πάει τόσο καλά, τα λεφτά είναι πολύ λίγα και οι πελάτες όσο πάνε τρελαίνονται. Νομίζω πως είναι ώρα να αλλάξω επάγγελμα, δεν είναι καλές εποχές για μαθήματα κατ' οίκον...”

“Οι εποχές δεν είναι καλές για καμία δουλειά που απαιτεί συναναστροφή με ανθρώπους. Είναι όλοι τρελοί πλέον”, συμφωνεί ο Γιάννης.

Όλα καλά κι ωραία, τρώμε ρολό κοτόπουλο, μπιφτέκια με πάπρικα, σαλάτα και πατάτες φούρνου, η Αλίκη έχει αγοράσει δωράκια για όλους, περνάμε όμορφα· μονάχα ο Θάνος είναι βαρύς και ασήκωτος, με το ζόρι λέει μια κουβέντα και μας κοιτάζει όλους σα να του χρωστάμε. Κάποια στιγμή πιάνει κουβέντα με τη μητέρα του σχετικά με τον σκύλο κι εκδηλώνει τη δυσαρέσκειά του που η Αλίκη ξαπόστειλε τον Μαξ χωρίς να ενημερώσει τον ίδιο πρώτα. Αυτό είναι ψέμα, φυσικά: Επί δυο μήνες τουλάχιστον η αδελφή μου είχε καθημερινές τηλεφωνικές επαφές με τον Θανάση, του έστελνε και γραπτά μηνύματα

όπου του εξηγούσε πως η κατάσταση με τον Μαξ έχει φτάσει στο απροχώρητο, εκείνος της έλεγε να τον δώσει, μόλις όμως βρισκόταν νέος ιδιοκτήτης ο κύριος έκανε την πάπια...
"Στο εξής δεν είσαι μάνα μου και να μη με ξαναπάρεις τηλέφωνο!" καταλήγει ο Νάσος όλο τσαντίλα και η Αλίκη παθαίνει την πλάκα της. Έτσι, φθάνει να του αποκαλύψει πού ακριβώς έχει αφήσει τον Μαξ "επειδή υποσχέθηκα να πω στον Νάσο την αλήθεια!" μας εξηγεί όλο καμάρι.
"Α, ναι! Όλο το σύμπαν είναι ψέμα, όμως εμείς πρέπει να λέμε πάντα την αλήθεια!" δηλώνω στην ομήγυρη, που σίγουρα δεν καταλαβαίνουν τι εννοώ. "Δεν μπορώ, θα κάνω μία πρόβλεψη", συνεχίζω αυθόρμητα. "Αύριο το πρωί ο Μαξ θα είναι ξανά εδώ!"
"Όχι, αυτό δεν μπορεί να γίνει", μας διαβεβαιώνει η Αλίκη.

Εντός ολίγου ο Νάσος και η Χριστίνα αποχωρούν γεμάτοι βαρυθυμία και τουπέ, ενώ οι υπόλοιποι μένουμε να συζητάμε για ώρα πολλή το θέμα του σκύλου: Αν όντως ενοχλούσε ο σκύλος, αν έπρεπε να φύγει ο σκύλος, τι άλλο θα μπορούσε να γίνει με τον σκύλο, ποιός έπρεπε να φροντίζει τον σκύλο, τι καλός που ήταν ο σκύλος αλλά αν έμενε παραπάνω θα πεθαίναμε όλοι...
"Στο σύγχρονο δυτικό κόσμο ο σκύλος θεωρείται ζώο ιερό, όπως οι αγελάδες στην Ινδία! Στις προάλλες πήγα στην Εθνική Τράπεζα και είδα μέσα τρία σκυλιά! Όχι ένα, τρία! Μία υπάλληλος παραπονέθηκε και τα 'βγαλε έξω, όμως αρκετοί πελάτες έλεγαν "Μα αφήστε τα καημένα τα σκυλάκια!" -αυτά είναι παρανοϊκά πράγματα!" τους εξηγώ και όλοι απορούν. "Κι εμείς εδώ τώρα, τόση ώρα δεν κάνουμε τίποτε άλλο παρά να χαλάμε την ώρα μας και το κέφι μας για ένα σκύλο! Τα σκυλιά έχουν αποκτήσει πια μεγαλύτερη σημασία από τους ανθρώπους!"
"Εγώ δεν στεναχωριέμαι για τα ζώα, νοιάζομαι για τους ανθρώπους!" πετάγεται η μαμά.
"Στο μεταξύ, ορισμένοι που θεωρούνται φιλόζωοι, παίρνουν ένα ζώο, το φυλακίζουν σ' ένα μπαλκόνι και νομίζουν ότι εκτελούν θεάρεστο έργο! Πάω στοίχημα ότι ο Μαξ είναι τώρα πολύ πιο

ευτυχισμένος εκεί που είναι, παρά εδώ, μαζί μας! Κι αν είναι τυχερός, δεν θα ξανάρθει πίσω!"
"Όντως, αν είναι τυχερός δεν θα ξανάρθει πίσω!" συμφωνεί η Μαρίνα -αλλά μάλλον δεν καταλαβαίνει πού το πάω εγώ.

Το θέμα είναι ότι, ακόμη μια φορά σε γιορτινό τραπέζι, ο Master Nassos κατάφερε να μας χαλάσει το κέφι για να ασχοληθούμε όλοι μαζί του και με τις φοβερές ανάγκες του...

Σάββατο, 26 Δεκεμβρίου 2015

☺ Παίρνουμε το πρωινό μας μαζί με τον Χάρη, ο οποίος φαίνεται ιδιαίτερα ευδιάθετος. Μόλις τελειώνει το φαγητό, σηκώνεται, το ρίχνει στον χορό και μου κάνει καντάδα σε ρυθμό ραπ:

"Νονά είσαι 27 χρονών
τώρα που είσαι νέα κοίτα να βρεις γκόμενο
πριν γεράσεις σαν τη γιαγιά
και αντί για γκόμενο έχεις το σταυρόλεξο!"

Συνεχίζουμε με σκηνές ζήλειας: Δεν θέλει ούτε ν' ακούσει ότι θα παντρευτώ τον Ανρί ή οποιονδήποτε άλλον. Η όλη φασαρία γίνεται για να με πείσει να παίξουμε μπάλα αμέσως μετά το πρωινό, πριν ξεκινήσω τις δουλειές του σπιτιού...

Κυριακή, 27 Δεκεμβρίου 2015

Σήμερα το απόγευμα η μαμά είχε έξοδο: Ήλθε και την πήρε η Θεώνη και πήγαν με ταξί στο σπίτι της κυρίας Τάνιας, η οποία είναι πάμπλουτη, πρώην εργοδότρια και καλή φίλη της Θεώνης· μένει μαζί με την κόρη της την Βιολέτα σε μια βιλάρα στην Αιξωνή. Η κόρη μόλις ορκίστηκε σαν γιατρός νευρολόγος και πήγαν επ' ευκαιρία να τη συγχαρούν. Εμένα δεν μου πρότειναν να τις συνοδεύσω ούτε για κοπλιμέντο, παρόλο που την ώρα που έφευγαν ήλθε η Αλίκη και πήρε τον μικρό, οπότε έμεινα μόνη στο σπίτι.

Για να περάσει η ώρα παρακολούθησα μια ελληνική ταινία της δεκαετίας του '70: "Ο κυρ Γιώργης εκπαιδεύεται". Αισθάνομαι παράξενα όταν βλέπω παλιές ταινίες, όπου (σχεδόν) όλοι οι πρωταγωνιστές έχουν πεθάνει: Ο Διονύσης

Παπαγιαννόπουλος, η Λουίζα Ποδηματά, ο Λευτέρης Βουρνάς, ο Νίκος Δαδινόπουλος, αλλά και ο σκηνοθέτης Γιάννης Δαλιανίδης. Κάποτε αυτοί οι άνθρωποι ήταν νέοι, ωραίοι και ακμαίοι, όλοι μαζί μιλούσαν, γελούσαν, μεσουρανούσαν, μα τώρα έχουν σαπίσει προ πολλού κάτω από το χώμα...

Κατά τις 8:30 το βράδι οι δυο γυναίκες επέστρεψαν κατευχαριστημένες από την επίσκεψη. Η μαμά έπαθε την πλάκα της μόλις αντίκρυσε τη βιλάρα όπου κατοικεί η Τάνια: "Τέτοιο σπίτι δεν έχεις ξαναδεί! Η Τάνια είναι ζάμπλουτη αλλά δεν παύει να είναι άνθρωπος που βοηθάει τους φτωχούς" μου είπε, δείχνοντάς μου μερικά τρόφιμα που τους προμήθευσε η εν λόγω κυρία.

Όλα ωραία και καλά, όμως το δικό μου μυαλό είναι μαθημένο να παίρνει ανάποδες. Να, λοιπόν, γιατί απέφυγε να με καλέσει και μένα η Θεώνη: Δεν ήθελε να πάω μαζί για να μη δω τη σπιταρόνα της φιλενάδας της, να μην καταλάβω πόσο εύπορη είναι η κυρία αυτή, και να μην κάνω το συνειρμό: Αλήθεια, δεν είναι ***μυστήριο*** το ότι η Θεώνη, μια φτωχή και αγράμματη οικιακή βοηθός, κάνει κολλητή παρέα με ζάμπλουτες κυρίες, γυναίκες εργοστασιαρχών κι εφοπλιστών, εδώ και δεκαετίες; Από πότε οι άρχοντες γίνονται πρώτοι φίλοι με τα δουλικά; Και να πεις ότι παρά τη φτώχεια της είναι καλλιεργημένη και ισορροπημένη -όχι: Πρόκειται για μια εντελώς αμόρφωτη, αγροίκα, νευρασθενική, καταθλιπτική γυναίκα, που όμως έχει τον τρόπο να φαίνεται ως άγγελος καλοσύνης...

Επιπλέον, οι πλούσιοι και ισχυροί της κάνουν εξαιρετικές διευκολύνσεις, ώστε η πάμφτωχη Θεώνη να έχει απολαβές που δεν χαίρουν ούτε οι πιο εύπορες κυρίες της γειτονιάς μας: Όπως η ίδια μου αποκάλυψε, και η νύφη της και η κόρη της παντρεύτηκαν με νυφικό του οίκου μόδας Dimitri – που είναι το νούμερα ένα όνομα στα νυφικά, μαγαζί που δεν πλησιάζεις αν δεν είσαι βιομήχανος τουλάχιστον. Της έκαναν καλή τιμή, γιατί και με αυτούς είναι φιλαράκια, λέει. Πόσο φιλαράκια μπορεί να είναι η Θεώνη με τον Dimitri και πόση έκπτωση της έκαναν πια; Δεν πήγε η θεία Ερμιόνη στον Dimitri, ούτε η αδελφή της η

Πόπη, αλλά πήγε η Θεώνη! Ως και η μάνα μου αναγκάστηκε να παραδεχθεί: “Χοντρά κυκλώματα! Όμως εμάς η Θεώνη δεν μας έχει πειράξει, άλλωστε είναι πολύ φιλάνθρωπη γυναίκα!” *Είσαι σίγουρη;* σκέφθηκα αλλά δεν είπα τίποτα.

Τελικά, η φιλανθρωπία είναι το πιο ύπουλο όπλο των κυκλωμάτων: Υποχρεώνει και αφοπλίζει το θύμα, ώστε να μην διαννοείται καν να υποψιαστεί τις αυθαιρεσίες των ισχυρών "φιλανθρώπων" -πόσο μάλλον να αμυνθεί! Κάτι τέτοιο συμβαίνει και στον Τρίτο Κόσμο: Οι ισχυροί απαλλοτριώνουν τις εκτάσεις των φτωχών και τους καταδικάζουν σε πείνα, ύστερα διοργανώνουν ένα συσσίτιο και το παίζουν φιλάνθρωποι...

Δευτέρα, 28 Δεκεμβρίου 2015

☺ Ενώ παίρνω το πρωινό μου μαζί με τον Χάρη, κάποια στιγμή ενημερώνω τη μαμά ότι σήμερα θα πάω στην Εφορία για να διευθετήσω μια εκκρεμότητα (ανέλπιστο: μου αφαιρούν 150 ευρώ από το ΕΝΦΙΑ χάρη σ' έναν συμψηφισμό με παλιές αχρεώστητες καταβολές, και πρέπει μόνο να πάω να πληρώσω τα υπόλοιπα 3,45 ευρώ που απομένουν απλήρωτα).

“Είναι καλά τα μαλλιά μου; Μήπως να λουστώ σήμερα και να πάω αύριο;” ρωτάω τη μητέρα μου.

“Καλά είναι, λούζεσαι αύριο”, απαντά η μαμά.

“Χάλια είναι, μην πας πουθενά!” πετάγεται ο Χαρούλης, ο οποίος ανυπομονεί να παίξουμε.

“Μην ακούς το Χάρη, αυτός έχει όλες του τις δουλειές έτοιμες! Χάρης και πράσινα άλογα!” κάνει η μαμά.

“Ε, όχι δα "Χάρης και πράσινα άλογα"! Να πεις "Νάσος και πράσινα άλογα", να το καταλάβω!” απαντώ στη μητέρα μου, που μουσκλώνει.

Λίγο αργότερα έρχεται η θεία Ερμιόνη για καφέ και μας διακόπτει από το ποδόσφαιρο που παίζουμε με τον Χάρη. Ωστόσο, ο μικρός δεν δυσανασχετεί, είναι γελαστός και ευγενικός. Παίρνει ένα παλιό τετράδιο κι ένα στυλό, ξαπλώνει μπρούμυτα πάνω στο χαλί του σαλονιού, και αρχίζει να γράφει στα γρήγορα κατεβατά ολόκληρα, με αυτήν ακριβώς την ορθογραφία:

‡ Η Νονά Υβόννη σέξι
Η Υβόννη σέξι νονά, τρελένοντε όλη η άντρες.
Της κάνουν όλη πρότασει γάμου,
επιτέλους βγίκε κι ένας ιπότης που είχε ένα
πολύ ωρέο κάστρο εδώ στην Ελλάδα.
Η Υβόννη τον εροτέφτηκε και αφτός την εροτέφτηκε
και κάναν γάμο. Ρότισε τον μικρό Χαράλαμπο αν θέλει
να ρθει και είπε βεβαίος. Φάγανε και ίπιανε, έκανε τραπέζι
ο ιπότις πρίγκιπας και κάναν κιάλα παιδιά
και τα πρόσεχε ο Χαράλαμπος".

Κι άλλο:

‡ Η Θεά νονά κάνει θαύματα
παίζει με παιδιά 3 ώρες, δεν ηπάρχει καλήτερο θαύμα
Το καλύτερο θαύμα για τον Χαράλαμπο είναι το ποδόσφαιρο.
Για τους άλους δεν ξέρω.
Είναι η καλήτερη νονά όλου του κόσμου
δεν ξέρω τι να πω, έχω χάσει τα λόγια μου.
Το καλύτερο, τιν καλούν όλη η γονής
για να παίξη μαζί με τα παιδιά τους
και να πάνε στη δουλιά τους με εισιχία
και μετά τα παιδιά κάνουν πολύ εισιχία
γιατί είναι κουρασμένα

Η θεία Ερμιόνη μένει έκθαμβη: "Σου μοιάζει! Θα γίνει κεφάλι!" μου κάνει.
"Πού θα βρω άλλον τέτοιον άνδρα; Καντάδες μου κάνει, γράμματα λατρείας μου γράφει, με ακολουθεί παντού, σκηνές ζήλιας μου κάνει..." ρωτώ γελώντας.
"Πουθενά", απαντά η θεία με βεβαιότητα.

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Αύγουστος-Δεκέμβριος 2015):*** Ναι μεν τα οράματα φωτιάς έχουν πρακτικά εξαφανιστεί, όμως το εφιαλτικό μήνυμα (κόλαση/hell) επιμένει: Συνεχίζει να έρχεται στα όνειρά μου ή σε ακουστικές παραϋπνίες γύρω στις 2-3 φορές το μήνα, αλλά και αρκετές άλλες φορές που δεν ακούγεται καλά ή δεν φαίνεται καλά γραμμένο. Έρχεται συνήθως στις 8:00 ακριβώς (!), ιδίως όταν αφήνομαι ξαπλωμένη

ανάσκελα. Άρα πρέπει οπωσδήποτε να σηκώνομαι πριν τις 7:45 και να μην μένω καθόλου ανάσκελα στο κρεβάτι.

Ακόμη, εκείνο που πρέπει να προσέξω είναι η διατροφή μου το βράδι: Να μην τρώω καυτερά, ούτε ποπ κόρν, ούτε κρύο γάλα, επειδή αυτά βαραίνουν το στομάχι. Επίσης, το γιαούρτι το βράδι επιδεινώνει τα φαινόμενα σχεδόν όσο και το αλκοόλ. Όσο για την τηλεόραση, το ιδανικό θα ήταν να την καταργήσω εντελώς: Όταν το κάνω αυτό, πηγαίνω σαφώς καλύτερα.

Συνολικά, αυτούς τους μήνες είχα τις εξής ενοχλήσεις κατά μέσο όρο:

Εφιαλτικό Μήνυμα “κόλαση”:	2-4
το αντίθετο (“παράδεισος”):	1
Καθαρές νύχτες:	21-24

Το Βιβλίο της Μοίρας του Ναπ. Βοναπάρτη

Συμβουλεύομαι τους χρησμούς του από το Σεπτέμβρη του 2015, και ως το τέλος του χρόνου μου έχουν αποκαλυφθεί τα εξής: Το μήνυμα "κόλαση" στον ύπνο μου σημαίνει ότι υπάρχουν πολλά εμπόδια στους σκοπούς μου (*σωστά*). Σύντομα θα πάψω να ανησυχώ γι' αυτό (*μα είναι αμφίβολο αν θα απαλλαγώ ποτέ*). Δεν θα έχω οικονομικά οφέλη από το νέο μου βιβλίο "Αμυντική Μαγεία", να είμαι προσεκτική στις κινήσεις μου *(τελικά αποφασίζω να το καταχωρήσω μονάχα σε ψηφιακές βιβλιοθήκες*). Η Πέρσα είναι άπιστο και δόλιο άτομο, να μη την εμπιστεύομαι (*συμφωνώ*). Η Θεώνη είναι ψεύτρα, δεν εννοεί όσα λέει (*πιθανότατα*). Η Amarok δεν είναι ειλικρινής σχετικά με τις πωλήσεις των βιβλίων, είναι ψεύτες και δόλιοι, να μη βασίζομαι πάνω τους (*δεν βασίζομαι σε κανέναν, το κέφι μου κάνω*). Όμως, θα καταφέρω να γίνω διάσημη με το "Απόλυτο Κακό” (!) Αν κάνω ηχομόνωση στο δωμάτιό μου, θα χαλάσω πολλά λεφτά και το αποτέλεσμα δεν αξίζει τον κόπο (*Σαφώς: πότε έδωσα λεφτά κι έκανα τη δουλειά μου;*). Να μην καταχωρήσω τα πρωτότυπα ημερολόγιά μου στο Internet Archive, γιατί θα χάσω την ψυχική μου ηρεμία (*εντέλει θα τα καταχωρήσω, διατηρώντας τα αλλαγμένα ονόματα*). Ούτε να αποκαλύψω το αληθινό μου όνομα, γιατί ορισμένοι θα

ζηλέψουν (*ως συνήθως*) . Το νέο βιβλίο μου "Βανέσα" θα έχει μεγάλη επιτυχία (*άντε να δούμε*). Κάποτε θα ζήσω σε ξένη χώρα, αλλά να αποφεύγω κακές γυναίκες που μπορεί να με βλάψουν...

☼ ***Αναφορά εκδόσεων (Δεκέμβριος 2015):*** Σε γενικές γραμμές, τα free e-books λειτουργούν περισσότερο ως διαφήμιση, ωστόσο τα downloads που παρουσιάζουν δεν σημαίνουν τίποτα: Στα περισσότερα σχετικά sites μπορεί κάλλιστα ο ίδιος ο συγγραφέας να "κατεβάζει" πχ 100 αντίτυπα του βιβλίου του κάθε μέρα και να δίνει ισάριθμες πεντάστερες κριτικές! Αν, μάλιστα, βάλει και φίλους του να κάνουν το ίδιο, πολύ σύντομα μπαίνει στη λίστα των best sellers!

Όσο για τα ελληνικά e-books, απλά δεν υπάρχει καμία ζήτηση: Για την ακρίβεια, είναι πρακτικά αδύνατο να βρεις e-reader εδώ στην Ελλάδα: Έχω ρωτήσει σε μεγάλα μαγαζιά μα δεν πουλάει κανένας! Προσωπικά δεν γνωρίζω κανέναν που να διαβάζει ηλεκτρονικά βιβλία -ούτε εγώ δεν τα διαβάζω! Εδώ με το ζόρι πουλιούνται τα έντυπα βιβλία, ποιός θα καθήσει να διαβάσει e-book; Στο διαδίκτυο δίνεται η εντύπωση ότι ο κόσμος δεν κάνει άλλη δουλειά από το να διαβάζει ηλεκτρονικά βιβλία, ωστόσο η καθημερινή εμπειρία αποδεικνύει ότι αυτό είναι εικονική πραγματικότητα...

Ξέρω ότι δεν πρόκειται να βγάλω χρήματα από αυτή τη δουλειά, όμως αυτό δεν με απασχολεί ιδιαίτερα. Περισσότερο με ενδιαφέρει η μακροημέρευση των έργων μου (“e-books are forever”), και όχι ο αριθμός downloads που θα πετύχω. Έτσι, συνεχίζω τη διόρθωση και καταχώρηση των ημερολογίων μου σε ψηφιακές βιβλιοθήκες. Ως τα μέσα του Δεκέμβρη έχω ολοκληρώσει την έκδοση των οκτώ πρώτων βιβλίων του έργου “Απόλυτο Κακό” με την Amarok. Τα καταχωρώ επίσης στο Internet Archive, στο Google Play αλλά θα αναζητήσω και άλλες εκδοτικές πλατφόρμες που να δέχονται ελληνικά. Ακόμη, μέσα στο Δεκέμβρη εξέδωσα το διαδραστικό βιβλίο φαντασίας "Βανέσα" (βελτιωμένη έκδοση του μυθιστορήματος “Η Μικρή Μάγισσα” που είχα γράψει το 1998).

Paradise Books: Ενδιαφέρουσα ξένη εκδοτική πλατφόρμα που ανακάλυψα πρόσφατα. Παρέχει καλοσχεδιασμένα εξώφυλλα, σχετικά φθηνή διαφήμιση, δίνει ευκαιρίες για έξτρα λεφτά. Προσεγμένο site, που πρέπει να διερευνήσω καλύτερα. Μέσα στο Δεκέμβρη καταχώρησα τα “Forbidden Diary I + II”, “The Nox Chronicles”, και “Dream Oracles”, όλα γραμμένα στ' αγγλικά. Μέσα σε 10 μέρες ξεπέρασα τις 100 πωλήσεις στο κάθε βιβλίο.

Και κάτι πολύ ενδιαφέρον: Οι μεγάλες εκδοτικές πλατφόρμες, όπως η Amarok και η Luxx, καταχωρούν τα βιβλία τους σε μεγάλες ψηφιακές βιβλιοθήκες ως δωρεάν ηλεκτρονικά βιβλία pdf ή ePub! Έχω βρει βιβλία μου σε διάφορα τέτοια sites, όπως: fivebook.co.uk, ciapdfdownload *(cia??)*, ebookshelf (Playster), myebook4u, sciencebook/download, pub-books.net, bestsellersebooks.net, churchbook/download, ebookpdftext κλπ. Σαφώς αυτό εμένα με βολεύει, μόνο που τελικά δεν έχω ιδέα πόσα downloads γίνονται συνολικά.

Ιστότοποι όπως ο pub-books.net και ο bestsellers-ebooks.net παρουσιάζουν απίθανα νούμερα στη στήλη downloads (πχ 7452 και 563894 αντίστοιχα), τα οποία όμως αυξομειώνονται εν ριπή οφθαλμού. Τα νούμερα αυτά μάλλον δεν αντιστοιχούν στον αριθμό τον ατόμων που έχουν κατεβάσει ένα συγκεκριμένο βιβλίο, δεν ξέρω τι εννοούν και δεν το εξηγούν. Έστειλα e-mail στο pub-books.net και ρώτησα σχετικά, όμως δεν έχω λάβει απάντηση -ούτε πρόκειται.

Συνολικά downloads των βιβλίων μου κατά το έτος 2015

Forbidden Diary I	657
Forbidden Diary II	378
The Nox Chronicles	670
Dream Oracles	356
Αμυντική Μαγεία	10
Νέμεσις	41
Απόλυτο Κακό (Βιβλίο Πρώτο: Τα Χρόνια της Άγνοιας)	144
Απόλυτο Κακό (Βιβλίο Δεύτερο: Το Εσωτερικό Μονοπάτι)	62
Απόλυτο Κακό (Βιβλίο Τρίτο: Υπόγεια Ρεύματα)	65

Απόλυτο Κακό (Βιβλίο Τέταρτο: Θ.Υ.Μ.Ο.Σ.)	60
Απόλυτο Κακό (Βιβλίο Πέμπτο: Το Βασίλειο του Τρόμου)	50
Απόλυτο Κακό (Βιβλίο Έκτο: Έσχατη Φρίκη)	36
Απόλυτο Κακό (Βιβλίο Έβδομο: Κάθαρση)	40
Απόλυτο Κακό (Βιβλίο Όγδοο: Φωνές από το Παρελθόν)	30

Η έκδοση των οκτώ πρώτων τόμων
από το “Απόλυτο Κακό”
έχει μόλις ολοκληρωθεί,
μα δεν νιώθω ήσυχη.
Θέλω πολύ να αφήσω πίσω μου
και τα πρωτότυπα ημερολόγια.

Θα 'θελα να τα αφήσω όπως ακριβώς είναι,
με όλα τα ονόματα ως έχουν,
ξέρω όμως πως
δεν μπορώ να ρισκάρω κάτι τέτοιο.
Θα δω, όμως, τι θα κάνω...